

விஷ்ணு
பிரகாசம்

27

கந்திய சித்தர்கள்

எஸ்.ராஜகுமாரன்

27

இந்திய சித்தர்கள்

எஸ்.ராஜகுமாரன்

விகடன்
பிரசுரம்

விகடன் பிரசுரம்

757, அண்ணா சாலை, சென்னை-600002.

எடிட்டோரியல் பிரிவு போன்: 044-28524074 / 84

விற்பனை பிரிவு போன்: 044-42634283 / 84

e-mail: publications@vikatan.com

Title :
27 INDHIYA SIDDHARGAL
© S. RAJAKUMARAN

ISBN : 978-81-8476-283-9

விகடன் பிரசுரம்: 520

நூல் தலைப்பு:
27 இந்திய சித்தர்கள்

நூல் ஆசிரியர்:
© எஸ்.ராஜகுமாரன்

ஒவியங்கள்:
எம்.ஆர்.சதாசிவம்

முதற்பதிப்பு : மார்ச், 2010

விலை : ரூ. 65

பதிப்பாளர்:	பா.சீனிவாசன்
ஆசிரியர்:	வீயெஸ்வி
பொறுப்பாசிரியர்:	பொன்னீ
உதவி ஆசிரியர்கள்:	சா.இலாகுபாரதி, எம்.நாகமணி, கே.பாசுமணி, எஸ்.கோபால், சிவராஜ்
தலைமை வடிவமைப்பு:	மு.ராம்குமார்
வடிவமைப்பு:	அ.அன்பழகன், கோ.செந்தில்

இந்தப் புத்தகத்தின் எந்த ஒரு பகுதியையும் பதிப்பாளரின் எழுத்துபூர்வமான முன் அனுமதி பெறாமல் மறுபதிப்பு செய்வதோ, அக்க மற்றும் மின்னணு ஊடகங்களில் மறுபதிப்பு செய்வதோ காப்புரிமைச் சட்டப்படி தடை செய்யப்பட்டதாகும். புத்தக விமரிசனத்துக்கு மட்டும் இந்தப் புத்தகத்திலிருந்து மேற்கோள் காட்ட அனுமதிக்கப்படுகிறது.

சித்தர்கள் - ஒரு பார்வை!

'மனத்தூய்மையை மலிவான விலைக்கு விற்று, புறத்தூய்மையை மட்டும் பொலிவுடன் வைத்துக்கொள்ளும் வாழ்க்கை தேவையா?' என தனக்குத் தானே கேட்டுக்கொண்டு தெளிவடையும் பக்குவம் மனிதனுக்கு அவசியம்.

அறத்தோடு வாழும் கலையை எளிய பாடல்களில் விளக்கி, பிறரின் நலன்களை மட்டுமே மனதில் வைத்து சேவை செய்த மகான்களைத்தான் நாம் சித்தர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

அகத்தியர், போகர், திருமூலர், இடைக்காடர், கருவூரார், சிவவாக்கியர், அழகணி, பட்டினத்தார்... என சித்தர்கள் பலரின் பிறப்பு ரகசியத்தை விளக்கிச் சொல்கிறது இந்த நூல்.

சாமான்ய மனிதர்கள் எப்படி சித்தர்களானார்கள்? அவர்களுக்குரிய அடையாளங்கள் என்ன? அவர்களின் வாழ்க்கை நெறி விளக்கும் ரகசியம் என்ன? சித்தர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுப் பதிவுகள் ஏன் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டன? சித்தர்களை போதைப் பிரியர்கள் என்று கூறுவது உண்மையா? என்பது போன்ற வினாக்களுக்கு விடையளிக்கிறது இந்த நூல்.

27 இந்திய சித்தர்களின் வாழ்க்கையை முத்திரைப் பதிவுகளாக, எளிமையான நடையில் தொகுத்து எழுதியுள்ளார் நூலாசிரியர் எஸ்.ராஜகுமாரன்.

சித்தர்கள் பற்றிய பிம்பங்களை உள்வாங்கி, தன்னுடைய கற்பனைத் தூரிகையில் சித்தர்களுக்கு உயிருட்டியிருக்கிறார் ஓவியர் எம்.ஆர்.சதாசிவம்.

சித்தர்களின் சீர்மிகு வரலாற்றை அறிவதோடு, அவர்களின்

சித்து விளையாட்டுகளால் மக்கள் அடைந்த நன்மை என்ன
என்பதை நீங்களும் அறிந்து, தெரிந்து, தெளிவு பெற, இந்த
நூல் உங்களுக்கு நிச்சயம் துணைபுரியும்.

- ஆசிரியர்

மனித குலத்தை நெறிப்படுத்தும் சித்தர்கள்

மனித இனத்தின் எதிர்காலம் பதற்றமானதும், பயம் நிறைந்த கேள்விகளாகவும் உள்ளது. மனித இனத்தை அதிக அளவிலும் குறைந்த அவகாசத்திலும் அழித்திடும் போர்க்கருவிகளை உருவாக்கும் கொடும்பணியில் நவீன அறிவியல் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளது நாமறிந்ததே. பூமி ரத்தச்சகதியாவது எல்லா தேசங்களிலும் அன்றாட நிகழ்வாகி வருகிறது. எதிரியை அழிக்க தன் உடலையே ஆயுதமாக்க ஒரு மனிதன் துணிகிறான்!

நாள்தோறும் போர்ச்சூழலில் ஆயிரமாயிரம் அப்பாவி மக்கள் கொல்லப்படுவது, மனித இனத்துக்கு மனிதனே கற்பிக்கும் களங்கமல்லவா! மனித இனத்தின் அழிவு, சிலர் அஞ்சுவதுபோல் இயற்கையின் சீற்றத்தாலோ பிறழ்ச்சியாலோ இனி ஏற்பட்டு விடாது. தாம் உருவாக்கிய கருவிகளால் மனிதர்கள் தம்மையே அழித்தொழிக்கும் கொடுங்காட்சியே எதிர்காலங்களில் அரங்கேற உள்ளது.

மனிதமனம் மிகுந்த ஆற்றல் வாய்ந்தது. அந்த ஆற்றலைக் கொண்டு பரிமாண வளர்ச்சியின் அடுத்த நிலைக்கு மனிதன் செல்ல வேண்டும். இயற்கையின் இயல்பான இயக்கம், நீண்டகாலப் பயணத்துக்குப் பின், மனிதனை அடுத்த நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும். ஆனால், இயற்கையையே சீர்குலைக்கும் முயற்சியில் அல்லவா மனிதன் இறங்கியுள்ளான்!

போர்களைத் தவிர்ப்பதாலும், போர்க்கருவிகளை அழிப்பதாலும், சுற்றுச்சூழலைக் காப்பதாலும் ஏற்படும் அமைதிக் கனவான ஒருலக ஆட்சியால் மட்டுமே, மனித இனத்தை இனிவரும் அழிவிலிருந்து காப்பாற்ற முடியும் என்பது அறிஞர்கள் கூற்று. இந்த உண்மையை ஒப்புக்கொள்ள எந்த ஒரு தேசத்தின் மனசாட்சியாவது முன்வருமா?

புற உலகின் நீள, அகல, ஆழங்களைக் காண முயல்வதில் மனிதன் தன் வாழ்நாள் முழுமையையும் செலவிடுகிறான். ஆனால், தன்னையும் தன் உள்ளத்தையும் அறிந்துகொள்ள அவன் முற்படுகிறனா? உலகைச் சுற்றி வர ஆசைப்படுபவன்,

தன் உள்ளத்துக்குள் உள்ள ஓர் அற்புதமான உலகத்தில் வலம் வர விரும்புகிறானா?

தன்னையும், தன் உள்ளத்தையும் அறிந்துகொள்ள மனிதன் முயல வேண்டும். புற உலக ஞானமும், அறிவியல் கருவிகளும் அந்த முயற்சிக்குத் துணைபுரிய வேண்டும். மனித மனத்தின் முழுமையை அறிந்து உணர்வதால் மட்டுமே மனித இனத்தின் எதிர்கால ஆபத்துகளைக் களைய முடியும். இந்தக் கருத்தியலின் விரிவான விளக்கமாக அமைந்தவையே 'சித்தர்களின் தத்துவங்கள்'.

தன் உடல், தன் மனம் பற்றிய விழிப்பு உணர்வு ஒவ்வொரு தனிமனிதனுக்கும் ஏற்பட்டுவிட்டால், தெளிவான ஒரு சமூக அமைப்பு உருவாகும். அப்படியான சமூகக் குழுக்களின் கூட்டாட்சியே ஒருலக ஆட்சி என்னும் மனிதகுல அமைதிக் கனவு. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்'என்னும் நம் ஆதி கவியின் கூற்றும் இதுவே. இத்தகைய கருத்துகளையே சித்தர்களின் தத்துவங்கள் வெவ்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படுத்துகின்றன.

தமிழக வரலாற்றிலும், தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றிலும் சித்தர்களுக்கென்று தனித்துவமான ஓர் இடம் உண்டு.

மருத்துவம், மந்திரம், ரசவாதம், யோகம், ஞானம் போன்ற பல்துறைகளில் சித்தர்கள் வார்த்திருக்கும் பாடல் வடிவிலான கருத்துகள், அற்புதமான பொக்கிஷங்கள்!

நாடி, நரம்பு, குருதியோட்டம், உறுப்பு நலன்கள் அனைத்தும் ஒன்றாக அமைந்த மானுட குலத்தைப் பிரித்தாளும் சாதி, சமயம், இனம், மதம் போன்றவற்றைச் சாட்டையடி வார்த்தைகளால் சாடி, மானுட ஒற்றுமைக்கு வழி தேடிய அமைதிப் புரட்சியாளர்களே சித்தர்கள்.

சித்தர்கள் பற்றியும், சித்தர் பாடல்களை விளக்கியும் தமிழில் பல நூல்கள் வெளிவந்துள்ளன. சில அரிய ஆய்வு நூல்களும் படைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. சித்தர்களைப் பற்றி பல ஒவ்வாத கருத்துகளும் விதைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றின் உண்மைத் தன்மையைத் தேடியப் பயணமே இந்த நூல் உருவாக்கம்.

படிப்பதற்கு மிக எளிமையாக, சித்தர்கள் பற்றிய உண்மைகளை எல்லோரும் அறிய வேண்டும் என்பதே இந்த நூலின் நோக்கம். இதனைச் சிறப்புற வெளியிடும் விகடன்

பிரசுர பதிப்பாளருக்கும், ஆசிரியர் குழுவினருக்கும் என்
ஆழ்மனதின் நன்றிகள்.

நேசமிகு,
- எஸ்.ராஜகுமாரன்

தமிழ்க்கூடம்

ப.எண்: 40 / பு.எண்: 18,

இராமானுஜம் தெரு,

தி.நகர், சென்னை-17.

செல்: 98401 24602

இந்த நூல்...

தாயாகவும் இருந்த அப்பாவுக்கும்,
தந்தையாகவும் இருந்த அம்மாவுக்கும்

உள்ளே...

1. சித்தர்கள் யார்?
2. இந்திய சித்தர்கள்
3. தமிழ்நாட்டு சித்தர்கள்
4. சித்தர் நெறிகள்
5. சித்தர்களின் படைப்புகள்
6. சித்தர்களின் முத்திரைப் பதிவுகள்

சித்தர்கள் யார்?

பேறாக மவுனத்தே முத்திமுத்தி
பேரண்டஞ் சித்தண்டந் தேகஞ் சித்தி
கூறாகச் சுழிமுனையில் நினைத்தால் பத்தி
கொண்டேறும் நிராகார ஒளிகள் பற்றி
நேராக ரவிமதியை உற்றுப் பார்த்து
நெய்யோடு கரிசாலை நிமைக்குள் ளாக
ஆறாகும் வரைஏறி ஆறுங் கண்டால்
அவனல்லோ ஞானியென்ற நாமந் தானே!

- அகத்தியர்

சித்தர்கள் யார் என்பதை தெரிந்துகொள்ளும் முன், 'சித்தர்கள்' என்ற பெயரின் அர்த்தம் அறிந்துகொள்வது அவசியம்.

சித்தர்கள் என்ற சொல்லுக்கு பலவகை உள்ளார்ந்த அர்த்தங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் 'உலகியலைத் துறந்தவர்கள்', 'உலக நடப்பிலிருந்து வேறுபட்டவர்கள்', 'சித்துகள் ஆடுவதில் வல்லமை பெற்றவர்கள்' ஆகியவை முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றன.

கடவுளைக் காண முயல்பவர்கள் பக்தர்கள் என்றால், கண்டு தெளிந்தவர்கள் சித்தர்கள்!

சிலப்பதிகாரத்தில், 'நாடுகாண் காதை'யில் இடம்பெறும் 'சித்தன்' என்ற சொல்லுக்கு 'கன்மங்களைக் கழுவியவன்', 'எட்டுவகை சித்துகளை உருவாக்கியவன்' என்று அடியார்க்கு நல்லார் பொருள் உரைக்கிறார். மேலும், 'ஜீவன் முக்தர்கள்' என்றும், 'பிறப்பறுத்தவர்கள்' என்றும் அவரே அர்த்தம் கூறுகிறார்.

'சித்தித்தல்' என்பதற்கு அடைதல் எனப் பொருள் கொண்டால், 'இறை நிலையை முழுமையாக அடைந்தவர்கள்

சித்தர்கள்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சரி, சித்தர்கள் எப்படி இருப்பார்கள்?

'நடை, உடை, பாவனைகளால் சராசரி மக்களிடமிருந்து சித்தர்கள் வேறுபட்டிருந்தனர் என்பது பொது கருத்து. நம் இந்திய நாட்டு சித்தர்கள் பலரும் தலையில் சடைமுடியும், முகத்தில் நீண்ட தாடியும், குளிக்காத உடலும், கந்தல் துணியுமாகவே காட்சிப் படுத்தப்படுகின்றனர். சித்தர்களின் புறத்தோற்றம் பற்றி உடுத்துவதற்கு ஒரு கோவணம்; உண்பதற்குக் காய், கனிகள்; உறங்குவதற்குப் புறந்திண்ணை; வேர்த்தால் குளிப்பதற்கு வெள்ளிய ஆற்றுநீர்!' என்று பட்டினத்தார் இயற்றிய பாடல் வரிகள் மூலம் அறிய முடிகிறது.

மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் ஆகிய நான்கும் 'அந்தக்கரணம்' எனப்படும். இந்த நான்கில் மனம் ஒன்றை நினைக்கும். அந்த நினைப்பை புத்தி நிச்சயிக்கும். அடுத்து அகங்காரம் முனைப்பை ஏற்படுத்தும். இந்த மூன்றுக்கும் மூலகாரணம்தான் சித்தம். இவற்றில் அசுத்த மாயையில் தோன்றும் சித்தத்தாலேயே ஐம்பொறிகளும் தன்மாத்திரைகளும் கர்மேந்திரியங்களும் இயங்குகின்றன.

(ஐம்பொறிகள்: மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி.

தன்மாத்திரைகள்: சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம்.

கர்மேந்திரியங்கள்: வாய், கை, கால், கருவாய், எருவாய்).

சித்தத்தின் சலனமே அனைத்து தத்துவங்களின் தோற்றம். ஆதலால் சித்தத்தை வெல்ல வேண்டும். சித்தத்தின் சலனம், பிராணவாயுவின் சலனத்தையும் பிராணனின் சலனத்தையும் பொருத்தது. பிராணவாயுவின் இயக்கமே சித்தத்தின் இயக்கம். இந்த உண்மையை உணர்ந்தே சித்தர்கள் பிராணாயாமத்தை வலியுறுத்தினர். பிராணாயாமத்தின் மூலம் பிராணனும் சித்தமும் ஒடுங்கிய நிலையே 'சித்தர்' நிலையாகும். வெள்ளிப் பனித் தூய்மை கொண்ட சிவநிலையும் இதுவே. சிந்தை தெளிந்த இந்த நிலையில் 'சித்தமும் இல்லை, செயலும் இல்லை!' இத்தகைய மோன நிலையை திருமூலர் 'செத்தார் நிலை' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இதுபோன்று தவப் பயணம் மேற்கொண்டு இறை நிலையுடன் கலப்பவர்களே மெய்யான சித்தர்கள். தவிர, சித்தர், முனிவர், ரிஷி, மகான் என்று புறவேடம் பூண்டு

அறியா மக்களை ஏமாற்றும் போலித் துறவிகளும் இருக்கின்றனர். ஆகவே, புறத்தோற்றத்தை வைத்து மெய்யுணர்வாளர்களை எடைபோடக் கூடாது. அகநிலையையும் தவ வலிமையையும் கொண்டே உண்மையான சித்தர்களை நாம் அடையாளம் காண வேண்டும்.

சித்தர்கள் எங்கிருந்து, எப்படி தோற்றம் தந்தாலும், சாதாரண மக்களோடு கலந்திருந்தாலும், அவர்களது சித்தமானது 'சிவம்' எனும் ஒளியிலேயே உறைந்திருக்கும். சித்தர் நிலை எய்தியவர்கள், மலையிலும் காடுகளிலும் மட்டுமே இருப்பார்கள் என்று எண்ணிவிட இயலாது. சித்தத்தின் நிலையைக் கொண்டே சித்தர்களை அடையாளம் காண வேண்டும்.

தவ வாழ்வில் ஈடுபடும் மேலோரை ரிஷி, அந்தணர், முனிவர், ஞானி, மகான், மகாகவி என்கிற பல்வேறு பெயர்களால் அழைத்தாலும், பிராணனும் சித்தமும் ஒன்றிய நிலை எய்திய சித்தர்களே, உண்மையும் தனித்தன்மையும் கொண்ட இறைத்தன்மை நிறைந்தவர்கள். இவ்வாறு நேரடியாக இறை நிலையில் கலந்த சித்தர்களுக்கு, இடமோ காலமோ கிடையாது என்பதே உண்மை. இடங்களையும் காலங்களையும் கடந்து, பூமி எங்கும் சித்தர்கள் இருக்கிறார்கள் என்பது நாம் அறிய வேண்டிய உண்மை!

உலகின் மற்ற எல்லா இடங்களையும்விட, நமது பாரத தேசத்தில் இறை நிலை எய்தக்கூடிய இயற்கைச் சூழல் அற்புதமாக அமைந்துள்ளது. மேலும், தவ வலிமைமிக்க பல இறை உணர்வாளர்களின் அலைவீச்சு பன்னெடுங்காலமாக நமது மண்ணில் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது.

சித்தர்களின் வாழ்வும், கால வரலாறும் இதுவரை துல்லியமாக வரையறுக்கப்படவில்லை. முழுமையாகப் பதிவு செய்யப்படவில்லை. எல்லாம் கடந்த நிலையை எய்தும் இலக்கு நோக்கி சித்தர்களின் இறைவழி யாத்திரை இருந்ததால், தங்களைப் பற்றியப் பதிவுகளை அவர்கள் பெரிதுபடுத்தவில்லை என்பதே இதற்கு காரணம்.

சாதி, சமய, வழிபாட்டுச் சடங்குகளை கடுமையாக சாடியதாலும், எண்ணிக்கையில் நிறைந்திருந்த பொய்யான இறைநெறியாளர்களை கண்டித்ததாலும் அவர்களின் வரலாறு, எதிர்ப்பாளர்களால் காலப்போக்கில் இருட்டடிப்பு

செய்யப்பட்டது. இந்த எதிர்கால நிலையை உணர்ந்ததாலேயே, சித்தர்கள் தங்கள் நெறிகளை எளிய பாமர மொழிநடைப் பாடல்களாக இயற்றினர். காலம் கபளீகரம் செய்ததுபோக எஞ்சியுள்ள சித்தர் பாடல்கள், பெரும்பாலும் 'வாய்வழி - செவிவழி இலக்கிய'மாகவே பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதே இதற்குச் சான்று.

சங்க இலக்கியங்களில்கூட, 'சித்தர்' என்ற சொல் எங்குமே கிடையாது. எனினும், தொல்காப்பியத்திலும் திருக்குறளிலும் காணப்படும் 'நிறைமொழி மாந்தர்' என்ற தமிழ்ச் சொல், அந்தக் காலத்தில் வாழ்ந்த சித்தர்களைக் குறிப்பிடுவதுதான். காலத்தின் மாற்றத்தில் எல்லா தளங்களிலும் பெயர்களும் மாறிக்கொண்டேதான் இருக்கின்றன என்ற கோணத்தில் சிந்தித்தால் இதுவும் உண்மை என உணர முடியும்.

இந்திய சித்தர்கள்

என்னகத்துள் என்னை நான் எங்குநாடி ஓடினேன்?
என்னகத்துள் என்னை நான் அறிந்திலாத தாகையால்,
என்னகத்துள் என்னை நான் அறிந்துமே தெரிந்தபின்,
என்னகத்துள் என்னையன்றி யாதுமொன்றும் இல்லையே!
- சிவவாக்கியர்

இந்திய சித்தர் மரபை நான்கு வகையாகப் பிரிக்கலாம். நாத சித்தர், ரச சித்தர், மகேஸ்வர சித்தர், சங்கத சித்தர். இதில் சங்கத சித்தர்கள் எனப்படுவோர், பௌத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ரச சித்தர்கள் மருத்துவத்துறையை சார்ந்தவர்கள்.

சிவபெருமானின் அனுபூதிநிலைப் பெயர் 'ஆதிநாதர்' என்பதாகும். ஆதிநாதனான சிவமரபைச் சேர்ந்தவர்கள் 'நாத சித்தர்கள்' என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் வடஇந்தியாவைச் சேர்ந்தவர்கள். நாத சித்தர்களின் முக்கியமான நூல்கள் ஹடயோகப் பிரதீபிகா, கெரண்டா ஸம்ஹிதா, சிவ ஸம்ஹிதா போன்றவை.

தென்னாட்டைச் சார்ந்த சித்தர்களே மகேஸ்வர சித்தர்கள். மகேஸ்வர சித்தர்களன்றி வேறு சில சித்தர் பிரிவுகளும் தமிழ்நாட்டில் உண்டு. தமிழ்நாட்டு சித்தர்களை பாலவர்க்கம், மூலவர்க்கம், கயிலாயவர்க்கம் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

திருமூலரும், கம்பளிச் சட்டை முனிவரும் கயிலாய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்கு அவர்களுடைய பாடல்களிலேயே குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

மற்றொரு கூற்றுப்படி சித்தர்கள், யோக சித்தர்கள், காய சித்தர்கள், ரசவாத சித்தர்கள் என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்படுகின்றனர்.

குண்டலினீ யோக மார்க்கமாக இறைவனைத் தேடுபவர்கள்

யோக சித்தர்கள்.

அடுத்ததாக, உடல் வலிமையில் நிகரற்ற தன்மை உடையவர்கள் காய சித்தர்கள். முக்தி அடைவதைக் காட்டிலும் சித்த தேகத்தை அடைவதிலேயே முனைப்பானவர்கள் இவர்கள்.

இரும்பைத் தங்கமாக மாற்றும் ரசவாத வித்தை அறிந்த மருத்துவர்கள், ரசவாத சித்தர்கள். சித்தர்களின் பிரிவுகளே இவ்வளவு இருக்கும்போது எண்ணிக்கைக்குச் சொல்லவா வேண்டும்!

சித்தர் தொகை பற்றிய ஒரு தீர்மானம், இன்றுவரை தெளிவாக வரையறுக்க முடியாததாகவே உள்ளது. சித்தர்கள் மொத்தம் 88,000 பேர் என்று விஷ்ணுபுராணம் குறிக்கிறது. 'சதகோடி சித்தர் கூட்டம்' என்று காரை சித்தர் ஒரு கணக்குச் சொல்கிறார். புத்த சமய சித்தர்கள் என்பது நான்கு பேர் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றனர். வடநாட்டுச் சித்தர்கள், நவநாத சித்தர்கள் என்கிற ஒன்பது பேர் என்றும், தமிழ்நாட்டுச் சித்தர்கள், 'அஷ்டாதச சித்தர்கள்' என்கிற பதினெட்டு பேர் என்றும் குறிப்பிடப்படுவது மரபு.

ஆயினும், சித்தர்களின் தொகை குறித்த இந்தக் கணக்குகளுக்கு போதுமான ஆதாரங்கள் எங்கும் காணப்படவில்லை என்பதே உண்மை.

சித்தர் தொகை குறித்த பட்டியல் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமாக இருக்கிறது. ஒரு பட்டியலில் குறிப்பிடப்படுவோர் இன்னொரு பட்டியலில் இல்லை.

'பதினெண் சித்தர்கள்' என்பது '18' என்ற எண்ணிக்கையில் பொருள் தராதது; 18-க்குரிய சாஸ்திர சிறப்புகளைக் குறிப்பதாகும்.

கணக்கியலில் 9 என்பது ஒரு விசித்திரமான எண். ஒன்பதோடு எந்த எண்ணை வைத்துப் பெருக்கினாலும், வரும் தொகை எண்களை கூட்டினால் பெறப்படும் எண் ஒன்பதே ஆகும்.

'பிங்கள நிகண்டு' என்ற நூல், 18 தேவர்களையும், 18 தர்ம சாஸ்திரங்களையும், 18 யுகங்களையும், 18 குற்றங்களையும் பற்றி குறிப்பிடுகிறது. 'மூலகுரு சுருக்கம்', 'அகஸ்தியர் பரிபாஷை' ஆகிய நூல்கள் 18 மொழிகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. 'தாண்டகம்' 18 வகை இசைக் கருவிகளைப்

பற்றியும், 'சுப்பிரமணியர் ஞானம்' 18 யுகங்களையும் விவரிக்கிறது. 'அகஸ்தியர் கௌமுதி' 18 நோய்களைப் பற்றியும், 'அகஸ்தியர் வைத்திய ரத்தினம்' 18 சாதிகளைப் பற்றியும் விளக்குகிறது.

இத்தனை தனிச்சிறப்பு கொண்ட '18' எண் பற்றி இன்னும் பல சுவையான தகவல்களும் உள்ளன.

தேவ-அசுர யுத்தம் 18 ஆண்டுகள் நடந்தது. ராம-ராவண யுத்தம் 18 மாதங்கள் நடந்தது. பாண்டவர்-கௌரவர் யுத்தம் 18 நாட்கள் நடந்தது. ஆகமங்கள் 18 என்றும், புராணங்கள் 18 என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

மனிதனின் உலகத்தை 18 வகையாகப் பிரிக்கும் ஒரு கருத்தும் உண்டு. அவை புலன் இந்திரியங்கள் 6, புலப்படும் பொருட்கள் 6, புலன் உணர்வுகள் 6.

இந்த 18 உலகங்களையும் கடந்த நிலை அடைந்தவர்கள், '18 சித்தர்கள்' என்றும், 18 சித்திகளை அடைந்தவர்கள் '18 சித்தர்கள்' என்றும் வரையறுக்கப்படுகிறது.

மொத்தத்தில், 18 என்பது எண்ணிக்கையை குறிப்பது அல்ல; சித்தர்கள் பெற்ற பேறுகள் என்பது தெள்ளத் தெளிவாகிறது.

அதனாலேயே இந்த நூலில் சித்தர்களைப் பற்றிய வாழ்க்கை, வரலாற்றுத் தகவல்களை தொகுக்கும்போது, '18' என்ற எண்ணிக்கையை நான் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவில்லை. ஓரளவு வரலாற்றுத் தகவல்கள் கொண்ட முக்கியமான சித்தர்களையே வரிசைப்படுத்தியுள்ளேன்.

தமிழ்நாட்டு சித்தர்கள்

பேய்போல்திரிந்து பிணம்போல் கிடந்து
இட்டபிச்சையெல்லாம்

நாய்போல் அருந்தி நரிபோல் உழுன்று நன்மங்கையரைத்
தாய்போல் கருதி தமர்போல் அனைவர்க்கும்
தாழ்மைசொல்லிச்

சேய்போல் இருப்பர் கண்டீர் உண்மை ஞானம்
தெளிந்தவரே!

- பட்டினத்தார்

சித்தர்களின் வாழ்வு, காலம், வாழ்க்கை வரலாறு பற்றி
ஒலைச்சுவடிகள், கல்வெட்டுக்களின் மூலம் நமக்குக் கிடைத்த
தகவல்கள் மிகவும் சொற்பமானவையே. இதற்குப் பல
காரணங்கள் வலுவூட்டுகின்றன. சம்பிரதாய, சடங்கு ரீதியான
இறைவழிபாடான பக்தி மார்க்கத்தை சித்தர்கள்
புறக்கணித்ததால் அவர்கள் சாதி, மத சம்பிரதாயவாதிகளால்
ஒதுக்கப்பட்டனர்.

மேலும், அரச வம்சத்தினர் தங்களின் பெயர்களை
வரலாற்றில் நிறுவ, மிக பிரமாண்டமான ஆலயங்களை
நிர்மாணிப்பதிலும், நாடு பிடிக்கும் யுத்த வெறியிலுமே
தங்களின் வாழ்நாள் முழுவதையும் செலவிட்டனர். அவர்களின்
சம்பிரதாய பக்தி மார்க்கத்தில் வேள்வி, யாகம் போன்ற
வைதீக முறைகள் முக்கியப் பங்கு வகித்தன. இவை யாவும்
சித்தர் நெறிகளுக்குப் புறம்பானவை என்பதால், அந்தக் கால
அரசியல் மேல்வர்க்கத்தினரோடு சித்தர்கள் இணங்கிப்
போயிருக்க வழியில்லை.

அதனால் ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்தவர்களின்
மதிப்பையும் கவனத்தையும் சித்தர்களால் பெற்றிருக்க
இயலாது. வரலாற்றுப் பதிவிலிருந்தும் அதிகாரவர்க்கம்
சித்தர்களை இருட்டடிப்பு செய்ததற்கு இதுவே காரணமாக

இருந்திருக்கக்கூடும். இவை எல்லாவற்றையும் கடந்த இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது.

உண்மையான இறைத்தளத்தில் இயங்கும் மெய்யுணர்வாளர்கள் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை. மானுட வர்க்கத்தை மேன்மைப்படுத்தும் பொருட்டு ஒரு குறிப்பிட்டக் காலத்துக்கு அவர்கள் 'மனித உடம்பு' எனும் வடிவத்துக்குள் வசிக்கிறார்கள். பூமியில் உலவுகிறார்கள். தங்களின் பணி முடிந்த காலத்துக்குப் பிறகு மனித உடலைத் துறக்கிறார்கள் என்பதே, புறவழிபாடுகளைப் புறக்கணித்த நுட்பமான மெய்யுணர்வு தளத்தில் இயங்கும் உலகின் குறிப்பிட்ட இறை இயக்கங்களின் கோட்பாடாகும்.

'ஓடும் நீரில் பாய்ந்து செல்லும் படகு எந்த அடையாளத்தை விட்டுச் செல்கிறது?' 'பறந்து செல்லும் பறவையின் அடையாளம் ஏதேனும் காற்றில் பதிவாகிறதா?' என்ற வங்காளத்தைச் சேர்ந்த 'பவுல்' என்ற மெய்யுணர்வாளரின் கூற்று, சித்தர்களின் வாழ்வுக்கும் பொருந்தும்.

சித்தர்கள் வாழ்வின் பெரும்பகுதியும், செவிவழிச் செய்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டே தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருசில ஓலைச்சுவடி, கல்வெட்டு ஆதாரங்கள் இந்தக் கருத்துக்கு விதிவிலக்காக அமையலாம். சித்தர்களின் பாடல்களில் கூட எங்கும் சுய விவரக் குறிப்புகள் காணக் கிடைக்கவில்லை. மேலும், ஊர், பேர் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும் சில சித்தர் பாடலில் வரும் வார்த்தைகள்கூட உள்ளீடாக, குழுக் குறியீடுகளாக வேறு மறைபொருளைக் குறிப்பன என்பதே ஆய்வுபூர்வமான உண்மை.

சித்தர்களின் பெயர்களாக இன்று நமக்குக் கிடைக்கும் பெயர்கள்கூட, அவர்களின் பிறப்புப் பெயராக இருப்பதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில், ஒருவர் சித்தர் நிலையை அடைந்தவுடன் செய்யும் முதல் காரியம் தமது இயற்பெயரைத் துறப்பதுதான். இறைவனோடு தான் ஒன்றிவிட்ட நிலையை வெளிப்படுத்தும் செயல் அது. சித்தர் நிலை அடையும்போது அவர் ஒரு புதிய அனுபவத்துக்கு ஆட்படுகிறார். அந்தப் புதிய அனுபவத்தில், அவர் மீண்டும் புதிதாக பிறப்பெடுக்கிறார். புதிய பிறவிக்கு எப்படி பழைய பெயர் பொருந்தக்கூடும்?

அதனால் தனது பழைய பெயரையும் வாழ்க்கைப் பின்னணியையும் மறக்கிறார் அல்லது துறக்கிறார். பிறரால்

அவருக்கு ஒரு புதிய பெயர் சூட்டப்படுகிறது. அவருடைய நடை, உடை, பாவனைகளின் தனித்தன்மையைக் குறிப்பிடுவனவாக உள்ள அந்தப் பெயர்கூட மேலோட்டமாக ஓர் அர்த்தத்தையும், உள்ளீடாக வேறொரு மெய்ஞானக் கருத்துருவின் குறியீட்டையும் வெளிப்படுத்துவதாகவே அமைந்துள்ளது.

சித்தர்களின் வாழ்க்கைப் பற்றி நமக்கு நிறைவான தகவல்கள் ஆதாரபூர்வமாக கிடைக்கவில்லை என்பதால், அவர்கள் எங்கே, எப்போது பிறந்தனர், வளர்ந்தனர் என்றுகூட அறிய முடியவில்லை. எனினும், நீண்டகாலம் அவர்கள் வாழ்ந்திருக்கக்கூடும் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது.

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்று ஆசிரியர்கள், சித்தர் இலக்கியம் கி.பி.5-ம் நூற்றாண்டில் தொடங்கியிருக்கக்கூடும் என்று கருதுகின்றனர். ஆனால், யுகங்களின் அடிதளத்தில் முளைக்கும் இந்தக் கருத்துகளை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. இதுவே, சித்தர்கள் பற்றி ஆழமான ஆய்வை மேற்கொண்ட சில ஆய்வாளர்களின் முடிவான கருத்து என்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்நாட்டில் தோன்றிய சில சித்தர்களின் வரலாற்றுத் தகவல்களை, சில நூல்களின் அடிப்படையில் சுருக்கமாக இங்கே பதிவு செய்திருக்கிறேன்.

அபிதான சிந்தாமணி, புலவர் சரித்திர தீபகம் போன்ற நூல்களில் கிடைக்கப்பெறும் சித்தர்கள் பற்றிய வாழ்வியல் குறிப்புகள், சித்தாடல் அற்புதங்கள் ஆகியவற்றுக்கான வரலாற்று ஆதாரங்கள் எதுவும் இல்லை. எனினும், பல வியத்தகு ஆற்றல்களை அரிய தவத்தால் சித்தர்கள் பெற்றிருந்தனர் என்பதால், சம்பவச் சுவை கருதி ஒவ்வொரு சித்தரைப் பற்றியும் 'ஐதீகக் கதை' என்ற தலைப்பில் விவரித்துள்ளேன். செவிவழி ஐதீகக் கதைகள் என்பதே வரலாற்றுத் தொன்மத்தின் வேர் நுனிகள் என்பது நாமறிந்ததே!

சித்தர் நெறிகள்

சாதிஆவ தேதடா? சலந்திரண்ட நீரெலாம்
பூதவாசல் ஒன்றலோ, பூதம் ஐந்தும் ஒன்றலோ?
காதில்வாளி, காரை, கம்பி, பாடகம் பொன் ஒன்றலோ?
சாதிபேதம் ஒதுகின்ற தன்மை என்ன தன்மையோ?
- சிவவாக்கியர்

சித்தர்கள் வாழ்வையும் வரலாற்றையும் துல்லியமாக சொல்ல முடியாத அதே இடர்ப்பாடுகள், சித்தர்கள் நெறி பற்றி பேசும்போதும் எழுகின்றன.

சித்தர் நெறி, சித்தர் கோட்பாடு, சித்தர் தத்துவம் என்றெல்லாம் பெயரிடப்படுகிற சித்தர்களின் மெய்யுணர்வுக் கொள்கை (சித்தர்களின் இறைத் தத்துவம்), அவர்கள் நமக்கு விட்டுச்சென்ற பாடல்கள் வாயிலாகவே கிடைக்கின்றன.

அந்தப் பாடல்களுக்கும் கால வரலாறு தெளிவாக இல்லை. பல்வேறு காலகட்டங்களில் பாடப்பட்டவை. மேலும், செவிவழி, வாய்வழி இலக்கியமாகவே நீண்டகாலமாக நடைமுறையில் வழங்கப்பட்டு வந்து, 15-ம் நூற்றாண்டு வாக்கில் பனைஓலைகளில் பதிவு செய்யப்பட்டு, அதற்குப்பின் படிப்படியாக நூல் வடிவில் அச்சாக்கம் பெற்றவை.

சித்தர் பாடல்கள், ஒரு கட்டுக்குள் அடங்காத எண்ணத் தொகுப்பாகவே இருக்கின்றன. குருட்டு நம்பிக்கைகள், பொய்மையான தெய்வச் சடங்குகள் இவற்றைச் சாடியபடியே இலக்கற்றுச் செல்லும் கவிதை நதியாக, பாமரப் பாடல்களாக விளங்குகின்றன.

அதேபோல, பௌத்த சித்தர்களின் 'தோஹா' பாடல்கள், கன்னட மெய்யியலைப் பேசும் 'திரிபாதி' பாடல்கள், காஷ்மீரிகளின் இறைக் கவிதைகளான 'வாக்' பாடல்கள் என மெய்யுணர்வு தளத்தில் இயற்றப்பட்ட எல்லா பாடல்களுமே எளிமையான நாட்டுப்புறப் பாடல் வகையைச் சார்ந்தவை.

சித்தர் பாடல்களின் மொழி, பாமர மக்களின் நடைமுறை மொழியாக இருப்பினும், அவற்றின் அர்த்தம் இரண்டு கோணங்களில் வெளிப்படுகிறது. ஒன்று, மொழி சார்ந்த வெளிப்படையான நேர் பொருள். மற்றொன்று, குறியீட்டு நிலையில் இயங்கும் உட்பொருள். இந்த இரண்டாம் வகைப் பொருளைப் புரிந்துகொள்ள சித்தர்களின் மெய்யியல் பார்வை உள்ளவர்களால் மட்டுமே முடியும். தகுதியறிந்து தாம் தேர்ந்தெடுக்கும் சீடர்களுக்கு மட்டுமே, இந்த ஆழ்பொருளான உண்மைப் பொருளை விளக்கி வழி வழியாக சித்தர்கள் விளக்கம் உரைத்து வந்திருக்கின்றனர்.

சித்தர் பாடல்களின் உள்ளார்ந்த ஆழங்களில் புதைந்து கிடக்கும் இந்த உண்மை அர்த்தத்தை புரிந்துகொள்ள முடிந்தால் மட்டுமே, அவர்களின் இறைநெறிகளை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

தமிழ்நாட்டில் தோன்றியவர்கள் என்று நாம் அறியப் பெற்ற சித்தர்களின் ஒட்டுமொத்த சிந்தனை என்றோ, நெறியாக்கம் என்றோ அவர்களின் பாடல்களை இரண்டு பிரிவுகளுக்குள் அடக்கிவிடலாம்.

சாதி, மத, இன பேதங்களைச் சாடுவது, மக்களை ஏமாற்றும் பொய்மையான சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், வழிபாடுகளுக்கு கண்டனம் தெரிவிப்பது, மக்களை அறியாமை இருளுக்குள்ளேயே சிறை வைத்திருக்கும் சமயக் குழுக்களிடமிருந்தும், அரசியல் தலைமை மற்றும் பணக்கார வர்க்கத்திடமிருந்தும் அவர்களை மீட்டெடுப்பது போன்றவற்றை சித்தர் நெறிகளின் முதல் பிரிவாகச் சொல்ல முடியும்.

இது மேலோட்டமானது. புரிந்துகொள்ளக் கூடியது. பாமரர்களும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கில் அவர்கள் பாடி வைத்துவிட்டுப் போனது.

இந்த சமூக, ஆன்மிக புரட்சிக் கருத்துகளாலேயே சித்தர்கள் நாத்திகர்கள் என்றும், கஞ்சா போதைக்கு அடிமையான பைத்தியக்காரர்கள் என்றும், இறைப் பொய்யர்களால் வதந்தி மூட்டைகள் அவிழ்த்துவிடப்பட்டன. இதனாலேயே அவர்களுடைய வரலாற்றுப் பதிவுகள் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டன. சித்தர்களின் பல அபூர்வப் பாடல்கள் சுவடின்றி அழிக்கப்பட்டன. இது, கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மேல் ஏவப்பட்ட அன்றைய அடக்குமுறைப் போக்கென்றே கருத

முடிகிறது.

சித்தர் பாடல்களின் இரண்டாம் பிரிவாக, மறைபொருளாக விளக்கப்படும் 'மெய்யியல்'ைச் சொல்லலாம். இந்த மெய்யியல், ஏற்கெனவே வரையறுக்கப்பட்ட, சமயநெறி சார்ந்த, எந்த வகையிலும் சேராமல் தனித்து நிற்கும் தன்மை உடையது. இதுவே 'சித்தர் கொள்கைகளின் தனித்தன்மை' என்றும் சொல்லலாம்.

சித்தர் நெறியும் பக்தி நெறியும் அடைய வேண்டிய இலக்கு ஒன்றெனினும், செல்லும் பாதைகளில் பல வித்தியாசங்கள் தென்படுகின்றன. பக்தி நெறியை புறவழிபாடு என்று வைத்துக் கொண்டால், சித்தர் நெறியை அகவழிபாடு என்று குறிப்பிடலாம்.

ஆலயம், உருவ வழிபாடு என்று சுழல்வது பக்தி நெறி. பக்தி நெறியின் சில போலித்தனங்களைச் சாடுவதும், சமய எல்லைகளைத் தாண்டியப் பார்வையும் யோக, ஞான வழிகளைப் பின்பற்றுவதுமே சித்தர் நெறி.

சாதி, மத, இன, மொழிகளால் இன்றைய மனிதகுலம் அமைதியிழந்து காணப்படுவது நாம் அறிந்ததே. அன்றும் இந்த அவலம் உலகெங்கும் நிறைந்திருந்தது. தேசங்களுக்கிடையே பகையும் போரும் பெருகி, அதனால் சாதாரண மனிதர்களே அதிகம் பாதிக்கப்படுவதும், அன்றைய வரலாறு நெடுகிலும் காணப்படும் அவலக்காட்சிதான்.

அமைதி தவழும் மனித மனமும், வன்முறையற்ற நாடும், ஆயுதங்கள் ஏந்தாத மனித தேசத்தின் எல்லைக்கோடுகளும் உலகில் எங்கேனும் உண்டா? அன்றும் இல்லை; இன்றும் இல்லை. நாளையாவது உருவாகுமா?

உலக அமைதி, மானுட ஒற்றுமை என்கிற ஒரு குடையின் கீழ் மனிதர்கள் அனைவரும் அன்புக்கரம் கோத்து நிற்க வேண்டும் என்பதே, சித்தர்கள் போன்ற உலகம் தழுவிய மெய்யுணர்வாளர்களின் ஆன்மக் கனவு.

உலகம் உயர்வு பெற முதலில் தனி மனித மனமானது வளம் பெறவேண்டும். தனி மனிதனின் மனம் செழுமை அடைய அடைய, சமுதாயத்தில் செழுமை துளிர்க்கும். சமுதாயம் சமன்படும்போது ஒவ்வொரு தேசமும் செம்மை அடையும். தேசங்களின் அமைதியும் ஒற்றுமையும் வளர வளர உன்னதமான அன்புமயமான ஓர் உலக ஆட்சி மலரும்.

பிரபஞ்சம் தழுவிய இந்தப் பெருங்கனவை நனவாக்க வழிகாட்டும் நெறிமுறைகளே சித்தர் கோட்பாடுகள்.

‘உலகை வெறுத்து, துறவு பூண்டு, தனிமை வாழ்வில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தன்னையே தொலைத்துவிட வேண்டும்’ என்பதே சித்தர்கள் காட்டும் ‘சூனிய நெறி’ என்று, காலம் காலமாக தவறான முறையில் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. அத்தகைய வழிமுறைகள் சித்தர்களின் தத்துவங்களில் எங்கும் காணப்படவில்லை என்பதே முழுமுதலான உண்மை.

புறச்சூழல்களை, பலவித கருவிகளாலும் தன் மனதாலும் வெற்றி கொள்ளும் மனிதன், தன் மனதுக்குள் எழும் உணர்வுச் சூழலை வெல்ல முடியாமல் தவிக்கிறான். தான் சூழலுக்கு, அடிபணிந்துவிடாமல், சூழலைத் தனக்குச் சேவகம் செய்ய வைக்கும் வாழ்க்கைமுறையே மனித இனத்தை புனிதப்படுத்தும் வல்லமை வாய்ந்தது.

இந்த நிலையை ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் அடைய, முதலில் அவன் உடலை நெறிப்படுத்த வேண்டும். அடுத்ததாக, மனதை வளப்படுத்த வேண்டும். இப்படி எல்லா மனிதர்களும் தங்களை வளமாக்கிக்கொள்ளும்போது உலகம் உன்னதமாகிவிடும். இந்த உன்னத நிலைக்கு வழிகாட்டும் உபாயங்களை உரைப்பதே சித்தர் நெறியாகும்.

சரி, அந்த உபாயங்கள் என்ன?

யோகம் - ஞானம்!

யோக மார்க்கம், ஞான மார்க்கம் என்ற இரண்டு சாலைகளே ‘சித்தர் நெறி’ என்று எளிமையாகச் சொல்லிவிடலாம். இதில் யோகத்தை சாலை என்றும், ஞானத்தை நெடுஞ்சாலை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

ஞானம்

முதலில் நெடுஞ்சாலையைப் பற்றி தெரிந்துகொள்வோம். இந்தச் சாலை சாதாரணமானதல்ல. கொஞ்சம் கடினமானது. இதில் எல்லோராலும் பயணம் செய்ய இயலாது. ஆழமான சிந்தனைகளின் மையமே இந்த ஞான மார்க்கத்தின் மூலமாகும். உலகியல் அறிவு, ஆன்ம அனுபவம், இறைநிலை அடைதல் என்ற படிநிலைகளால் கட்டமைக்கப்பட்டது இந்த ஞான மார்க்கம்.

உலகியல் அறிவில் முதிர்ந்து முதிர்ந்து ‘இந்த உலகில் எவரும் எதுவும் நிரந்தரமில்லை’ என்ற நிலையை அறிந்து

உணர்வது முதல்படி.

அறிந்து உணர்ந்த அந்த அனுபவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஆழமாகச் சிந்திக்கும்போதுதான் நமக்கு ஆன்ம அனுபவம் கிடைக்கும். அந்த அனுபவத்தில் நிதானமாக லயிக்கும் நிலையே இரண்டாம் படி.

இரண்டாம் படியில் நிற்பதால் கிடைக்கும் ஆன்ம அனுபவம் மனதுக்குள் பல புதிய வெளிச்சங்களை தோற்றுவிக்கும். அந்த வெளிச்சம் அதிகமாக அதிகமாக - தன்னிச்சையாக மூன்றாம்படியில் அடி எடுத்து வைக்கும் அனுபவம் கிடைக்கும். இதுவே, இறையனுபவம் அடைதல் அல்லது இறைத்தன்மையை உணர்தல்!

இந்த மூன்றாம் படியே ஆன்மிகத்தின் இறுதிப்படி. இந்த மூன்றாம் நிலை, அறிவின் அனுபவத்தின் முழுமையே இறைவன். அதோடு முற்றும்!

அதற்கு அப்பால் அறிபவனும் இல்லை; அறியப்படும் பொருளும் இல்லை. அறிபவனும் அறியப்படும் பொருளும் ஒன்றாகிவிட்டபின் அறிவதற்கு என்ன இருக்கிறது?

இந்த ஞான வழியில் சாதாரணமாக எல்லோராலும் பயணிக்க இயலாது. ஆனால் எல்லோரும் பயணிக்கத்தக்க இன்னொரு சாலை உண்டு. அதுவே யோக சாலை..!

யோகம்

பயிற்சி செய்யும் மனஉறுதி கொண்ட அனைவரும், ஒரு குருவின் நல்ல வழிகாட்டுதலில் யோக மார்க்கத்தில் பயணிக்க இயலும்.

உடலைக் கட்டுப்படுத்தி, அதன் வழியே மனதை நிலைப்படுத்தி எல்லோரும் இறை நிலை உணர, இந்திய தத்துவஞானிகள் கண்ட வழியே 'யோகம்'. யோக நெறியை இளம்பருவத்திலேயே முறையாகப் பயில்வோர், வளமான-நலமான உடல், இனிய உணர்வுகள், கூர்மையான அறிவு, ஒளிவீசும் தோற்றம் போன்றவற்றை பெறுவர்.

யோகப் பயிற்சிகளை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். உடலை அடிப்படையாகக் கொண்டவை முதல் வகை. மனதை அடிப்படையாகக் கொண்டவை இரண்டாம் வகை. இரண்டும் ஒன்றோடு ஒன்று இசைந்துபோகக் கூடியவையே.

பல வகை ஆசனங்களாகப் பிரிக்கப்படும் உடல் யோகப் பயிற்சிகள், உடலை வளப்படுத்தவும், மூச்சுப் பாதையை

சீராக்கவும் துணை செய்கின்றன.

மன யோகப் பயிற்சிகளோ, மனதை ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து ஒருமுகப்படுத்துவதில் துணை செய்கின்றன. உடல், இந்தப் பயிற்சிக்கு ஒரு கருவியாகிறது. உடலை அடிப்படையாகக் கொண்ட யோகப் பயிற்சிகள் 'அடயோகம்', 'லயயோகம்' அல்லது 'குண்டலினீ யோகம்', மந்திர யோகம்' என்று பெயரிடப்பட்டு முறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மனதை மையமாகக் கொண்ட யோகப் பயிற்சிகள் 'கர்ம யோகம்', 'பக்தி யோகம்', 'ஞான யோகம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றன. பதஞ்சலி முனிவர் வரையறுத்திருக்கும் 'ராஜ யோகம்', மன யோகம், உடல் யோகம் என்ற இரண்டு யோக முறைகளையும் ஒன்றிணைத்த யோக முறையாகும்.

சித்தர்கள் கடைபிடித்த யோக நெறி, 'ராஜ யோகம்' அல்லது 'வாசி யோகம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

உடலை மட்டும் முன்னிலைப்படுத்தும் யோகப் பயிற்சிகளையும், அவற்றால் கிடைக்கும் சித்திகளையும் சித்தர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

உடலை மையப்படுத்தும் யோகப் பயிற்சிகள் யாவும் 'சித்திகள்' எனப்படும். இயற்கையை மீறிய சக்திகளைப் பெறுவதை குறிக்கோளாக உடைய இந்தச் 'சித்திகளைப் பயன்படுத்தி, மக்களை ஏமாற்றி, பணம் பறித்து, பல ஆதாயங்களை பலர் அடைந்ததால், இந்த யோக முறைகளை சித்தர்கள் கடுமையாகச் சாடினர்.

ஆன்ம விடுதலை அடைந்து, இறை இன்பம் அனுபவித்து, ஆனந்த நிலை அடைய வேண்டும் என்பதே சித்தர்கள் வகுத்த யோக நெறிகளின் குறிக்கோள்.

அண்டமும் பிண்டமும்

'அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில்' என்ற கருத்துருவே யோக நெறியின் மையப் புள்ளியாகும். அண்டம் என்றால் உலகம்; பிண்டம் என்றால் உடல். அண்டமாகிய உலகில் காணப்படும் பொருட்கள், இயக்கங்கள், விதிமுறைகள் யாவும் பிண்டமாகிய நம் உடலிலும் காணப்படுகின்றன என்பதே இந்தக் கருத்துருவின் உட்பொருள்.

அண்டத்தில் நிகழும் பெளதீக, ரசாயன மாற்றங்களும், அந்த மாற்றங்களுக்கான விதிகளும் நம் உடலிலும் உண்டு. அண்டத்தின் சுருக்கமாக பிண்டமும், பிண்டத்தின் விரிவாக

அண்டமும் இருக்கிறது. எனவேதான், அண்டத்தை பிண்டத்தில் காண முடியும் என்றும், பிண்டத்தையே அண்டமாக மாற்ற முடியும் என்றும் மெய்யுணர்வாளர்கள் உறுதியாக நம்பினர்.

குண்டலினீ யோகம்

நம் உடலின் மூலாதாரத்தில் உறங்கிக் கிடக்கும் இறை சக்தியான குண்டலினீயை விழிக்கச் செய்து, மேலெழுப்பி பூரணத்தில் கலக்கச் செய்வதே யோகப் பயிற்சியின் பிரதான இலக்காகும். இதுவே 'குண்டலினீ யோகம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

உறங்கும் குண்டலினீ சக்தியை எழுப்ப, பெரும் துணை புரிவது மூச்சுப் பயிற்சியே. இடகலை, பிங்கலை எனும் இரு நாடிகளின் வழியே மூச்சின் ஓட்டத்தை சீராக்கி, சுழுமுனை நாடியில் மூச்சை நிறுத்துவதை 'வாசிப் பயிற்சி' என்று அழைப்பர். 'வாசி யோகம்' என்பதும் இதுவே.

அஷ்டாங்க யோகம்

எட்டு அங்கங்களைக் கொண்ட 'அஷ்டாங்க யோகம்' என்னும் யோக நூலில் இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி ஆகிய யோக நிலைகளைப் பற்றிய விளக்கங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் யோகப் பயிற்சியின் சில முக்கிய நிலைகளான பிராணாயாமம், தாரணை, தியானம், சமாதி ஆகியவற்றை சுருக்கமாகத் தெரிந்துகொள்வோம்.

பிராணாயாமம்

உயிர்ச் சக்தியானது நம் உடலின் சூக்கும நாடிகள் வழியே காற்றாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. பிராணன் என்கிற இந்த உயிர்க்காற்றைச் சீராக்கும் பயிற்சியே 'பிராணாயாமம்'.

மூச்சுப் பயிற்சியின் மூலம் சுவாசத்தை கட்டுப்படுத்த முடியும். இதனால் சமச்சீராகும் உயிர்ச்சக்தி, மனதை ஒழுங்குபடுத்துகிறது. எண்ணங்கள் ஒருமுகப்படுகின்றன. தேவையற்ற மன அழுக்குகள் நீக்கப்படுகின்றன. ஒரு பேரமைதியில் திளைக்கத் தொடங்கும் மனம், அந்த அமைதியால் பல அற்புதப் பேராற்றல்களைப் பெறுகிறது. ஒரு சாதாரண மனிதன், இந்தப் பிராணாயாமப் பயிற்சியால் மிகுந்த ஆற்றல் பெற்ற மாமனிதனாக பரிணாமம் அடைகிறான்.

தாரணை

புறக்காட்சிகளிலும், அலைபாயும் சிந்தனைகளிலும் நமது மனம் சிதறுகின்றதல்லவா? அப்படிச் சிதறாமல் மன உணர்வுகளை குவித்து ஒருமைப்படுத்தி நிலை நிறுத்துவதே தாரணை.

தியானம்

குறிப்பிட்ட ஓர் உறுப்பில் மட்டுமல்லாமல், உடல் முழுமையிலும் மனதை ஒருமுகப்படுத்துவதே 'தியானம்'. தாரணையின் அடுத்த கட்டம் என்று இதை சொல்லலாம். தியான நிலை விரிவடையும்போது உணர்வுகளில் இறைத்தன்மை ஏற்படும். தெள்ளிய நீராக அறிவு விளங்கும். விழிகளில் ஒளி தவழும். புலன்களால் உணர முடியாத ஆனந்த நிலையை தியானம் உணர்த்தும்.

சமாதி

இப்படியான மன ஒருமுகப் பயிற்சிகளில், ஏறுமுகமான படிவரிசையின் இறுதி நிலைப்படி 'சமாதி' என்று அழைக்கப்படுகின்றது.

தாரணை நிலையில் மன ஒருமுகத்தன்மை அவ்வப்போது சிதறக்கூடும்; மீண்டும் ஒருமுகப்படும். இந்த நிலை மாறி மாறி நிகழும். தியான நிலையில் இந்தச் சிதைவின்றி ஒருமுகத்தன்மை தொடர்ந்து நிலைத்திருக்கும். அந்த ஒருமுகத்தன்மை மேலும் தீவிரம் அடையும்போது, ஆன்ம நிலையில் எண்ணங்களால் ஏற்படும் தத்துவங்கள் அனைத்தும் அகன்றுவிடும். 'நான்' என்ற உணர்வு முழுமையாக மறைந்துவிடும். மெள்ள மெள்ள ஆன்ம தன்னிச்சையாக பூரணத்தில் கலந்துவிடும்.

ஆனால், சமாதி நிலையை அடைந்த மகாஞானிகளால்கூட அந்த நிலையின் தன்மையை முழுமையாக விவரிக்க முடியாது என்றே பல மெய்யுணர்வாளர்களும் கூறுகின்றனர். இதிலிருந்து யோகத்தின் அந்த சிகர நிலையைப் பற்றிய உன்னதத்தை நாம் உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

தன்னை தானே அறிவதால், இறைத்தன்மையை உணர முடியும். இறுதியில், தான் வேறு; இறை வேறு என்ற நிலை களைந்து இரண்டையும் ஒன்றாக்கும் பரிபூரண நிலையை எல்லா மனிதர்களும் அடைந்து ஆனந்தம் பெற வேண்டும் என்பதே சித்தர் நெறிகள் உணர்த்தும் ஒட்டுமொத்த இறைக்

கொள்கையாகும்.

சித்தர்களின் படைப்புகள்

மெய்ஞ்ஞானப் பாதையில் ஏறு! - சுத்த
வேதாந்த வெட்ட வெளியினைத் தேறு!
அஞ்ஞான மார்க்கத்தைத் தூறு! - உன்னை
அண்டினோர்க் கானந்த மாம்வழி கூறு!
- கடுவெளி சித்தர்

சித்தர் தத்துவம், சித்தர் கோட்பாடு, சித்தர் கொள்கைகள் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்படும் சித்தர்களின் வாக்கு முழுவதும் அவர்கள் இயற்றிய பாடல்களாகவே நமக்குக் கிடைக்கின்றன. சித்தர் நெறிகளை அந்தப் பாடல்களைக் கொண்டே வரையறுக்க முடிகிறது. சித்தர்களின் கோட்பாடுகளை நாமறிய, நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் வாய்மொழி வாக்குமூலங்களே சித்தர் பாடல்கள்.

இந்தப் பாடல்களும் அவர்களது கையெழுத்து உருவிலோ, ஓலைச்சுவடிகளிலோ கிடைக்கவில்லை. அவர்களைப் பற்றிய வரலாற்றுப் பதிவுகளும் துல்லியமாக நமக்குக் கிடைக்கவில்லை என்பதை ஏற்கெனவே பார்த்தோம். இதற்குக் காரணம், சாதி சமயச் சடங்குகள், பொய்யான இறை வழிபாடு இவற்றுக்கு எதிராக அவர்கள் உயர்த்திய கலகக் கொடிகளும், கண்டனக் கணைகளும் தான்.

அவர்களுடைய இலக்கியப் படைப்புகளோ, வரலாறுகளோ அவர்களால் அல்லது அவர்களது மாணவர்களால் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்தாலும்கூட, சித்தர்களின் மேல் பகை கொண்டிருந்தோர் அவற்றை நிச்சயம் அழித்திருக்கக்கூடும். இதுவே சித்தர்களும் சித்தர் பாடல்களும் நமக்கு வரலாற்று பூர்வமாகத் தந்திருக்கும் பாடம்.

தங்களது ஆன்மிகப் புரட்சிக் கருத்துகளுக்கு இத்தகைய அபாயம் ஏற்படும் என்பதை தீர்க்கதரிசனமாக கருத்தில் கொண்டுதான், தமது பாடல்களை பாமரர்களின் 'வாய், செவி

வழி'யாக காற்றில் நிலைத்திருக்கும் எளிய மொழிநடையில் சித்தர்கள் இயற்றி வைத்தனர்.

சித்தர் பாடல்களில் காணப்படும் மொழி, அலங்காரங்கள் அற்றது. பாமர மக்களின் பேச்சுவழக்குச் சொற்களும், அவர்களது பண்பாட்டு வாழ்க்கைக் கூறுகளின் அடையாளங்களும் அனேகம் வெளிப்படும் விதமாக எழுதப்பட்டவை.

சாதாரண மக்களுக்குப் பழக்கமான 'கொச்சைத் தமிழி'ல், இயல்பான எளிய சந்தங்களிலேயே பாடப்பட்டிருக்கின்றன பல சித்தர் பாடல்கள். இது விளையாட்டாக, பாமர மனிதர்களுக்கு ஆன்மிகம் போதிக்கும் வித்தை!

ஆனால், இந்த எளிமையான மொழி நடையிலும் ஒரு சிக்கல் உண்டு. சித்தர் பாடல்களில் எல்லோருக்கும் புரியும்படியான, மேலோட்டமான ஒரு பொருள் தொனிக்கும். இதைத் தாண்டி, உள்ளார்ந்த ஒரு மறைபொருள் பல பாடல்களுக்குள் ஒளிந்திருக்கும்.

இந்த இரண்டாம் பொருளே அவர்களது நெறி சார்ந்தது என்பது பலருக்கும் புரிய வாய்ப்பில்லை. சித்தர் நெறிகளை நன்கறிந்த அவருடைய சீடர்களுக்கும், அவர்களது வழித்தோன்றல்களுக்குமே அந்த உண்மைப் பொருள் விளங்கக்கூடும்.

தமிழக சித்தர்களின் பாடல்களில் பல அபூர்வமான புரட்சிகர கருத்துகளும், மறைபொருளாக பற்பல ஆன்மிக கருத்துகளும் புதைந்து கிடக்கின்றன என்ற உண்மை, காலம் காலமாக மறைக்கப்பட்டே வந்திருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம், ஆத்திகம், நாத்திகம் என்ற இரு வேறு தீவுகளுக்கிடையே மாட்டிக்கொண்ட சித்தர்களின் புரட்சிகர குரல்தான்!

நாத்திகவாதிகளின் அன்றைய முக்கியப் பிரச்சனைகளான மூடநம்பிக்கை, பொய்யான சாதி-சமயச் சடங்குகள், கோயில் வழிபாடு, உருவ வழிபாடு இவற்றுக்கு எதிரானக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்தியவர்கள் சித்தர்கள். இந்தக் கருத்துகளுக்காக சித்தர்களை நாத்திகர்கள் ஆதரிக்க நேர்ந்தால், அவர்களின் பிரதான ஆன்மிகக் கொள்கையான 'தன்னைத் தானறிந்து அதிலிருந்தும் விடுபட்டால், அண்டத்தில் பிண்டமான பிண்டத்தில் அண்டமான பெரும் பொருளாம் இறைத் தன்மையில் கலக்க எல்லோராலும் இயலும்' என்ற சித்தர் தத்துவத்துக்கு வக்காலத்து வாங்கி விட்டவர்களாவோம் என்று

கருதி, சித்தர்களை அவர்கள் முற்றுமாகப் புறக்கணித்துவிட்டனர்.

இறைத் தன்மை என்கிற மெய்யுணர்வை ஏற்றுக்கொள்ளும் சித்தர்கள், தங்களின் பிழைப்புக்கு விலை வைக்கின்றனரே என்பது போலியான பக்தி மார்க்கத்தால் வணிகம் செய்து வந்த சமயக் குழுவினரின் கவலை. அதனால் அவர்களும் சித்தர்களை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் புறந்தள்ளுவதில் முனைப்பாக இருந்தனர். அவர்களுக்கு பின்னணியாக அன்றைய அரசியல் சக்திகள் இருந்தன.

இந்தக் கோணத்தில் நாம் ஆய்ந்தறிய காரணமாக இருப்பது, நமக்கு எஞ்சிய சித்தர் பாடல்களே என்பதில் எந்தவித மாற்றுக் கருத்துக்கும் இடமில்லை.

சித்தர் பாடல்களில் சுட்டிக்காட்டக்கூடிய இடத்தை வகிப்பவை திருமூலர், சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார் ஆகியோரது பாடல்களே. இவர்களே 'தமிழ்நாட்டின் முப்பெரும் சித்தர்கள்' என்றும் போற்றப்படுகின்றனர்.

பாம்பாட்டி சித்தர், இடைக்காட்டு சித்தர், குதம்பை சித்தர், அகப்பேய் சித்தர், அழுகணி சித்தர், கடுவெளி சித்தர், கம்பளிச் சட்டைமுனி, காகபுஜண்டர் ஆகியோரது பாடல்களும் தமிழ் சித்தர் பாடல்களில் முக்கியமானவை.

சமயச் சடங்குகளைச் சாடுதல், சாதிப் பிரிவினைகளை எதிர்த்தல், பூசைகளும், சம்பிரதாய நம்பிக்கைகளும் வீணானவை என்னும் கருத்துகளை வலியுறுத்துபவையே திருமூலரின் பாடல்கள்.

சித்தர்களின் வரிசையில் மிகப்பெரிய கலகக்காரராக சிவவாக்கியர் தோற்றமளிப்பது, அவரது பாடல்களின் தீவிரமான கருத்துகளை வைத்தே என்பது தெளிவான உண்மை. இதற்கு ஒரு முக்கியமான காரணம் உண்டு.

அவரது காலத்தில் எவற்றையெல்லாம் புனிதமான ஆன்மிகக் கோட்பாடுகள் என்று கருதப்பட்டனவோ, அவற்றை சவுக்கடி வார்த்தைகளால் சாடியவை சிவவாக்கியரின் பாடல்கள். அவரது பாடல்களில் காணப்படும் தெள்ளத் தெளிவான கருத்தும், நேரடியான தாக்குதல் தொடுக்கும் வார்த்தைகளும் வாசிப்போரை அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கும் என்பது வாசித்தோருக்குப் புரியும்.

பட்டினத்தார் பாடல்களின் உள்ளடக்கத்திலும் வடிவத்திலும்

அதே மாதிரியான சவுக்கடிகள் நிறைந்திருப்பினும் அவரைப் பற்றி அனேக சர்ச்சைகள் சித்தர்கள் வரலாற்றில் உண்டு. தமிழ் சித்தர்கள் வரிசையிலும் அவர் இடம்பெறவில்லை.

அதற்குக் காரணம் அவரது பெரும்பாலான பாடல்கள், கோயில் வழிபாடு, உருவ வழிபாடு போன்ற தளங்களில் மையமிட்டு இருக்கின்றன. ஆனால், இது முற்றிலும் தவறானது. முதலில் பக்தி மார்க்கத்தில் திளைத்த அவர், ஒரு காலகட்டத்துக்குப் பிறகு தனது மகன் தந்த ஓர் அதிர்ச்சி வைத்தியத்தாலேயே சித்தர் நெறிக்குள் பிரவேசித்தார் என்பதே உண்மை. ஆனால், மக்களிடையே மிகுந்த செல்வாக்குப் பெற்ற அவரது பாடல்கள், அவரை புகழ்பெற்ற சித்தராகவே நமக்குப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன.

அகப்பேய் சித்தர் தன் அகத்துக்குள் இருக்கும் பேயோடு உரையாடும் பாவனையில் பாடல்கள் பாடுகிறார். அந்தப் பாடல்களில் யோகம் பற்றிய கருத்துகளும் ஆன்மானுபவமும் நிறைந்து காணப்படுகின்றன.

குதம்பை சித்தரின் பாடல்களில் 'குதம்பாய்' என்ற விளிச்சொல் பிரதானமாக விளங்குகிறது. இந்த 'குதம்பாய்' என்ற சொல் அவரது ஆன்மாவை பெண்ணாக உருவகித்து இயற்றப்பட்டதே. இந்தப் பெண் பெயரின் உள்ளீடாக மென்மைத் தன்மை மிகுந்த ஆன்மாவே காணப்படுவதை நாம் அறியலாம்.

அழகணி சித்தரின் பாடல்களும், இதேபோன்று ஆன்மானுபவங்களை பேசுவதோடு 'குண்டலினீ' என்கிற யோக நெறியின் மையங்களை பற்றியும் உரையாடுகின்றன.

கொங்கணவரின் பாடல்கள் குண்டலினீ சக்தியை, 'வாலைப் பெண்' என்ற படிமத்தில் வைத்து இயற்றப்பட்டவை.

பாம்பாட்டி சித்தரின் பாடல்கள், குண்டலினீயின் மறை பெயரான பாம்பை முன்னிறுத்தி பாடப்பெற்றவை.

இப்படியாக, ஒவ்வொரு சித்தரும் தமது பாடல்களில் சாதாரண மனிதன் பயன்படுத்தும் எளிமையான, இயல்பான சொற்களையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால் அந்த அமைதியான, சாதாரண சொற்கள் என்னும் மேற்பரப்புக்குள் ஆழமான வேறு அர்த்தங்கள் புதைந்திருப்பதுதான் சித்தர் பாடல்களின் படைப்பு ரகசியம்.

சித்தர் பாடல்களின் பெரும்பாலான இலக்கணமாக

விளங்குபவை, தமிழ்க் கவிதையின் அழகான எளிமையான சிந்து சந்தங்கள்தான். ஆனந்தக் களிப்பு, சமநிலை சிந்து, வயநிலை சிந்து, சும்மி, கண்ணி ஆகியவை எளிமையான கவிதை இலக்கண வடிவங்களில் அமைந்ததாலேயே, பல்வேறு சோதனைகளையும் கடந்து இன்று வரை நிரந்தரத் தன்மை பெற்றவையாக சித்தர் பாடல்கள் விளங்குகின்றன.

யோக மார்க்கம், ஞான மார்க்கம், பொய்யான சமயச் சடங்குகள் மட்டுமின்றி இன்னும் பல்வேறு துறைகளையும் நுட்பமாக வடித்திருக்கின்றன சித்தர்களின் நூல்கள்.

மருத்துவத்துறையில் சித்தர்கள் இயற்றிய படைப்புகள் பெரும் கவனத்துக்கு உரியவை. மருத்துவத்தில் தலைச்சிறந்த சித்த மருத்துவத்தை தோற்றுவித்தவர்கள் சித்தர்களே. இதுவே 'தமிழ் வைத்தியம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

நவீன மருத்துவ அறுவைசிகிச்சைக்கு முந்தைய காலகட்டத்திலேயே, விபத்து போன்ற சம்பவங்களால் உடலுறுப்பு பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு சிகிச்சை அளிக்கும் வர்மக் கலை பற்றி விளக்கமான நூல்கள் சித்தர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

மருத்துவக் கருவிகளின் துணையின்றி மனிதனின் கையிலுள்ள மணிக்கட்டுப் பகுதியில் ஓடும் நாடியின் இயக்கத்தை கணித்து நோய்களைக் கண்டறியும் சித்தர்களின் நாடி சாஸ்திர நூல்கள், இன்றைய நவீன மருத்துவத்துறையையே வியப்பில் ஆழ்த்தும் ஆச்சரியங்களில் ஒன்று.

இயற்கையில் விளையும் மரம், செடி, கொடி, அவற்றின் வேர், இலை, காய், கனி, மலர், விதை ஆகிய அனைத்தையும் பயன்படுத்தி நோய் தீர்க்கும் அற்புதமான இயற்கை மருத்துவத்தை அறிந்தவர்கள் சித்தர்களே. இவர்களுடைய தமிழ் மருத்துவமான சித்த மருத்துவமே, பின்னாட்களின் வடஇந்திய மருத்துவ முறையான 'ஆயுர்வேதம்' என பரிமாணம் அடைந்தது.

மருத்துவத்துறையில் சித்தர்கள் வகுத்த மற்றுமொரு பெரிய சாதனை, மனநல மருத்துவ சிகிச்சை. இதைப் பற்றி விரிவாக விளக்கும் நூலே 'அகஸ்தியர் ஐந்து சாத்திரங்கள்'. இதில் கிரிகை நூல் 64 என்ற பகுதியில் 18 வகையான மனநோய் பற்றியும், அவற்றுக்கான சிகிச்சை முறைகள் பற்றியும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

இவற்றுக்கெல்லாம் சிகரமாக, அன்றையக் காலகட்டத்தில் புவியியல் மற்றும் தாவரவியல் துறைகளில் சித்தர்கள் நுட்பமான ஆற்றல் பெற்றவர்களாக திகழ்ந்தனர் என்பது நம்முடைய புருவங்களை விரியச் செய்யும் வியப்புமிகு செய்தியாகும்.

‘தேரையர் வைத்தியம் 1500’ என்னும் நூலில், அருணைமலை, புண்ணாக்கு மலை, நகரிமலை போன்ற மலைகளின் புவியியல், தாவரவியல் பற்றிய அரிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

மலைகளின் இயற்கைத் தன்மையையும், இடியின் தாக்கத் தன்மையையும் இணைவதால் ஏற்படும் பல்வேறு இயற்கை மாற்றங்களையும், சீற்றங்களையும் விளக்கும் நூல்தான் ‘கோரக்கர் மலைவாகடம்’.

இவற்றைத் தவிர, கணிதத்துறையிலும் வானவியலிலும் சித்தர்கள் நூல்களை யாத்திருக்கின்றனர்.

‘கணக்கு அதிகாரம்’ என்கிற கணித நூலில், பல அபூர்வக் கணித சூத்திரங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகிய இலக்கண நூல்களுக்கு ஒப்பானதாக இந்த நூல் போற்றப்படுகிறது.

ஆன்மிகம், சமூகம், அறிவியல், மருத்துவம், புவியியல், தாவரவியல் என்று, இன்றைய நமது தலைமுறையை வியப்பில் ஆழ்த்தும் அனேக அரிய, அபூர்வப் படைப்புகளை பொற்குவியல்களாக நமக்குத் தந்து சென்றவர்கள் சித்தர்கள் எனில் அது மிகையில்லை.

சித்தர்களின் முத்திரைப் பதிவுகள்

1

அகத்தியர்

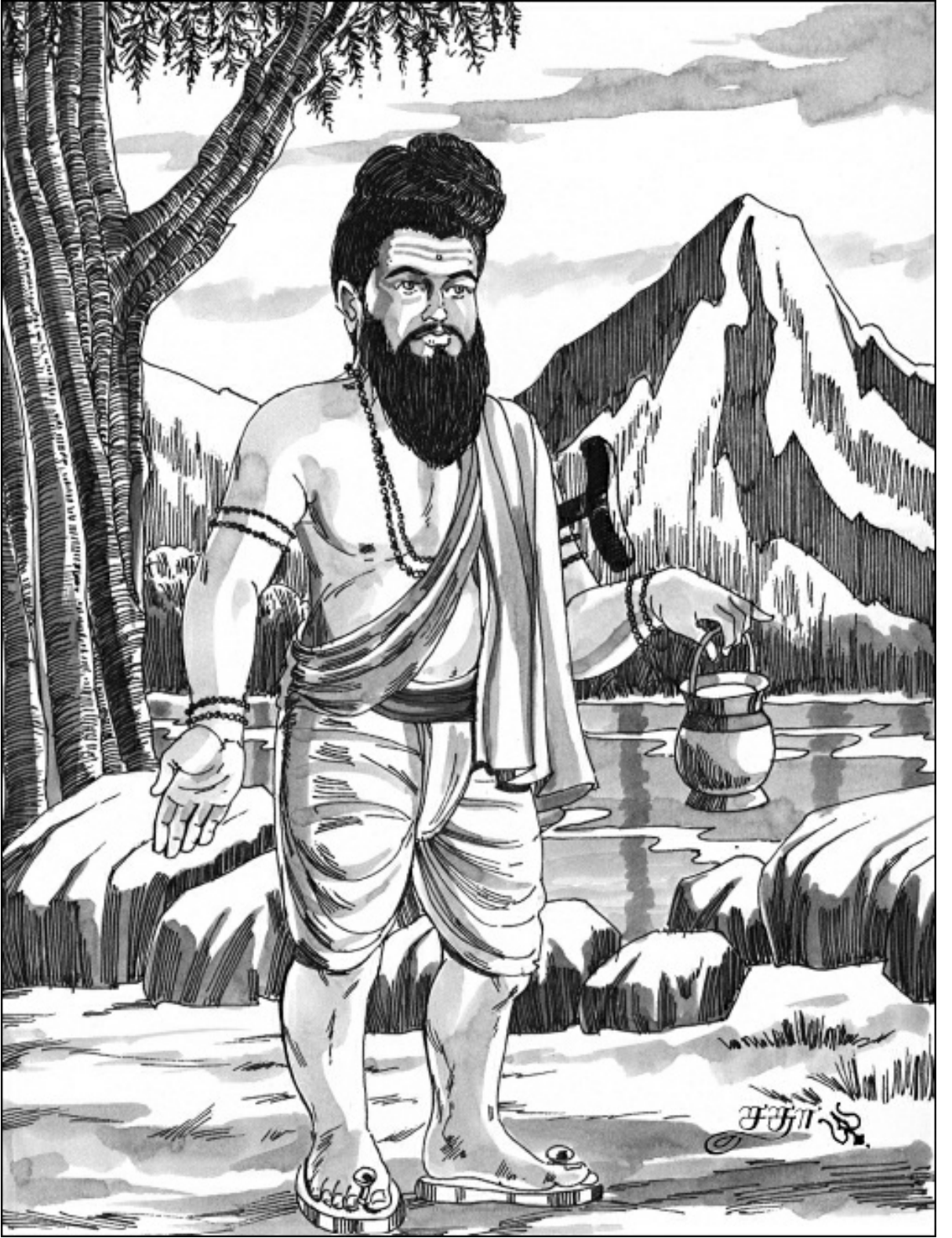
மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செவிக்கவேண்டா
மனமது செம்மையானால் வாயுவை
வுயர்த்தவேண்டா
மனமது செம்மையானால் வாசியை நிறுத்தவேண்டா
மனமது செம்மையானால் மந்திரஞ் செம்மையாமே!
- அகத்திய ஞானம்

அகத்தியர், சித்தர்களின் நாயகன். 'முதன்மைச் சித்தர்' என்று
போற்றப்படுபவர். ஆனால் இவரும் திருவள்ளுவர், அவ்வையார்
போன்றே ஒருவர்-பலர் என்ற சிக்கலில் சிக்கிக் கொண்டவர்
என்பது சுவாரஸ்யமான தகவல். அதீத திறமை கொண்ட சில

அறிவுஜீவிகளின் வரலாற்றில் இந்த சர்ச்சைகளைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

பல்வேறு காலங்களில் வாழ்ந்த அகத்தியர்கள், குரு-சிஷ்ய மரபு அடிச்சுவட்டில் தங்கள் பெயரை 'அகத்தியர்' என வைத்துக் கொண்டனர் என்றும், அகத்தியர் நூல்கள் அனைத்தும் பல்வேறு காலகட்டங்களில் பல அகத்தியர்களால் எழுதப்பட்டவை என்றும் ஒரு கருத்து உள்ளது.

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தொல்காப்பியருக்கு குருவாக விளங்கி எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி ஆகிய ஐந்திலக்கணம் அருளியவர் அகத்தியரே என்கின்றனர் சில ஆய்வாளர்கள்.

அகத்தியரைப் பற்றி பல்வேறு வரலாற்று சர்ச்சைகள்

இருப்பினும், அவர் எழுதிய நூல்களின் மொழிநடை, வடிவக்கட்டுப்பாடு ஆகியவற்றை கூர்ந்து வாசிக்கும்போது 'உருவத்தில் குள்ளமானவராகத் தோன்றும் அகத்தியர் ஒருவரே' என்ற எண்ணமே நம்மில் விஸ்வரூபமெடுக்கிறது.

'அகத்தியர்' என்ற பெயரில் இதுவரை சுமார் எண்பதுக்கும் மேற்பட்ட நூல்கள் திரட்டப்பட்டுள்ளன. பெருந்திரட்டு, ஆயுர்வேத பாஷ்யம், விதி நூல் மூவகைக் காண்டம், மணி 400, சக்தி ஜாலம், சண்முக ஜாலம், வைத்தியம் 1500, வைத்தியக் கண்ணாடி, வைத்திய ரத்னாகரம், நாடி சாஸ்திரம், கரிசல் பஸ்பம் 200, அகஸ்தியர் சித்த வைத்தியம், ஆறெழுத்து அந்தாதி, கர்ப்ப சூத்திரம், வாகடம், பூஜா விதி, ரசவாத சூத்திரம் எட்டு, அகத்திய ஞானம் பன்னிரண்டு, வைத்தியக் கும்மி, நோயின் சாரம், செந்தூரமுறை ஆகியவை அகத்தியர் இயற்றிய நூல்களில் சில.

இனி அகத்தியரைப் பற்றி செவிவழியாக வழங்கி வரும் ஓர் ஐதீகக் கதை.

ஐதீகக் கதை - பார்வதி கல்யாணம்

சிவபெருமான்-உமாதேவி திருமண நிகழ்ச்சி, பிரமாண்டமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. உலகத்துக்கே உயிர் கொடுத்த உமாபதியின் திருமணத்தைக் காண, தேவர்களும் ரிஷிகளும் உட்பட ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களில் இருந்தும் அணி அணியாகக் கூட்டம் திரண்டது.

இவர்களின் வருகையால் இமயமலைப் பிரதேசமே கனத்து காணப்பட்டது. பூமித்தாய் பாரம் தாங்க முடியாமல் ஒரு பக்கமாக சாய்ந்தாள். இதனால் பூமியின் வடபுலப்பகுதி மெள்ள மெள்ள தாழத் தொடங்கியது.

இதனை சமன்படுத்த அகத்திய முனிவரால் மட்டுமே முடியும் என்று சிவபெருமான் கூற, அகத்தியர் மட்டும் வடக்கிலிருந்து தெற்கு நோக்கி நடந்தார்; பூமி சமநிலை அடைந்தது. பார்வதி-பரமேஸ்வரன் திருமண வைபவமும் சீரும் சிறப்புமாக நடைபெற்றது.

தேரையர்

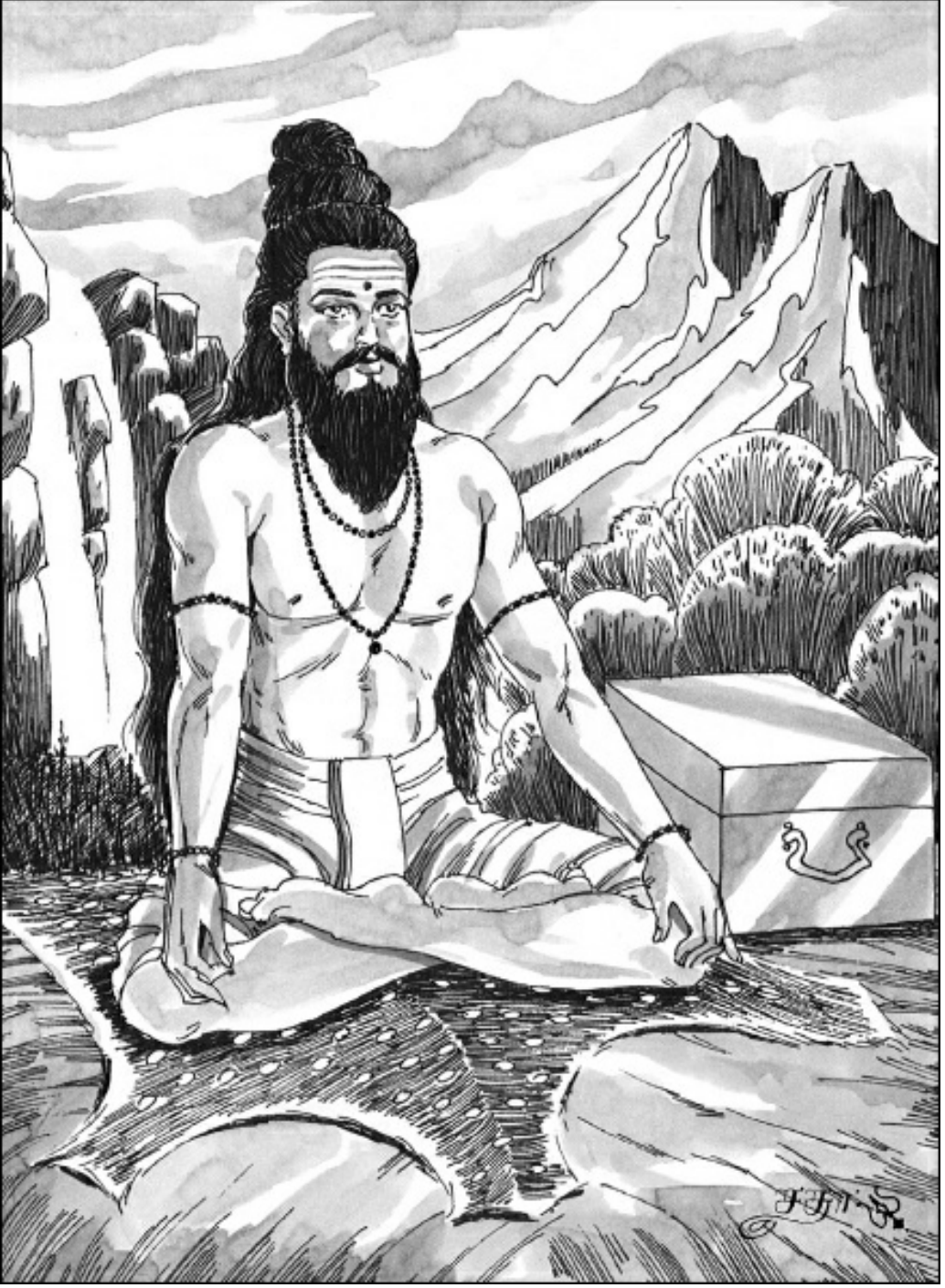
திண்ண மிரண்டுள்ளே சிக்க வடக்காமற்
பெண்ணின் பாலொன்றைப் பெருக்காம -
லுண்ணுங்கா
னீரருக்கி மோர்பெருக்கி நெய்யுருக்கி யுண்பவர்தம்
பேருரைக்கிற் போமே பிணி!

- தேரையர்

அகத்தியரின் தலைமை மாணாக்கராக அறியப்படுபவரே தேரையர்.

இவர் எழுதிய நூல்கள் பதார்த்த குண சிந்தாமணி, நீர்க்குறி நூல், நெய்க்குறி நூல், தைலவர்க்க சருக்கம், சிகிச்சை ஆயிரம், சிகாமணி வெண்பா, மருத்துவ பாரதம், வைத்திய யமக வெண்பா, மணிவெண்பா, நாடிக் கொத்து, நோயணுகா விதி, நோயின் சாரம், நோயின் கரிசல் முதலியன.

நோயுற்றோரை எட்டு விதங்களில் சோதித்து, நோயின் தன்மையை உறுதிப்படுத்துதல் வேண்டும் என்பது மருத்துவ மரபு. இந்த எட்டுவகை சோதனையின் சாத்தியங்களை ஆடிக் கலசத்தில் பெய்த நீரின் நடுவேவிட்ட ஒரு துளி எண்ணெயைக் கொண்டு அறிந்துகொள்ளும் நூலே இவர் எழுதிய 'நெய்க்குறி' நூலின் சாரம்.

இந்த மருத்துவச் சோதனை முறை இன்று நடைமுறையில் இல்லை. எனினும், பழமையான நாட்டுவைத்திய பரம்பரை மருத்துவர்களால் இன்றும் இது அரிதாக போற்றிப் பின்பற்றப்படுகிறது.

இவரது 1804 'பா'க்கள் அடங்கிய 'பதார்த்த குண சிந்தாமணி' என்னும் நூலில், மரம், செடி, கொடி ஆகியவற்றின் இயல்பு; விதை, இலை, பூ, காய், கனி முதலிய பாகங்களின் இயல்பு; பலவகை பறவை மற்றும் விலங்குகளின் சிறுநீர், மலம், பால்,

மாமிசம் ஆகியவற்றின் இயல்பு, இவற்றுள் புதைந்துள்ள மருத்துவக் குணங்கள் போன்றவை தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஐதீகக் கதை - தீராத தலைவலி

பூமிப்பரப்பு எங்கும் இயற்கையின் பச்சையங்களாக விரிந்து கிடந்தது. பல அற்புத மூலிகைகளின் அரிய மருத்துவத் தன்மைகளை ஆய்ந்தறிந்த தேரையர், அகத்தியரிடம் தலைமை சீடராக இருந்து இயற்கை மருத்துவ ரகசியங்களை மெள்ள மெள்ளக் கற்றுக்கொண்டிருந்த சமயம் அது.

'காசிவர்மன்' என்கிற மன்னன் கொடிய தலைவலியால் துன்பப்பட்டு வந்தான். எத்தனையோ மருத்துவர்கள் வந்து, எவ்வளவோ வகை வகையான வைத்தியம் பார்த்தும் மன்னனின் தலைவலி தீர்ந்தபாடில்லை.

நோயின் தாக்குதல் தாங்காது மன்னன் தற்கொலை வரை சென்றுவிட்டான். இந்தப் பதட்டமானச் சூழலில், தன் மந்திரிகள் மூலம் அகத்திய முனிவரின் அற்புத மருத்துவ ஆற்றல் குறித்து கேள்விப்பட்ட மன்னன், உடனே அவரது ஆஸ்ரமத்துக்கு விரைந்தான்.

அகத்தியரின் காலில் விழுந்து தலைவலியின் கோரத்தாண்டவத்தை அழுது அரற்றியவாறு தெரிவித்து, "என்னை எப்படியாவது காப்பாற்றுங்கள் முனிவரே!" என்று மன்றாடினான்.

"இன்றோடு உன் தலைவலி குதித்தோடிவிடும் என்று நம்பிக்கையோடு இரு. முதலில் அந்த வலிக்கான காரணம் சொல்கிறேன்!" என்றார் அகத்தியர்.

இதைக் கேட்ட காசி மன்னன், ஒன்றும் புரியாமல் திகைப்பில் ஆழ்ந்தான்.

"அன்றொரு நாள் அந்தப்புரத்தில் உன் அரசியுடன் ஆழ்நிலைக் கல்வி புரிந்த களைப்பில், நீ உறங்கிக் கொண்டிருந்தாய். அப்போது உன் மஞ்சத்தின் அருகில் தாவி வந்த ஒரு சிறிய தேரைக் குஞ்சு, உன் முச்சுக்காற்றினால் இழுக்கப்பட்டு உன் முளைக்குள்ளே சென்றுவிட்டது. அந்தத் தேரை முளைக்குள்ளேயே மெள்ள மெள்ள வளர்ந்து வருகிறது. அதுதான் உன் தலைவலிக்கான காரணம். கவலைப்படாதே, கபால வெட்டு சிகிச்சை மூலம் அந்தத்

தேரையை வெளியேற்றி, உன் தலைவலியையும் போக்குகிறேன்!" என்றார் அகத்தியர்.

அடுத்த கணமே தன் தலைமை சீடரின் உதவியுடன் மன்னனின் கபாலவெட்டு சிகிச்சையைத் தொடங்கினார் அகத்தியர். மன்னனுக்கு மயக்க மூலிகையைக் கொடுத்து படுக்கையில் ஆழ்த்தி, அடுத்த சில நிமிடங்களிலேயே கபாலத்தைத் திறந்தார்.

திருதிருவென விழிகளைச் சுழற்றியபடி மூளையின் தசைப்பகுதியின் பிசுபிசுப்பில் ஒட்டியபடி உட்கார்ந்திருந்தது தேரை.

அப்போது, தேரையை எப்படி வெளியே எடுப்பது என்பதில் அகத்தியருக்கு ஒரு குழப்பம் ஏற்பட்டது. 'கிடுக்கியால் தேரையை எடுக்க முயன்றால், தனக்கு ஆபத்து வருகிறது என்றெண்ணி, அது மூளைக்குள் அங்கும் இங்கும் தாவி மூளையை சேதப்படுத்திவிட்டால் என்ன செய்வது?' என்று ஆழ்ந்த யோசனையில் மூழ்கினார் அகத்தியர்.

பக்கத்திலிருந்த தேரையர், தனது குருநாதரின் குழப்பத்தை பார்வையாலேயே உணர்ந்தார். ஏதோ யோசனை வந்தவராக அங்கிருந்த ஓர் அகண்ட பாத்திரத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வந்தார்.

அந்தப் பாத்திரத்தை தேரையின் கண்ணில் படும்படி அதன் அருகில் கொண்டு சென்று, ஒரு சிறு குச்சியால் பாத்திரத்தின் தண்ணீரில் சலசலப்பை ஏற்படுத்தினார். மன்னனின் மூளைக்குள்ளிருந்த தேரை சட்டென்று அந்த தண்ணீர்ப் பாத்திரத்துக்குள் தாவிக் குதித்தது. இதைக் கண்ட அகத்தியர், உடனடியாக 'சந்தானகரணி' என்னும் மூலிகையால் மன்னனின் கபாலத்தை மூடினார்.

சிறிது நேரத்தில் தன் தலைவலி முற்றிலும் மறைந்த மகிழ்ச்சியில் காசி மன்னன் மீண்டும் அகத்தியரின் காலில் விழுந்து வணங்கி விடைபெற்றான்.

தனது மாணாக்கனின் அறிவுநுட்பம் கண்டு வியந்த அகத்தியர், அன்று முதல் அவனை 'தேரையன்' என்று அழைக்கத் தொடங்கினார். தேரையரின் இயற்கை மருத்துவம் அன்று முதல் நாடெங்கும் பிரபலமானது.

போகர்

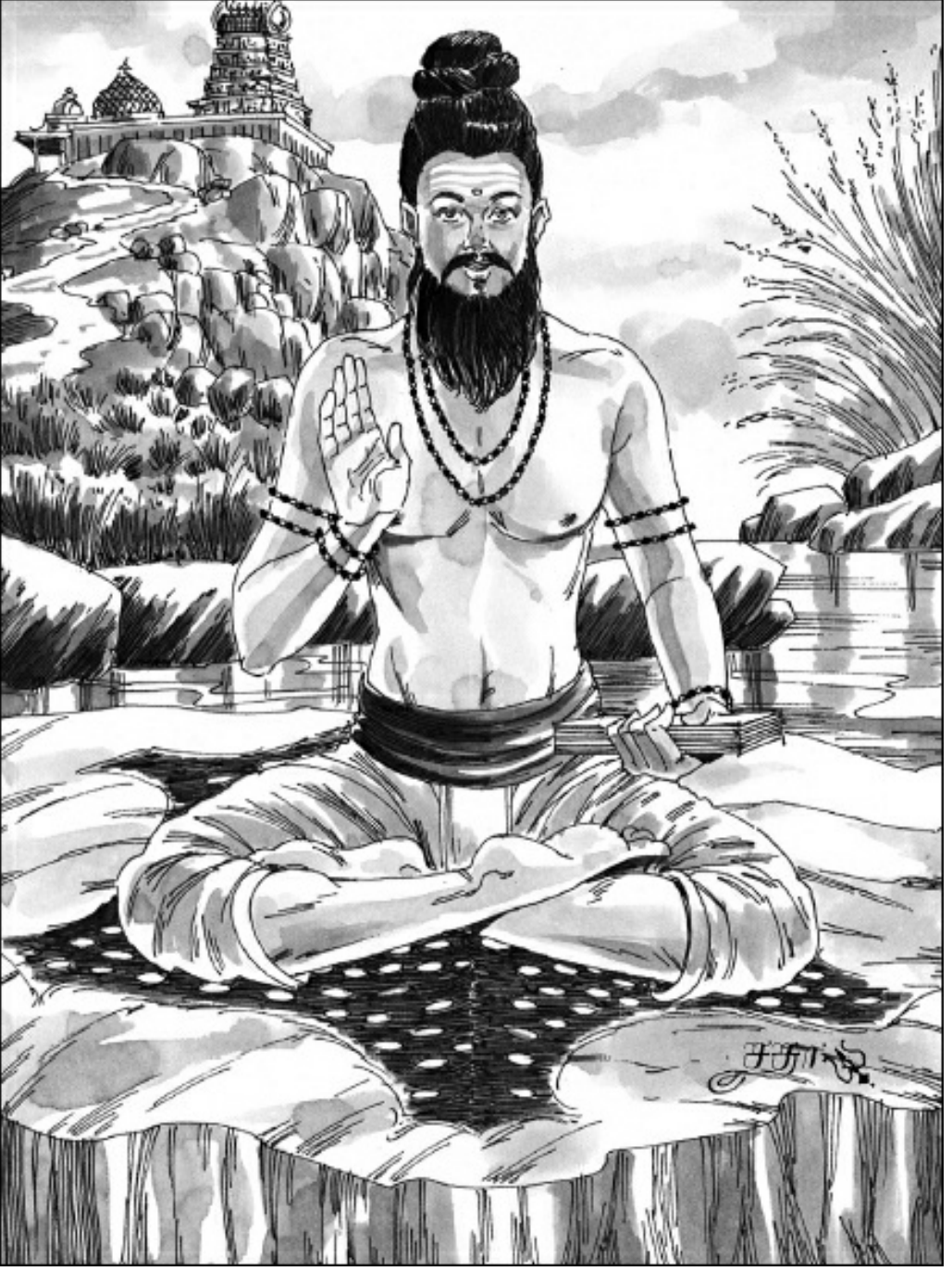

கண்டுகண்டு மனந்தேறி நிலையில் நிற்கக்
காரணமும் பூரணமுங் கலந்துபோகும்
மொண்டுமொண்டு இளைப்பாறி அனைத்தும் விட்டு
மூலமுதல் நடுவரைக்கும் முடிவில் ஏறித்
தண்டுமுண்டு செய்யாமுன் றெழுத்தைப்போற்றிச்
சச்சிதா னந்தமென்ற அறிவில் நின்று
தொண்டுசெய்யப் பரையுனது வசமே ஆவாள்
துரியம்விட்டு அதீதமதில் தொடர்ந்து கூடே!

- போகர்.

போகர், காலாங்கி நாதரின் மாணவர். சிங்கம், புலி, பூனை போன்றவற்றுக்கு ஞான உபதேசம் செய்தவர். இவர் மேருமலைக்கு அப்பால் பறந்து சென்று தாதுவகை கொண்டு வந்தவர் என்றும், ஆதிரசத்தின் மகிமை அறிந்தவர் என்றும் குறிப்பிடப்படுகிறார்.

கொங்கணவர், கருவூர்த் தேவர், சுந்தராநந்தர், மச்சமுனி, நந்தீசர், இடைக்காடர், கமலமுனி, சட்டைமுனி, திருமாளிகைத் தேவர் ஆகிய சித்தர்கள் இவருடைய சீடர்கள் என்று அறியப்படுகின்றனர்.

அகத்தியரின் முக்கிய மாணாக்கரான இவர், இனத்தால் சீனர் என்றும்; சமயத்தால் பெளத்தர் என்றும் அறியப்படுகிறார். 1600 வருடங்களுக்கு முன், சீன தேசத்திலிருந்து பாரத தேசத்துக்கு வந்து, பாடலிபுரம், கயா முதலிய இடங்களை தரிசித்தவாறு தட்சிண தேசத்துக்கும், சோழ, பாண்டிய நாடுகளுக்கும் சென்று நெடுங்காலம் தங்கியவர். ஆங்காங்கே உள்ள பண்டிதர்களிடம் தாம் அறியாததைக் கற்றும், அவர்கள் அறியாதவற்றைக் கற்பித்தும் மீண்டும் சீன தேசம் சென்றவர். போகர் யோக மார்க்கம்,

போகர் எழுநூறு, போகர் திருமந்திரம், போகர் நிகண்டு 1200, யோகம் 700 ஆகியவை இவர் எழுதிய நூல்களில் சில.

இவர் பாரத தேசத்திலிருந்து மீண்டும் சீன தேசம் திரும்பியபோது, இவருடைய சீடர்களாக சில தமிழர்களும் சென்றனர். அப்போது தஞ்சாவூர் பிரகதீஸ்வரர் கோயிலில் விமானத்துக் கபாலக்கல் சிற்ப வேலை முடியும் தருவாயில், அந்தப் பணியின் தலைமைச் சிற்பி இறந்துவிடுகிறார்.

மிக நுணுக்கமான சிற்ப வேலைப்பாடாக விமானம் உருவாகி வந்ததால், வேலை பழுதுறாத விதமாக வண்ணம் ஏற்றும் உபாயம் தேர்ந்து கொள்ளப்படாமல் கிடந்தது.

மேலும், நாகப்பட்டினத்துப் புதுவெள்ளிச் சக்கரத்தை நிறுத்தி, அந்தக் கோபுரத்துக்குள்ளே வைக்கப்பட்டு நெடுங்காலமாகக் கிடந்த பொற்குவையை எடுக்கும் வழி அறியப்படாமல் இருந்தது. போகரோடு சீடர்களாகச் சென்ற தமிழர்கள் மூலம் இந்த விஷயங்களைக் கேள்விப்பட்ட சீன தேசத்து சிற்பி ஒருவன், “அந்தப் பெரிய கபாலக்கல் சிற்பத்தை மேலேற்றுவதற்கு அந்த ஊரில் பஞ்சப் பொதி இல்லையா?” என்றும்; “நாகை கோயில் சக்கரத்தைத் தடுக்க அந்த ஊரில் வாழைத்தண்டு இல்லையா?” என்றும் கேட்டான்.

அதை மனதில் இருத்திக் கொண்ட போகரின் தமிழ்ச் சீடன் ஒருவன், உடனடியாகச் சோழநாட்டுக்கு ஓடிவந்து சீன சிற்பியின் நுட்பமான யோசனையை அரசனிடம் தெரிவித்தான். உடனே அரசன், பஞ்சை விமானப் பிரமாணமாகக் குவித்து கபாலக்கல்லை மேலேற்றினான் என்றும்; வாழைத்தண்டை இட்டு நாகை கோயில் சக்கரத்தை நிறுத்தி பொற்குவையைக் கவர்ந்து ஸ்ரீரங்கத்து ஏழு மதில் திருப்பணியை நிறைவேற்றினான் என்றும் ஒரு கர்ண பரம்பரைக் கதை கால காலமாக உண்டு. இது ‘அபிதான கோசம்’ என்னும் பழைய தமிழ் நூலில் உள்ளது.

ஐதீகக் கதை - வெடித்த உப்பு!

சித்தர்களின் முதல்வரான சிவபெருமான், ஒருமுறை செளக்காரத்தின் (வெடி உப்பு) பெருமை பற்றி உமையவளிடம் சொல்ல, உமையவள் அதை நந்திக்கு உபதேசித்தாள். நந்தியின் மூலம் திருமூலருக்கும், திருமூலரின் மூலம் காலாங்கி நாதருக்கும், அவர் வழியாக போகருக்கும் வெடி உப்பின் பெருமை ‘ரகசியமாக’ உரைக்கப்பட்டது.

அதுவரை ரகசியமாக செவி மாறி வந்த வெடி உப்பின் பெருமையை, போகர் வேறு விதமாகப் போட்டு உடைத்துவிட்டார்.

செளக்காரத்தின் ரகசியம் அதுவரை சாமான்யர் புரிந்துகொள்ள முடியாத மூடுபொருளாக இருந்து வந்தது. போகரோ எல்லோரும் அறியட்டுமே என்று எளிமையாக வெடி உப்பின் ரகசியத்தை எழுதி வெளியிட்டுவிட்டார். அவ்வளவுதான்!

சித்தர் சமூகம் சிலிர்த்தெழுந்தது. 'போகர் இப்படி சித்த ரகசியத்தை வெளிப்படையாகச் சொல்லிவிட்டாரே. ரகசியங்கள் எல்லோருக்கும் புரிந்துவிட்டால் எல்லோரும் சித்தர்களாகி, நாம் மதிப்பிழந்து போய்விடுவோமே!' என்று அகத்திய முனிவரிடமும் கூர்ம முனிவரிடமும் சென்று புகார் மனு கொடுத்து கண்டனம் தெரிவித்தனர்.

"சித்தர்களே! அவசரப்படாதீர்கள். போகரின் இந்தச் செயல் சரியா, தவறா என்று தீர்ப்பு சொல்ல வேண்டியவர் தட்சிணாமூர்த்திதான். வாருங்கள் கயிலாயம் செல்வோம்!" என்றார் அகத்தியர்.

கூர்ம முனிவர், அகத்திய முனிவர் இருவர் தலைமையில் அனைத்து சித்தர்களும் கயிலாயம் புறப்பட்டனர். கூர்ம முனிவர் வழியாக தட்சிணாமூர்த்தியின் அவசர அழைப்பை ஏற்று, குளிகையின் மகிமையால் ஆகாய மார்க்கமாக போகரும் கயிலாயம் அடைந்தார்.

பஞ்சாயத்து தொடங்கியது. போகர் மீது சித்தர்கள் குற்றப்பத்திரிகை வாசித்து முடித்தனர்.

"போகரே கேட்டீரா உம்மைப் பற்றியப் புகார்களை? பூனைக்கு வேதமந்திரம் உரைத்தது உண்மையா? சிங்கத்துக்கு ஞானம் போதித்து அரசனாக்கியது மெய்யா? மேருமலைக்குச் சென்று தாதுக்களைக் கொண்டுவந்ததும் ரோமாபுரிக்குச் சென்று ஆதிரசம் கொண்டுவந்து சாமான்யருக்கும் அற்புதங்கள் நிகழ்த்திக் காட்டியதும் உண்மைதானா?" என்றார் தட்சிணாமூர்த்தி.

"உண்மைதான்..!" என்று தொடங்கி தட்சிணாமூர்த்தியிடம் தனது எல்லா செயல்களையும் விளக்கமாக எடுத்துரைத்தார் போகர். அவர் விளக்கிக் கொண்டே போக, தட்சிணாமூர்த்தியின் முகம் பூவைப்போல மகிழ்ச்சியால்

மலர்ந்துகொண்டே போனது. சித்தர்களின் முகங்களோ சிறுத்துக்கொண்டே போனது.

“மிக நன்று போகரே உமது பணி. இவ்வளவு எளிமையாக - தெளிவாக யாரும் இதுவரை சித்த ரகசியங்களை விளக்கவில்லை. தொடருங்கள் உங்கள் திருத்தொண்டை!” என்று அன்பொழுக போகரை ஆசீர்வதித்து விடை கொடுத்தார் தட்சிணாமூர்த்தி.

அவர் சென்றதும் போகர் சித்தர்களின் பக்கம் திரும்பி, “நாம் கற்ற மகா ஞானங்களின் பெருமை என்பது, எல்லோருக்கும் பயனுறும் வண்ணம் அதை பொறுப்புடன் உரைப்பதிலேயே உள்ளது என்பதை இனியாவது உணருங்கள்! காழ்ப்பு உணர்ச்சியும் பொறாமையும் உங்கள் தவ வாழ்வின் சக்தியைக் குறைத்துவிடும் என்பதை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள்!” என்றார்.

தவறை உணர்ந்தவர்களாக தலைக் குனிந்தபடியே சித்தர்கள் குழாம் அங்கிருந்து நகர்ந்தது.

ஆகாய மார்க்கமாகப் பொதிகை மலைக்குப் பயணமான போகர், மகா வல்லமை வாய்ந்த தவப் பயிற்சியான கூர்ம நாடிப் பயிற்சியில் வென்று, தியானத்தில் பல நாட்கள் திளைத்தார். பின், தவம் முடித்து பழனி மலைக்குச் சென்றார்.

அங்கு பழனியாண்டவர் போகருக்கு தண்டபாணியாக காட்சி கொடுத்தார். பக்தர்கள் தன்னை எப்படி வணங்க வேண்டும் என்ற பிரதிஷ்டை சூட்சுமங்களை தண்டபாணி, போகருக்கு போதித்தார்.

தண்டபாணி உரைத்த வண்ணம், நவபாஷாணத்தால் தண்டபாணி திருவுருவம் வடிக்கத் தொடங்கினார் போகர். புலிப்பாணி இந்தத் திருப்பணியில் அவருக்கு உதவியாளராகப் பங்கேற்றார்.

திருப்பணி நிறைவுற்றவுடன் “பழனியாண்டவரை ஆராதித்து பராமரிப்பது உமது பணி!” என்று புலிப்பாணியிடம் சொல்லிவிட்டு, ஜீவசமாதியை அடைந்தார் போகர்.

இடைக்காடர்

சாவா திருந்திடப் பால்கற - சிரம்
 தன்னி லிருந்திடும் பால்கற!
 வேவா திருந்திடப் பால்கற - வெறு
 வெட்ட வெளிக்குளே பால்கற!
 - இடைக்காடர்

போகரின் முக்கிய மாணாக்கர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவர் இடைக்காடர்.

இடைக்காடர் பிறந்தது தொண்டை மண்டலத்தில் உள்ள 'இடையன் திட்டு' என்ற ஊராகும். இவர், மலையாள நாட்டிலுள்ள (தற்போதைய கேரளா) இடைக்காடு என்னும் ஊரைச் சேர்ந்தவர் என்பதும்; முந்தைய காலத்தில் இருந்த 'இடைக்கழி' என்ற தனி நாட்டைச் சேர்ந்தவரே இடைக்காடர் என்பதும்; இடைக்காடரின் பூர்விகம் குறித்து விவாதிக்கப்படும் ஆய்வுக் கருத்துகள்.

இவையன்றி, இவருடைய பாடல் கருத்துகளை முன்னிறுத்தி இவர் வாழ்விடம் திருவண்ணாமலையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அடித்துக்கூறும் ஆய்வாளரும் உண்டு.

இவருடைய பெரும்பான்மையானப் பாடல்கள், இரு

இடையரிடையே நடக்கும் உரையாடல் போல்
அமைந்துள்ளது. உரையாடும் இருவரின் பெயர்கள்
தாண்டவக்கோன், நாராயணக்கோன் என்று
அமைந்திருக்கிறது. இடையர், கோனார் (வடநாட்டில் யாதவர்)
என்ற எல்லா சாதிப் பெயர்களும், ஆடு, மாடுகளைக்
கொண்டு தொழில் புரிபவர் என்ற பொருள் தரக்கூடியதுதான்.

பால் கறத்தல், பசுவை விளித்தல், இடையரை விளித்தல்,
கால்நடைகளை மையமாகக் கொண்டிருத்தல் போன்ற
கருத்துகளே இவருடைய பாடலெங்கும் விரவிக் கிடக்கின்றன.
மறைபொருளாக திருவண்ணாமலை பற்றிய குறிப்புகளும்
உள்ளதால் இவரது பூர்விகம் திருவண்ணாமலையின்
இடையர் குலமாக இருக்க வேண்டுமென்பது வலுவான
கருத்தாக உள்ளது.

ஊசிமுறி, அறுபது வருஷப் பலன் ஆகியவை இவரது
நூல்களில் சில. 'ஞானம்' மற்றும் 'சாரீரம்' ஆகிய இரு
நூல்கள் இவர் எழுதியதில் முக்கியமானவையாகக்
கருதப்படுகின்றன. இவை தவிர, சித்தர் ஞானக்கோவை நூலில்
இவர் பெயரில் 140 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன.

மதுராபுரியில் குலேச பாண்டியன் என்கிற மன்னன்
சிறப்பாக ஆட்சி செலுத்திக் கொண்டிருந்த காலம் அது.
தமிழ்ப் புலமையும் சர்வகலை வல்லவனாகவும் அந்த அரசன்
விளங்கினான். தென்மதுரையில் அப்போதிருந்த சங்கப்புலவர்
குழுவில் அவனும் ஒருவனாக இருந்தான். அரசனின் தமிழ்ப்
பற்று அறிந்த இடைக்காடர், அவன் மேல் சில பிரபந்தங்களை
இயற்றி, சங்கப்புலவர்களுள் ஒருவரான கபிலரோடு
நட்புகொண்டு, கவி அரங்கேற்றம் செய்ய மதுரைக்குச்
சென்றார்.

இடைக்காடரைப் பற்றி அறியாத குலேச பாண்டியனோ
அவரைக் கண்டு கொள்ளாது, அலட்சியம் செய்துவிட்டான்.
மனம் புழுங்கிய இடைக்காடர், வடமதுரை கோயிலுக்குப்
போய்விட்டார். அரசன் செய்தது தமிழுக்கே இழைத்த
அவமானம் என்று முடிவு செய்து, சங்கப்புலவர் கபிலரும்
இன்னொரு புலவர் ஆதியரும் இடைக்காடருடன்
சென்றுவிட்டனர்.

அப்போதுதான், ஆற்றல்மிகு அறிவுடையோரை தான்
அவமதித்த விஷயத்தை அரசன் உணர்ந்தான். செய்த
தவறுக்கு பிராயச்சித்தம் செய்யும் பொருட்டு உடனடியாக

புலவர்கள் இருந்த வடமதுரைக் கோயிலுக்குச் சென்று, தன் தவறுக்கு மன்னிப்பு வேண்டி மூன்று பேரையும் அரசவைக்கு அழைத்துவந்தான்.

இடைக்காடரும் மகிழ்ச்சியுடன் அரசன்மேல் தான் பாடிய கவிகளை அரங்கேற்றினார். அதைக் கேட்டு அகமகிழ்ந்த அரசன், வெகுமதியாக பொன்னும் பூமியும் அள்ளிக் கொடுத்து, இடைக்காடர் பயணிக்க ஒரு யானையையும்

சிறப்புப் பரிசாகக் கொடுத்து மகிழ்ந்தான். அந்தச் சமயத்தில்தான் திருவள்ளுவர் அங்கே குறள் அரங்கேற்றம் செய்யும் நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது. இடைக்காடர் அப்போது அங்கிருந்தார். குறள் அரங்கேற்றம் நிறைவுற்றபின், குறளின் மேல் சிறப்புப் பாயிரம் பாடும்படி சங்கத்தார் கேட்டுக்கொள்ள, குறளின் பெருமை பற்றி இடைக்காடர் இவ்வாறு பாடினார்:

கடுகைத்துளைத் தெழுகடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்.

ஐதீகக் கதை - நவகிரக நாயகர்

இடையர் குலத்தில் பிறந்த இடைக்காடரின் ஞான ஆர்வம் அறிந்து, போகர் அனைத்து சித்த நெறிகளையும் சிரத்தையுடன் போதித்துவிட்டு ஒரு நாள் அவரைவிட்டு விடைபெற்றார்.

விடைபெறும் தருவாயில் இடைக்காடரிடத்தில் இறுதி வாக்காக “உன்னுள் வந்துதித்த அற்புத ஞானங்களைக் கொண்டு, உலகை உய்விக்கும் பாதையில் பயணம் செய். இதுவே நான் உனக்கு செய்யும் இறுதி உபதேசம்!” என்ற வார்த்தைகள் இடைக்காடரின் மனதில் இடையறாது ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தன.

புவியின் இயல்பினையும், கதிர்களின் மூலக்கூறுகளையும், ராசி, நட்சத்திரம், கோள்களின் இயக்கப் பலன்களையும், மனிதனின் ஐம்புலன்களுக்கும் இயற்கையின் பஞ்சபூதங்களுக்கும் இடையே உள்ள ஆதார ஒற்றுமைகளையும், போகரின் குருவருளாலும் தனது தாய் தவ வலிமையாலும் உணர்ந்து, அவற்றை தனது சீடர்களுக்கு ஞான விளக்கமாக உபதேசிக்கத் தொடங்கினார்.

ஒரு நாள், ஜோதிட சாஸ்திர கணிப்பில் தீவிரமாக ஈடுபட்டிருந்த இடைக்காடரின் முகம் சட்டென கலவரமாகியது. அவரைச் சுற்றி இருந்த சீடர்களுக்கு குருவின் முகக் கலவரம் அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. இடைக்காடரே சிறிது நேரத்துக்குப் பின் மௌனம் கலைந்து உரையாற்றத் தொடங்கினார்.

“வார்த்தைகளால் உறவாடி மனதால் தீங்கு இழைக்கும் போக்கு மனிதகுலத்தில் பெருகிப்போய் விட்டது. விரைவில் கொடிய பஞ்சம் பூமியைத் தாக்கப்போகிறது என்பது எனது ஜோதிட ஆய்வில் புலனாகிறது. இன்னும் பல வருடங்களுக்கு

மழை பெய்யாது. கடும் பசியும் பஞ்சமும் பட்டினியும் தலைவிரித்தாடும். மனிதகுலம் மிகுந்த அழிவுகளைச் சந்திக்கப் போகிறது. நீங்கள் அனைவரும் எச்சரிக்கையுடன் இருங்கள்!" என்று கூறிய இடைக்காடர், சீடர்களைப் பிரிந்து தம் ஆட்டு மந்தையுடன் வேறு ஊருக்குச் சென்றுவிட்டார்.

அங்கு ஒரு சிறு குடில் அமைத்துக்கொண்டு, புதரில் மண்டிக்கிடந்த எருக்கஞ்செடிகளைத் தின்னுவதற்கு ஆடுகளுக்குப் பயிற்சி அளித்தார். சுற்றிலும் பசும்புல் படர்ந்து கிடக்க, ஆடுகளைக் கட்டிப்போட்டு அவைகளுக்கு எருக்கஞ்செடிகளை மட்டும் உணவாகக் கொடுக்கும் இடைக்காடரின் செயல், பார்ப்போர் கண்ணுக்கு பைத்தியக்காரத்தனமாகப் பட்டது.

அவர் அதோடு நிற்கவில்லை. குறுந்தானியமான 'குருவரகு' கொண்டுவந்து மண்சேற்றில் பிசைந்து தனது குடிலுக்குச் சுற்றிலும் சுவர் எழுப்பினார். அதைக் கண்டோர் 'இடைக்காடரின் புத்தி எடக்கு மடக்காகிவிட்டது' என்று எள்ளி நகையாடினர்.

இடைக்காடரின் ஜோதிட கணிப்புப்படி விரைவிலேயே பஞ்சகாலம் தொடங்கியது. மழையின்றி தாவர வகைகளும் பறவைகளும் விலங்குகளும் மனித ஜீவராசியும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அழியத் தொடங்கின. 'பாவம் விதைத்த மனிதகுலம் பாவத்தை அறுவடை செய்வதன்றி வேறு வழியில்லை' என்ற கோணத்தில் கிரகாதிபதிகள் பூமியை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

பச்சைப் புற்கள் இன்றி ஆடு, மாடுகள் மடிந்து கொண்டிருக்க, இடைக்காடரின் ஆடுகளோ எந்த சலனமுமின்றி எந்தக் காலத்திலும் மண்டிக்கிடக்கும் எருக்கஞ்செடியை நிதானமாக மேய்ந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் எருக்கஞ்செடியை தின்னும் ஆடுகளின் உடல்களில் அறிப்பெடுக்க, அவைகள் தினவை நீக்குவதற்காக, குடில் சுவர்களில் உடம்பைத் தேய்க்கத் தொடங்கின.

ஆடுகள் மண் சுவற்றில் தம் உடம்புகளைத் தேய்க்கத் தேய்க்க மண்ணோடு ஒட்டிப் பிசையப்பட்டிருந்த 'குருவரகு' தானியம் உதிரத்தொடங்கின. குருவாகைப் பொறுக்கி கஞ்சி காய்ச்சி இடைக்காடர் பஞ்சகாலத்தை லகுவாகப் போக்கிக் கொண்டிருந்தார். முன்பு அவரின் இந்த இரண்டு செயல்களைக் கண்டு பைத்தியம் என்று தூற்றியவர்கள்,

இப்போது அவைகளின் சமயோசிதமான பின்விளைவுகளைப் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்காமல் பஞ்சத்துக்கு இரையாகினர்.

பாலைவனமான ஊர் நடுவே இடைக்காடரும் அவர் ஆடுகளும் இயல்பாக வாழ்ந்து வரும் செய்தி நவகிரகங்களுக்கு எட்டியது. பஞ்சத்தை எதிர்கொள்ள இடைக்காடர் என்ன உபாயம் செய்தார் என்பதை அறிய, நவநாயகர்களும் நேரே அவரது குடிலுக்கே வந்தனர். நவகிரக வருகை கண்டு இடைக்காடர் எண்ணிலா மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அவர்களை நெடுஞ்சாண்கிடையாக வணங்கி, "அண்ட சராசரத்தை ஆட்டுவிக்கும் ஆன்றோரான நவநாயகரே! இந்த ஏழையின் குடிசைக்கு வந்தது இந்தப் பிறவியின் பெரும் பேறு. ஆனால், உங்களை வழிபட்டு உபசரிக்க என்னிடம் வரகு ரொட்டியும் ஆட்டுப்பாலும் தவிர வேறெதுவும் இல்லை. இந்த எளியவன் கொடுப்பதை அருள்கூர்ந்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்!" என்றார். தலைச்சிறந்த ஞானவானான இடைக்காடரின் அன்பை நவகிரகங்களில் ஒருவர்கூட மறுக்கவே இல்லை. வரகு ரொட்டியும், எருக்கு இலைச் சத்து மிகுந்த ஆட்டுப்பாலும் புதுச்சுவையாக இருக்கவே நவநாயகர்கள் நன்கு சுவைத்து உண்டனர். உண்டவுடனேயே மயங்கிப் படுத்துவிட்டனர்.

தம் குடிலில் மயங்கிப் படுத்துக் கிடந்த நவநாயகர்களைக் காணக் காண இடைக்காடரின் எண்ணத்தில் ஏதோ ஒரு புது மாற்றம். 'இந்த பஞ்சகாலம் உருவாக நவகிரகங்களின் இன்றைய இருப்பு நிலைதானே காரணம்! வறட்சி நீங்கி பூமி வளம் கொழிக்க, கார்மேகங்களின் மழை அமுதம், நிலத்தில் பொழிய, பஞ்சம் பறந்தோட ஏற்ற இருப்பிடங்களில் கோள்களை இடமாற்றி இருக்கச் செய்துவிட்டால் என்ன!'

அவருடைய எண்ணம் உடனே செயலானது! 'எந்த அமைப்பில் கிரகங்கள் இருந்தால் வானம் மழைபொழியும்' என்ற ஜோதிட - வானசாஸ்திர கணக்கிற்கேற்ப, மயங்கிக் கிடந்த நவநாயகர்களை உரிய வீடுகளின் திசைகளில் இடம்மாற்றிப் படுக்கச் செய்தார்.

அடுத்த கணமே வானம், கருமேகக் காடாகியது. காற்றும் மழையும் பூமியை முத்தமிட்டன. நதிகளும் குளங்களும் நிரம்பி வழிய, வறண்டிருந்த பூமியெங்கும் பச்சைப் பூக்கத் தொடங்கிற்று. அப்போது உண்ட மயக்கம் தந்த உறக்கத்திலிருந்து மீண்டெழுந்தனர் நவநாயகர்கள். வறண்ட

பூமியில் மழை கொட்டிக் கொண்டிருப்பதையும், தாங்கள் படுத்துக்கிடந்த இடங்கள் மாறி இருப்பதையும், இந்த செயலுக்குக் காரணமான நுட்பமான புத்திக்குச் சொந்தக்காரர் 'தவஞான சிரோண்மணி' இடைக்காடர்தான் என்பதையும் உணர்ந்து ஆச்சரியம் அடைந்தனர்.

எழுந்து பார்த்தபின் நவநாயகர்கள் சினங்கொண்டால், அதை எதிர்கொள்ள இடைக்காடர் கடும் தவம் மேற்கொண்டதையும் நவநாயகர்கள் கண்டனர். "முக்காலம் உணர்ந்த முனித்தலைவர் இவர். நமது இருப்பின் பயனால் இடர்ப்பட்டிருந்த பூமியின் போக்கை தனது மதிநுட்பத்தால் மாற்றியமைக்க, நமது இருப்பிடங்களையே மாற்றிய இடைக்காடரின் நுண்மை அறிவு இந்த மனிதகுலத்துக்கு எந்நாளும் பயனுள்ளதாக விளங்கட்டும்!" என்று அருளுரை வழங்கி அங்கிருந்து மறைந்தனர்.

பூமி செழித்தது. ஜீவராசிகளும் தாவர வர்க்கமும் தழைத்து வளர்ந்தது. அதன் பிறகு மகா ஞானியான இடைக்காடரின் புகழ் நிலமெங்கும் பரவி நிலைத்தது!

கருவூரார்

பாரேது புனலேது அனலு மேது?
 பாங்கான காலேது? வெளியுமாகும்
 நாரேது பூவேது வாசமேது?
 நல்லபுட்பந் தானேது பூசை ஏது?
 ஊரேது பேரேது சினமு மேது?
 ஓகோகோ அதிசயந்தானென்ன சொல்வேன்!
 ஆறேது குளமேது கோயிலேது?
 ஆதிசிவத்தை யறிவதனா லறிய லாமே.

- கருவூரார்

கொங்கு நாட்டில் உள்ள கருவூரில் வாழ்ந்தவர் என்பதால், இவருக்கு இப்படியொரு பெயர் ஏற்பட்டது. அந்தணர் குலத்தில் பிறந்த இவர், போகரின் மாணாக்கர்களில் ஒருவர்.

சைவ, சமயத் திருமுறைகளில் ஒன்பதாம் திருமுறையில் பத்து பதிகங்கள் இவரால் பாடப்பட்டிருக்கின்றன. இவர் பாடிய பதிகங்களின் இறுதியில் 'கருவூரன்', 'கருவூரனேன்' என்று தம்மைக் குறித்துக் கொள்வதைக் காணலாம். நெல்லை ஸ்தல புராணத்திலும் கருவூர் ஸ்தல புராணத்திலும் இவரது வரலாறு விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

கருவூர் ஸ்தல புராணத்தில் இவர் அகத்தியருடன் வாழ்ந்தவர் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால், சங்கப்புலவர் வரிசையில் இடம் பெற்றவர் என்றும் தெரிய வருகிறது.

தஞ்சையை சிறப்புற ஆண்ட சோழ மன்னன், தன் பெயரை வரலாற்றில் கம்பீரமாக பதிவுசெய்யும் நோக்கில், அற்புத சிற்ப வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த சிவாலயத்தை கட்டி முடித்தான்.

அந்த ஆலயத்தில் சிவலிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்ய முயன்றபோது, பந்தனம் செய்ய இயலாமல் கட்டு அவிழ்ந்துகொண்டே இருந்தது. இதன் காரணம் புரியாமல் குழம்பிய சோழ மன்னன், சர்வகலா ஞானியான கருவூரரை அழைத்து வரப் பணித்தான்.

ஆலயத்துக்கு வந்த கருவூரார் லிங்கத்தின் அருகே சென்று பந்தனம் செய்ய இயலாததற்கான காரணம் என்னவென்று தமது ஞான திருஷ்டியால் ஆய்வு செய்தார்.

அதைத் தடுத்துக்கொண்டு அங்கே ஒரு பிரம்ம ராட்சகி நிற்பதைக் கண்ட கருவூரார், மந்திரம் ஜபித்து ராட்சகி மீது எச்சிலைக் காறி உமிழ்ந்தார்.

கருவூராரின் எச்சில் தீண்டிய பிரம்ம ராட்சகி கருகிச் சாம்பலானாள். அதன் பிறகு கருவூராரே முன்னின்று அஷ்டபந்தனம் செய்து சிவலிங்க பிரதிஷ்டையும் சிறப்பு அபிஷேக ஆராதனைகளும் செய்து வைத்தார். இந்த சம்பவத்தைக் கொண்டு கருவூராரின் காலம் கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டு என அறிய முடிகிறது.

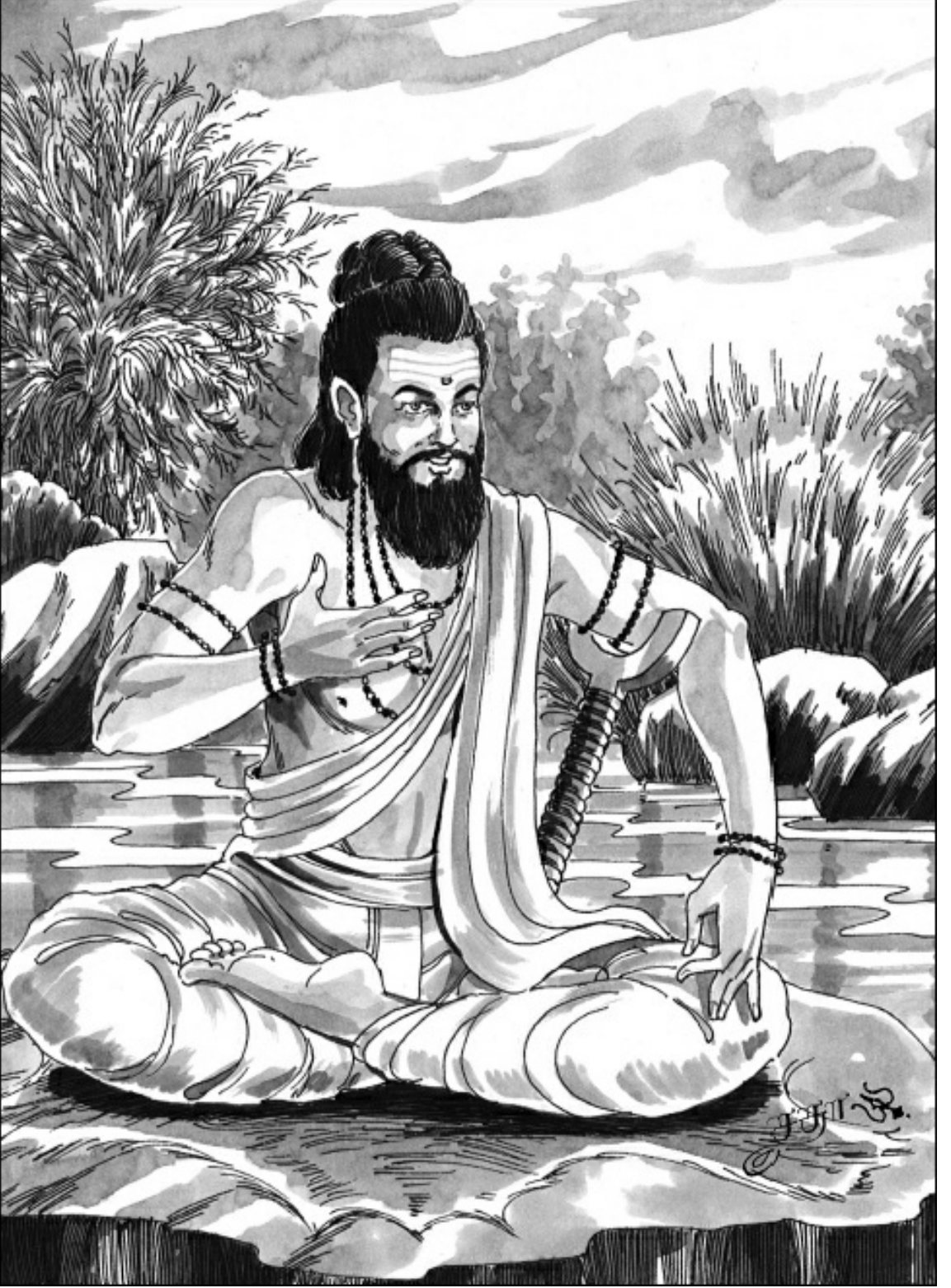
சமயத்துறையில் ஈடுபட்டிருந்தபோது 'கருவூர்த் தேவர்' என்ற பெயரிலும், பின்னர் சமயக் கொள்கைகளை உதறி சித்தர் நெறி ஆன்மிகத்தில் ஈடுபட்டபின் 'கருவூரார்' என்ற பெயரிலும் இவர் வாழ்ந்திருக்கிறார்.

சித்தர் ஞானக் கோவையில் காணப்படும் 'பூஜா விதி' பாடல்கள் முப்பதும், இவருடைய முக்கிய சித்தர் இலக்கியப் பங்களிப்பாகும்.

ஐதீகக் கதை - மோகனச் சிறை

ஒரு முறை திருவரங்கப் பெருமானைத் தரிசிக்க கருவூரார் திருவரங்கம் சென்றார். அங்கு அவரைக் கண்ட கோமளவல்லி என்கிற தாசி குலப்பெண், அவரின் கம்பீர ஆண்மையின் மேல் மைய்யல் கொண்டாள். தகத்தகாய சூரியன் போன்ற

கருவூராரின் மந்திர ஒளி வீசும் கண்களில், அவள் பனிக்கட்டிப் போன்று உருகத் தொடங்கினாள்.

“ஐய்யன்மீர்! நான் கண்ட ஆண் மக்கள் பலர் உண்டு. எனைக் கண்டு வியந்த ஆண்கள் பலப் பலர் உண்டு. ஆயினும், ஒளிவீசும் தேகத்தின் கம்பீரம் என் மேனியைக்

காந்தம்போல் உம்பக்கம் இழுப்பது உண்மை. துடிக்கும் இந்த இளமானின் தாகம் தணிக்க இன்றிரவு என் இல்லத்து பஞ்சணையில் உங்கள் நெஞ்சணையில் இணைய வரம் அருள வேண்டுகிறேன்!" என்றாள் தாபம் பொங்க.

விரகதாபம் கொண்டு அவள் விடுத்த கோரிக்கையை கருவூரார் தட்டிக் கழிக்கவில்லை. அவள் இல்லம் சென்றார். அகில் வாசமும் மலர் வாசமும் வீசும் அவளது மஞ்சத்தில், தன் 'மோகனச் சிறை' மந்திரத்தின் வலிமையால் தாசியை சிறை வைத்தார்.

"இன்பத்தில் இத்தகைய உச்ச இன்பத்தை இதுவரை ஓர் ஆணிடமும் நான் அனுபவித்ததில்லை கலா ஞானியாரே! இந்த 'மோகனச் சிறை'யின் ரகசியம் என்னவென்று இந்த பேதை அறியலாமா ஐயனே?" என்றாள் மயக்கம் வடியாத இதழ்களால்.

"மோகன மூலிகை' என்கிற கஞ்சா செடியின் விதையை ஓர் ஆண் மண்டை ஓட்டில் வைத்து, மண்ணில் புதைத்துப் பயிர் செய்து உரிய மந்திரத்தை வேளை தவறாது உச்சரித்து, பின்பு விளைந்த செடியைப் பிடுங்கி ஒரு சட்டியில் இட்டுச் சுருக்கித் திலகமாக இட்டுக்கொண்டால் இந்த 'மோகனச் சிறை'சாத்தியம் பெண்ணே!" என்றார் நிதானமாக.

பின்பு வெப்பம் மிகுந்திருந்த தாசியின் தாகம் தணித்து குளிர்விக்கும் பொருட்டு, வீட்டுக்கு வெளியே நின்ற தென்னை மரத்தை, சாளரத்துக்குள் மந்திரத்தால் வளைத்து இளநீர்க் காய்களை பறித்து கோமளவல்லியை மேலும் வியப்பில் ஆழ்த்தினார் கருவூரார்.

தொடர்ந்து அவளுக்கு பல சித்து வித்தைகளைக் கற்பித்த கருவூராரின் தவ ஆற்றல்களைக் கண்டு, தாசி கோமளவல்லி அவர் மேல் இனம் புரியாத அன்பும், இறைவனுக்கு இணையான மரியாதையும் கொண்டு வணங்கினாள்.

அவளின் அன்பில் நெகிழ்ந்த கருவூரார், அவளுக்கு அனேக அருளாசிகளை வழங்கி, திருவரங்கப் பெருமாளிடம் தான் காணிக்கையாகப் பெற்ற ரத்தின வடத்தை அவளுக்கு பரிசளித்துவிட்டு அங்கிருந்து மறைந்தார்.

திருவரங்கப் பெருமாளின் ரத்தின வடத்தை அணிந்தவாறு தாசி கோமளவல்லி ஒரு நாள் கோயிலுக்கு வந்தாள். அப்போது அங்குள்ள மெய்க்காப்பாளர்களின் பார்வையில்,

பெருமாளிடமிருந்து திருடுபோன ரத்தின வடம் சிக்கிக்கொள்ள, அவர்கள் 'திருடி...' என்று கூறி தாசியை சிறைப் பிடித்தனர்.

"இது எப்படி உனக்கு கிடைத்தது. பெருமாளிடமிருந்து திருடினாயா?" என்று தாசி விசாரணை செய்யப்பட்டாள்.

"ஐயோ! இறைபொருளை களவாடும் இழிசெயலை நான் செய்வேனா ஐயா. ஒரு சித்தர் பெருமான் எனக்களித்த அன்பளிப்பு இது?" என்றாள் உடல் நடு நடுங்க. விசாரணை தொடர்ந்தது.

அப்போது அங்கு பிரசன்னமாகும் கருவூரார், "இந்த ரத்தின வடத்தை கோமளவல்லிக்கு அளித்தது நானே. எனக்களித்ததோ எம்பெருமானே! சந்தேகம் எனில் அவனிடமே தெளிவு கொள்ளுங்கள்!" என்று ஆகாயத்தைச் சுட்டிக்காட்டினான்.

அங்கு தரிசனம் தந்த திருவரங்கப் பெருமாள், "கருவூராருக்கு ரத்தின வடம் அளித்தது நானே!" என்று சொல்லி மறைய, ஆலய நிர்வாகம் அதிர்ச்சியில் உறைந்தது. அது முதல் கருவூராரின் தெய்வ வலிமை எங்கும் பரவியது.

நந்திதேவர்

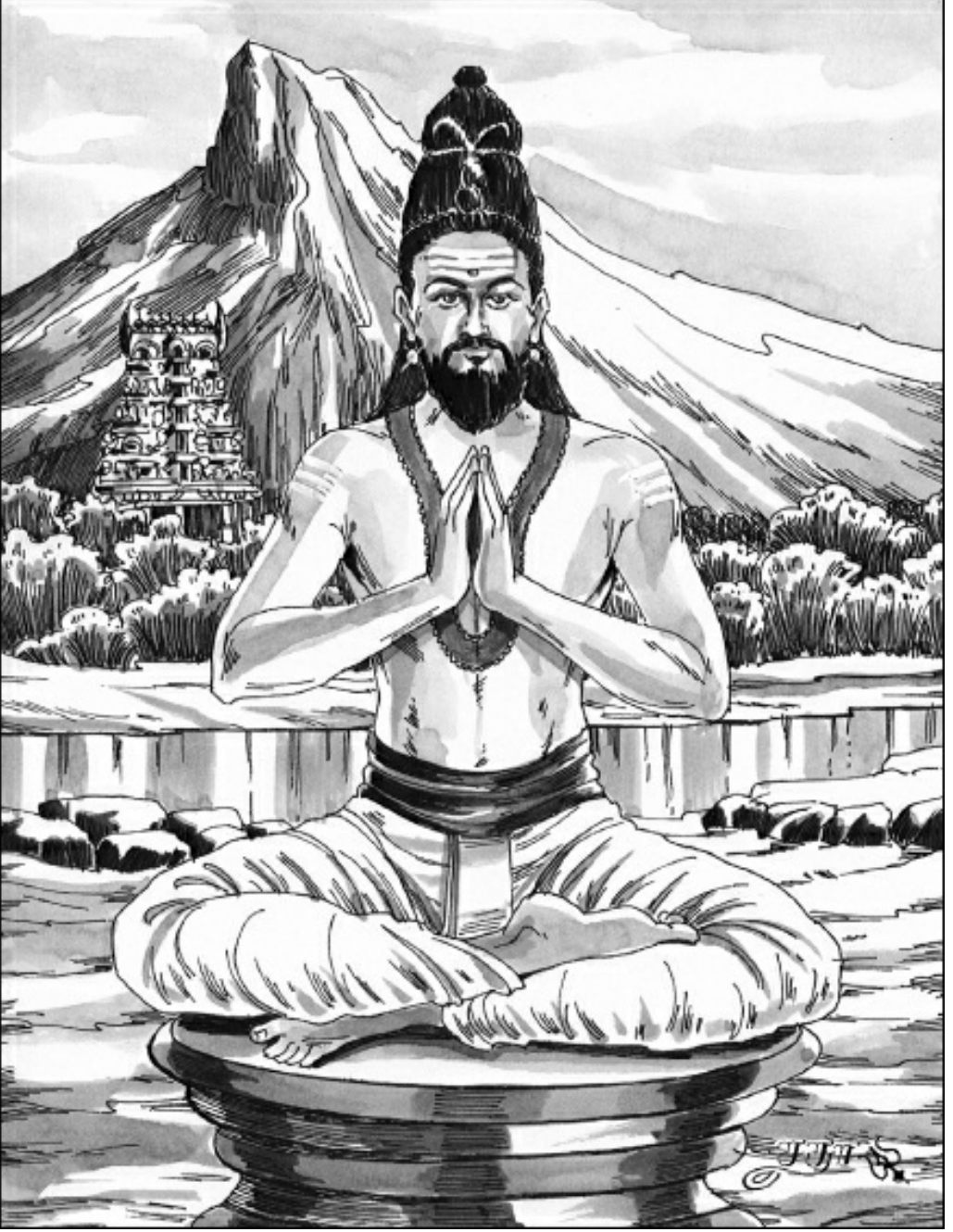
நந்தி அருளாலே நானாம் பேர்பெற்றோம்;
 நந்தி அருளாலே மூலனை நாடினோம்;
 நந்தி அருளாவ தென்செய்யும் நாட்டினில்
 நந்தி வழிகாட்ட நானிருந் தேனே!

- திருமந்திரம்

‘சிலாதரன்’ என்கிற சிவச்சீடரான மகரிஷியின் புத்திரன் என்று புராணங்களில் போற்றப்படுபவர் நந்திதேவர். இவர், சிவபெருமானால் பெறப்பட்ட சாபம் களைய கோடி வருஷம் உக்கிரமான தவம் செய்தார். இதன் பலனாக, சிவன் வாகனமும் துவாரபாலகருமானவர் என்றும்; ‘சந்தானக் குரவர்கள்’ என்றழைக்கப்படும் சனகர், சனந்தனர், சனாதனர், சனற்குமாரர் ஆகியோருக்கு முதல் குருவாகவும், சிவனின் தலைமைச் சீடனாகவும் விளங்கியவர் என்றும் ‘அபிதான கோசம்’ என்னும் நூல் உரைக்கிறது.

இவரின் இடது கரம் சூலம் தாங்கியது எனவும், வலது கரம் ஜபமாலை தாங்கியது எனவும்; சர்வ சம்ஹார காலத்தில் சிவமூர்த்தியை அடைக்கலம் புகுந்து அவரின் வாகனமானவர் என்றும்; கருடனை உச்வாச நிச்வாசத்தால் கர்வ பங்கம் செய்ததால், பூமியில் பசுவேசராகப் பிறந்து சிவ பூஜையில்

உச்சம் அடைந்து கயிலையை அடைந்தவர் என்றும் 'அபிதான சிந்தாமணி' நூல் இவரைப் பற்றி விவரிக்கிறது.

திருக்கயிலாய கிரியில் பொற்பிரம்பேந்தி சகல தேவ-
ரிஷிகளையும் சந்நிதியில் ஒதுங்கி நிற்கச் செய்பவர் என்றும்;
இவருடைய மனைவியின் பெயர் 'சுயசை' என்றும் 'பெயர்ச்
சொல் அகராதி' என்னும் நூலில் இவரைப் பற்றியக் குறிப்பு
இருக்கிறது.

நெடுந்தவம் இயற்றியதன் பலனாக இவர் பருவத வடிவம்
பெற்று, ஸ்ரீ பர்வதமாக சிவமூர்த்தியைத் தாங்கி நின்றவர்

என்றும்; விஷ்ணுமூர்த்திக்குச் 'சிவான்மியம்' உபதேசித்தவர் என்றும் 'அபிதான சிந்தாமணி' மேலும் இவரைப் பற்றி கூறுகிறது.

சிவபெருமானின் அறுபத்து ஆறு நாமகரணங்களில் நந்தியும் ஒன்று என்றும்; சிவனின் முதன்மைச் சீடர்களில் முதலாமவர் இவர் என்றும்; இவருடைய முதல் மாணாக்கரே திருமந்திரம் இயற்றிய திருமூல நாயனார் என்றும் 'சூடாமணி நிகண்டு' நூல் வர்ணிக்கிறது.

திருமந்திரத்தில் சுமார் 62 இடங்களில் 'நந்தி' எனக் குறிப்பதிலிருந்து இவர் சிவனின் சீடரென்பதும், திருமூலர் இவரின் சீடரென்பதும், தெய்விகப் பேரொளியானவர் நந்திதேவர் என்றும் திருக்கயிலாய பரம்பரைச் சித்தர்களால் பெரிதும் போற்றப்படுகிறது.

ஐதீகக் கதை - உயிர்ப் புதையல்

நந்திதேவர், சிவகணங்களில் முக்கியமானவராக, உமையவளின் அந்தப்புரக் காவலராகப் பணிபுரிந்து வந்தார்.

ஒரு சமயம், பார்வதிதேவி கயிலையை விடுத்து அடர்வனம் ஒன்றில் குடில் அமைத்து சிவபெருமானை எண்ணி தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார்.

அப்போது, 'அடிலகன்' என்னும் அரசன், பார்வதிதேவியைக் காணவேண்டி அங்கு வந்தான். காவல் பணியில் இருந்த நந்திதேவர், தேவியின் அனுமதியின்றி அடிலகனை உள்ளே அனுமதித்துவிட்டார்.

இந்தச் செயலினால் கோபம் கொண்ட சிவபெருமான், சிலாதர் என்கிற மகரிஷியின் புதல்வனாக, பூமியில் பன்னிரண்டு வருடங்கள் வசிக்கும்படி சாபம் இட்டார்.

தன் இல்லாள் சித்திரவதியுடன் சிலாதர் மகரிஷி, தவ வாழ்க்கை மேற்கொண்டிருந்தபோது அவருடைய ஆஸ்ரமத்துக்கு சப்தரிஷிகள் வருகை தந்தனர்.

அவர்களை வணங்கி வரவேற்கிறார் சிலாதர். பின்பு அவர்களை உணவு உண்ண அழைக்கிறார்.

"மழலை இல்லா மனையில் நாங்கள் கை நனைப்பது வழக்கமல்ல!" என்று சப்தரிஷிகள் உணவு உண்ண மறுத்து வெளியேறினர்.

மனம் வெதும்பிய சிலாதர், சிவனை எண்ணி நிஷ்டையில்

அமர்கின்றார். அவரது கடுமையான நெடுந்தவம் கண்டு உளம் கரைந்த பெருமான், "வேண்டும் வரம் கேள்!" என்றார்.

"எந்த காலத்திலும் மரணம் தீண்டாத மைந்தன் வேண்டும்!" என்கிறார் சிலாதர்.

"உடன் யாகம் செய்து உம் விருப்பம் நிறைவேற்றிக் கொள்வீர்!" என்று வரம் தந்து மறைகிறார் கயிலைநாதன்.

யாகப்பணிகளைத் தொடங்கிய சிலாதர், முதற்கட்டமாக வேள்விக்குரிய இடத்தைத் தேர்வு செய்து நிலத்தை உழத் தொடங்கினார். அப்போது யாக பூமியிலிருந்து ஒரு மாணிக்கப்பெட்டி வெளிப்பட்டது.

சிலாதர் ஆர்வமுடன் அந்தப் பெட்டியைத் திறக்க - நான்கு கரங்களும் ஐடாமுடியுமாக அதனுள் நந்திதேவர் அமர்ந்திருந்தார்.

அதிர்ச்சியடைந்த சிலாதர், "மகனைக் கேட்டால், ஒரு துறவியை அளிக்கிறாயே! இறைவா, இது என்ன சோதனை?" என்று கண்மூடி சிவபெருமானை வேண்டினார்.

'மீண்டும் அந்தப் பெட்டியை மூடித்திற!' என்ற இறைவனின் ஆணை கிடைக்கிறது. சிலாதர் பெட்டியை மீண்டும் மூடித் திறக்கிறார்.

இப்போது பெட்டிக்குள் அழகான ஓர் ஆண்குழந்தை சிரித்துக் கொண்டிருந்தது. சிலாதரும் அவர் மனைவியும் மகிழ்ச்சியாக குழந்தையை எடுத்து வளர்க்கத் தொடங்கினர்.

பிறகு, பல துன்ப-துயரங்களையெல்லாம் கடந்து, சாபம் நீங்கி, சிவன் அருளால் சிவகணங்களுக்கு தலைமைப்பொறுப்பும், சிவ தத்துவங்களுக்கு ஆசானாக விளங்கும் சிவஞானச்சாரியத்துவமும் பெற்று, பெரும் புகழுடன் விளங்கினார் நந்திதேவர்.

சிவவாக்கியர்

கோயிலாவ தேதடா குளங்களாவ தேதடா!
 கோயிலும் குளங்களும் கும்பிடும் குலாமரே!
 கோயிலும் மனத்துளே குளங்களு மனத்துளே!
 ஆவது மழிவதும் இல்லையிலில்லை இல்லையே!
 - சிவவாக்கியர்

புரியாதப் புதிரான வாழ்க்கையை தமதாக்கிக் கொண்ட விந்தையரான சித்தர்கள், தம்மைப் பற்றிய நதிமூலம், ரிஷிமூலம் குறித்து பதிவு செய்வதில் கவனம் செலுத்துவதில்லை என்ற கூற்று சிவவாக்கியர் மூலம் இன்னும் வலிமை பெறுகிறது.

ஆம்! இவருடைய பிறப்பிடம், வாழ்க்கைப் பின்னணி, தாய், தந்தை பற்றிய எந்த ஆதாரபூர்வமான செய்திகளும் கிடைக்கவில்லை. பிறக்கும்போதே 'சிவ சிவ' என்ற ஒலி எழுப்பியதால் இவர் 'சிவவாக்கியர்' என்று பெயர் பெற்றார் என்பது ஒரு கருத்து.

குதம்பை சித்தர், அகப்பேய் சித்தர் எனப் பாடல் விளிக்கும் பொருளை முன்வைத்து பெயர்கள் அமைந்ததுபோல், இவருக்கும் 'சிவவாக்கியர்' என்ற பெயர் வந்திருக்கக்கூடும். இதுவே பொருத்தமானதாகவும் இருக்கும் எனத்

தோன்றுகிறது. ஏனெனில், தமது பாடல்களில் ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் 'சிவாயம்' என்ற சொல்லை பயன்படுத்தியுள்ளார்.

'சித்தர் ஞானக் கோவை' நூலில் 526 பாடல்கள்
'சிவவாக்கியர் பாடல்கள்' என்ற தலைப்பில்

காணப்படுகின்றன. இவை தவிர, 'சிவவாக்கிய நாடிப்பரிட்சை' என்ற தலைப்பில் 33 பாடல்களைக் கொண்ட ஒரு நூலும் இவர் பெயரில் உள்ளது.

'சிவவாக்கியம்' என்பது இவரது பாடல் நூலுக்குத் தலைப்பாக இருந்து, நாளடைவில் 'சிவவாக்கியர்' என்று நூலாசிரியர் பெயர் புகழ்பெறவே 'சிவவாக்கியர் பாடல்கள்' என்று பெயர் பெற்றிருக்கக்கூடும்.

சித்தர் பாடல்கள் அனைத்திலும், இவரது பாடல்கள் மிகுந்த தனித்தன்மையும் ஆன்மிகப் புரட்சியும் கொண்டதாக விளங்குகின்றன.

சாதி, மதம், இறைவன் பெயரால் செய்யப்படும் பொய்மைச் சடங்குகள் ஆகியவற்றுக்கு எதிராக சொடுக்கப்படும் கவிச்சாட்டைகளாக அமைந்திருப்பவை சிவவாக்கியர் பாடல்கள். சித்தர் நெறியின் இன்றியமையாத சாராம்சங்கள் அனைத்தையும் எளிமையாகவும் தெளிவாகவும் வெளிப்படுத்தும் பாடல்கள் சிவவாக்கியருடையவை என்பதும் கண்கூடு.

ஆனால், சிவவாக்கியரைப் பற்றிய ஒரு சர்ச்சை, காலம் காலமாக ஆய்வாளர்கள் மத்தியிலே இருந்து வருகிறது. அதாவது, வைணவக் கவியான திருமழிசை ஆழ்வாரும் சிவவாக்கியரும் ஒருவரே என்பது.

இருவரும் ஒருவரே என்பது 'செனி வழிச்செய்தி'. இது பல ஆண்டுகளாக இருப்பதற்குக் காரணம், இருவரது பாடல்களிலும் யாப்பு முறைகளிலும் காணப்படும் சில ஒற்றுமைகள்தான்.

'குருபரம்பரா ப்ரபாவம்' என்ற நூல் கூறும் திருமங்கை ஆழ்வார் கதையிலும், 'புலவர் புராணம்' என்ற நூல் கூறும் சிவவாக்கியர் கதையிலும், ஒருமித்த நிகழ்ச்சிகள் அமைந்ததால் ஏற்பட்ட 'விபத்து' இது.

மேலும், பல சிறப்பான கருத்துகளை தெளிவுற உரைத்த சிவவாக்கியரை, 'தம் சமயத்தார்' என்று கூறிக்கொள்வதில் ஏற்பட்ட வைணவப் பெருமையின் கருத்துருவாக்கமே இந்த பெயர்க் குழப்பம் என்பதும் உண்மை. சிவவாக்கியரின் பாடல்களும், திருமழிசை ஆழ்வாரின் சமயப்பற்றுமே இதற்கு சாட்சியங்களாக விளங்குகின்றன.

திருமழிசை   ஆழ்வார்   கடுமையான   வைணவ

சமயப்பற்றாளர் என்பதும், பிற மதங்களை சாடக் கூடியவர் என்பதும் அனைவரும் அறிந்ததே. இத்தகையவர் கோயில், குளங்கள், சாதி, மதங்களைச் சாடியிருப்பது எப்படி சாத்தியமாகும்?

மாறாக சிவவாக்கியர் எந்தச் சமயத்தையும் சாராதவர் என்பதற்கு அவருடைய பல பாடல்களை உதாரணங்களாக காட்ட முடியும். ஆகவே, சமயச் சார்புடைய திருமழிசை ஆழ்வார்தான் சமயச் சார்பற்ற சித்தர் சிவவாக்கியரும் என்பதற்கு போதிய ஆதாரங்கள் இல்லை என்பதே தெள்ளிய உண்மை.

ஐதீகக் கதை - ஆட்கொல்லி பூதம்

சிம்மராசியில் பிறந்தவர்கள் தமது இருப்பிடத்தை மாற்றிக் கொண்டே இருப்பார்கள் என்பதும், தேசாந்திரியாக பல இடங்களுக்குச் செல்வதிலே நாட்டம் உடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்பதும் ஜோதிடக் கருத்து.

சித்தர் சிவவாக்கியர், தைமாத வளர்பிறையில் சிம்மராசி மக நட்சத்திரத்தில் 'சிவ... சிவ...' என்று சொல்லிக் கொண்டே பிறந்தார் என்பது செவி வழியாகக் கிடைக்கப் பெற்ற வாழ்க்கைக் குறிப்பு.

இளம் வயதிலேயே கால தத்துவத்தையும் மகாதத்துவத்தையும் சுயம்பாக உணர்ந்திருந்த சிவவாக்கியர், எதிலும் பற்றில்லாமல் சதா ஏதாவது ஒரு மனக்குறையுடன், கால்போன போக்கில் ஒரு தேசாந்திரியாக பல இடங்களுக்கும் திரிந்து கொண்டிருந்தார்.

ஒரு சமயம் காசிக்குப் போக வேண்டுமென்று அவருடைய சிவம் ஆணையிட, உடனே காசிக்குப் போனார் சிவவாக்கியர்.

காசியில் 'சக்கிலிய சித்தர்' ஒருவர் வாழ்ந்து வந்தார். ஆம்! செருப்பு தைப்பது அவரது குலத்தொழிலாக இருந்தாலும், மூச்சுக் காற்றை கட்டுப்படுத்தும் பிராணாயாமக் கலையில் அவர் தேர்ச்சி பெற்ற குருவாக விளங்கினார்.

ஆனால் குலப்பிறப்பு காரணமாக, அவரை குருவாக மதித்து பணிவிடை புரியும் சீடர்கள்தான் எவரும் கிடைக்கவில்லை. அவருக்குள் இது பெரும் மனக்குறையாக உறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

காசிக்கு வந்த சிவவாக்கியர், பிராணாயாமத்தில் ஞானியான

சக்கிலிய சித்தரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டு, அவரைச் தேடிச் சென்றார்.

அன்பொழுக சிவவாக்கியரை வரவேற்ற சக்கிலிய சித்தர், சிறிது நேரம் சிவவாக்கியரது கண்களையே நிலை குதித்தியபடி நோக்கிக் கொண்டிருந்தார். சிவவாக்கியரது விழிகளும் சித்தரை அவ்வாறே இமைக்காமல் நோக்கிக் கொண்டிருந்தது. இருவரது விழிகளுக்கு இடையிலும் ஓர் இனிய பார்வை அலையோட்டம் அமைதியாக நிகழ்ந்தது.

“பெரியீரே! எப்போதும் ஏதேனும் ஒரு மனவாட்டம் என்னை அரித்தபடியே இருக்கிறது. அவைகளை உங்களிடம் கொட்டி தீர்வு பெறவே நான் இங்கு வந்தேன். தாங்கள்தான் எனக்கு நல்லதொரு வழிகாட்ட வேண்டுமய்யா!” என்றார் சிவவாக்கியர் பணிவாக.

சக்கிலிய சித்தர், அதற்கு எதுவும் பதில் சொல்லவில்லை. உட்காரும் மனைக்கட்டைப் பலகை ஒன்றை எடுத்துவைத்து அதில் சிவவாக்கியரை அமரும்படி சைகை செய்தார்.

மனைக்கட்டைப் பலகையில் அமர்ந்ததும் சட்டென்று வான்மண்டலத்தில் மேகங்களுக்கு இடையில் பறப்பது போன்ற ஆனந்த உணர்வு ஏற்பட்டது சிவவாக்கியருக்கு.

சிறிது நேரம் அந்த இன்பத்தில் திளைத்தவருக்கு, அடுத்து சக்கிலிய சித்தர் சொன்ன வார்த்தைகள் பெரும் குழப்பத்தையும் ஏமாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தியது.

“சிவவாக்கியா! உனது மனக்குறையின் வேர் எதுவென எனக்கு விளங்கிற்று. முக்திநிலை சித்திக்கும் வரை, நீ இல்லற இன்பம் துயக்க வேண்டியது அவசியம். இந்தா பிடி!” என்றவாறு இருநாழி மணலையும் ஒரு படுசுரைக்காயையும் எடுத்து அவர் கைகளில் கொடுத்தார்.

“இந்த வேகாத மணலையும் கறிக்கு ஆகாத படுசுரைக்காயையும் கொண்டு இன்முகத்துடன் எவள் உனக்கு சுவையான உணவு சமைத்துக் கொடுக்கிறாளோ, அவளை மணமுடித்து இல்லறம் தொடங்கு... புறப்படு” என்று சிவவாக்கியருக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பினார் சக்கிலிய சித்தர்.

சிவவாக்கியருக்கு ஒரு தெளிவும் ஒரு குழப்பமும் புதிதாகத் தோன்றியது.

‘ஐம்பது வயதைத் தாண்டியும் இல்லறம் கொண்டு

இன்னும் ஒரு பெண்ணைத் துயக்கவில்லையே!’ என்ற தன் ஆழ்மன அரிப்பை முக்காலம் உணர்ந்த சக்கிலிய சித்தர் உணர்ந்து உபாயம் சொன்னது தெளிவு.

‘சோறு சமைக்க முடியாத மணல் அரிசியையும், கறி சமைக்க முடியாத படுசரைக்காயையும் பெற்று எந்தப் பெண் தனக்கு உணவு சமைத்துத் தருவாள்?’ என்ற கேள்வி தந்தது குழப்பம்.

‘சரி குரு வார்த்தை மீறுதல் குற்றமன்றோ’ என்ற முடிவுடன் மணலையும் சுரைக்காயையும் எடுத்துக்கொண்டு மனம்போன போக்கில் போகலானார் சிவவாக்கியர்.

வழியில் தோன்றிய இளம்பெண்களிடம் தன் கைப்பொருட்களைக் காட்டி, சமைத்துத் தர சம்மதமா என வினவியபடியே பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

கம்பீர ஆண்மகனாக தோற்றம் தந்த சிவவாக்கியரை மோகத்துடன் நெருங்கிய சில இளம்பெண்கள், அவரது கைப்பொருட்களையும் அது குறித்த சமையல் கோரிக்கையையும் கேட்டு ‘பைத்தியம்’ என்று கேலி செய்தபடி ஓடி ஒளிந்தனர்.

தனது சமையல் கோரிக்கைக்கு செவி சாய்க்காத கன்னியரையும், உபாயம் சொன்ன சக்கிலிய சித்தரையும் நினைத்துப் புலம்பியபடி ஓர் ஆற்றோரமாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்த சிவவாக்கியர், அங்கு போடப்பட்டிருக்கும் குறவர் குடிசையையும் வாசலில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஓர் இளம் பெண்ணையும் கண்டு, ஆவலுடன் அவள் அருகில் சென்றார்.

“பெண்ணே! பல நாள் பட்டினியில் என் உடல் துவள்கிறது. என்னிடம் இருப்பவை இந்தப் படுசரைக்காயும் மணல் அரிசியும்தான். இவற்றை சமைத்துப் பறிமாறி என் பசி போக்கி உதவ முடியுமா உன்னால்?” என்றார்.

அந்தக் குறப்பெண் சிவவாக்கியரின் கேள்விக்கு மறுப்பேதும் சொல்லவில்லை. மற்ற பெண்களைப்போல் வேகாத மணல் அரிசியையும் கறிக்கு ஆகாத படுசரைக்காயையும் கண்டு கேலி செய்யவில்லை.

புன்னகையுடன் இரண்டையும் வாங்கிக்கொண்டு குடிசைக்குள் போனவள், சிறிது நேரத்திலேயே சமைத்த உணவுடன் திரும்பி, “வாருங்கள் சாப்பிடலாம்” என்று அன்பொழுக அழைத்தாள்.

மகிழ்ச்சியுடன் உணவருந்தி 'இவளே நம் மனதுக்கேற்ற மாதரசி' என்ற உவகையுடன், சிவவாக்கியர் இளைப்பாற, குறப்பெண்ணின் உறவினர்கள் காட்டு மூங்கில்களுடன் குடிசைக்குத் திரும்பினர்.

படுசுரைக்காய், மணல் அரிசி கொடுத்து சமைக்கச் சொன்ன சிவவாக்கியர், ஒரு சித்தராகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதை, அவை(மணலும் படுசுரைக்காயும்) சுவையான சாப்பாடாக உருமாறி இருந்ததை வைத்து யுகித்துவிட்டனர்.

பின்பு, அவர் வந்த நோக்கம் பற்றி பணிவுடன் வினவினாள் அந்தப் பெண். சிவவாக்கியரும், அந்த குறப்பெண்ணை மணக்க விரும்புவதாகத் தெரிவிக்க, மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் அவளும் சம்மதித்தாள். அவர்களின் குலத்தொழிலை சிவவாக்கியரும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே நிபந்தனையுடன் திருமணம் இனிதே முடிந்தது.

குறமகளுடன் மகிழ்ச்சியாக இல்லறம் நடத்தத் தொடங்கிய சிவவாக்கியர், அவர்களுடைய குலத்தொழிலான மூங்கில் பொருட்கள் பின்னுவதையும் கற்றுக்கொண்டார். அவர்களுடன் காட்டுக்குச் சென்று, மூங்கில் வெட்டி வந்து பதப்படுத்தி, முறம், கூடை பின்னவும் தேர்ச்சி பெற்றார்.

ஒரு நாள், காட்டில் தனியாக மூங்கில் வெட்டிக்கொண்டிருந்த சிவவாக்கியர், வெட்டப்பட்ட மூங்கில் கணுவிலிருந்து ஜொலிக்கும் தங்கத்துகள்கள் கொட்டுவதைக் கண்டு அதிர்ந்தார்.

"சிவனாரே! என்ன இது விளையாட்டு? முக்தி கேட்டவனின் புத்தியை திசை திருப்பும் உத்தியா இது? இந்தப் பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் என் சித்தம் என்றும் மயங்காதய்யா!" என்று சொல்லியவாறே அங்கிருந்து தூரமாக ஓடிப்போய் நின்றார் மூச்சிரைக்க.

அங்கு மூங்கில் வெட்டிக் கொண்டிருந்த இளைஞர் நால்வர், "எதைப் பார்த்து இப்படி பதட்டத்துடன் ஓடி வருகிறீர்கள் ஐயா?" என்று வினவினர்,

"ஐயோ! வெட்டிய மூங்கில் மரத்தில் ஆட்கொல்லி பூதம் தோன்றியது, இதோ பாருங்கள்!" என்று அவர்களிடம் அச்சத்துடன் சிவவாக்கியர் தங்கத்துகள்களைக் காண்பித்தார். அதைக் கண்ட இளைஞர்கள், அவரை 'தங்கத்தின் மதிப்பு

தெரியாத மூடன்' என்று எண்ணியவாறு "ஆமாம்! இந்த ஆட்கொல்லி உன்னைக் கொன்றுவிடுமய்யா. இங்கிருந்து ஓடிவிடு!" எனச் சொல்லியதும் சிவவாக்கியர் அங்கிருந்து குடிசைக்கு ஓடினார்.

அந்த நான்கு இளைஞர்களும் சிவவாக்கியர் குறிப்பிட்ட மூங்கில் மரத்தடிக்குச் செல்ல, அங்கு தங்கத்துகள் உமித்தூள் போல் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. மூட்டையாகக் கட்ட கட்ட - தங்கத்தூள் கொட்டிக்கொண்டே இருந்தது. பொழுது இருட்டிவிட நால்வருக்கும் தாங்க முடியாத பசி.

இரண்டு பேர் தங்க மூட்டைகளுக்கு காவல் இருப்பது என்றும், இரண்டு பேர் பக்கத்து ஊருக்குச் சென்று பசிக்கு ஏதாவது உணவு வாங்கி வருவது என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

உணவு வாங்கச் சென்ற இருவருக்கும், தங்கத்தை தாங்கள் மட்டுமே பிரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பேராசை எழுந்தது. வாங்கிச் செல்லும் உணவில் விஷம் கலந்து கொடுத்து இருவரையும் கொல்லத் தீர்மானித்தனர்.

இருவரும் உணவுடன் திரும்பினர். தங்கத்தைக் காவல் காத்த இருவரும், "உணவு இருக்கிறது. தண்ணீர் வேண்டுமே. அந்தக் கிணற்றில் தண்ணீர் உள்ளதா என எட்டிப் பாருங்கள்" எனச் சொல்ல, மற்ற இருவரும் கிணற்றை எட்டிப்பார்க்க, காவல் காத்த இருவரும் பின்புறமாகச் சென்று அவர்களை கிணற்றுக்குள் தள்ளிக் கொன்றனர். அதன்பிறகு விஷம் கலந்த உணவை உண்டதால் அந்த இருவரும் மாண்டு போயினர்.

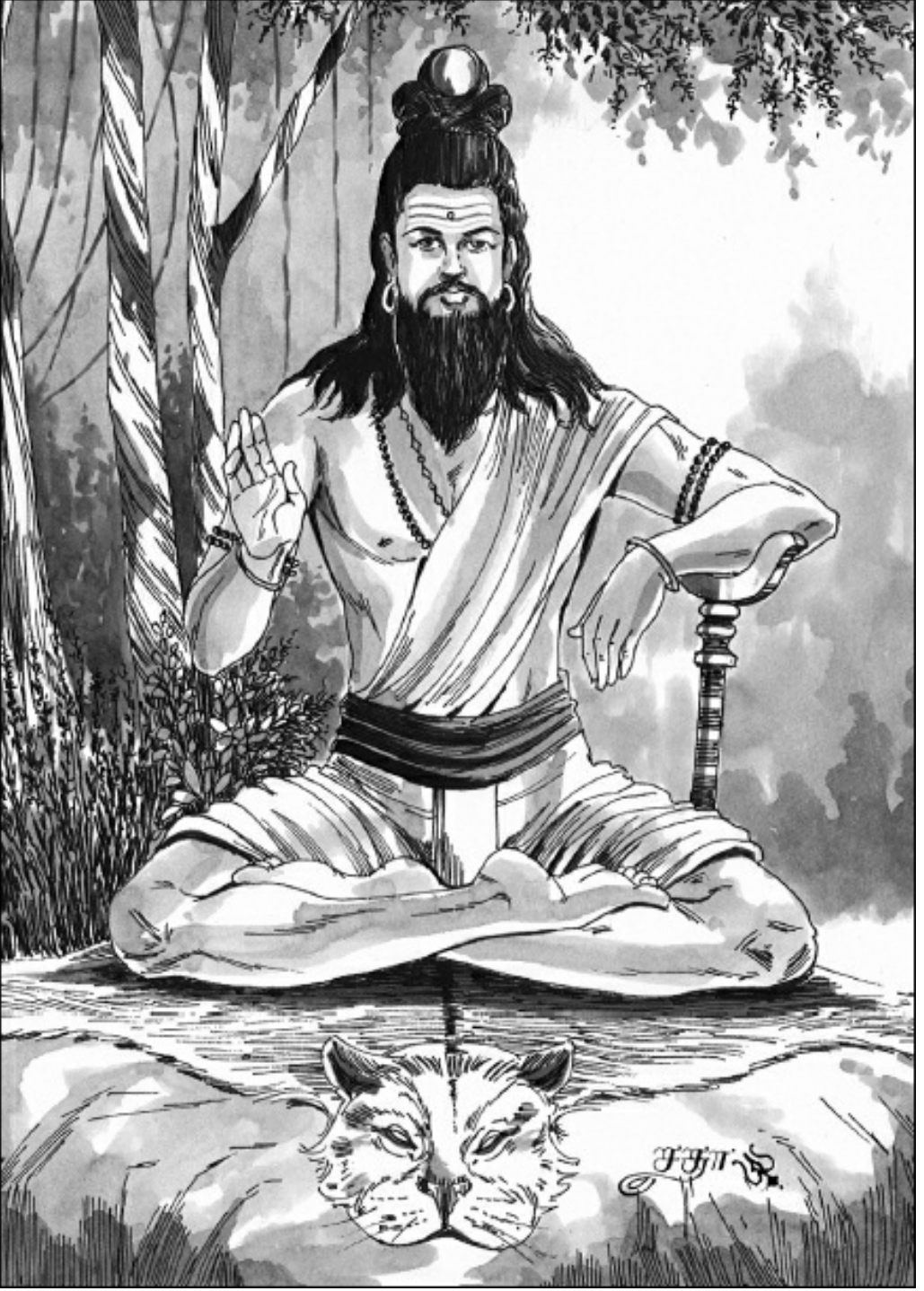
மறுநாள் காலை மூங்கில் வெட்ட அங்கு வந்த சிவவாக்கியர் 'தாம் நினைத்தபடி ஆட்கொல்லி பூதம், தன்மேல் ஆசை வைத்த நால்வரையும் இரவுக்குள் கொன்றுவிட்டதே' என எண்ணியபடி, 'ஆசையை அறுத்தாலே ஞானம் கிடைக்கும்! என்பதை இந்த அற்பர்கள் அறிவது எக்காலம்?' என்று புலம்பியபடியே அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

காகபுஜண்டர்

கேளப்பா இப்படியே பிரளயந்தான்
 கிருபையுடன் ஏழுலட்சம் கோடி யானால்
 ஆளப்பா அரியயனும் சீவ செந்தும்
 அகண்டமென்ற பிரம்த்தி லடங்கு வார்கள்.
 நாளப்பா நானுமந்தப் படியே செல்வேன்
 நலமாக இன்னமுந்தான் அகண்ட மானால்
 வாளப்பா காகமென்ற ரூப மானேன்
 வடவரையின் கூடுதொத்தியிருந்தேன் பாரே!
 - காகபுஜண்டர்

'காகபுஜண்டர்' என்றும், 'புஜண்டர்' என்றும் அழைக்கப்படும் இந்த முனிவர், காகபுஜண்டர் ஞானம் 79 பாடல், காகபுஜண்டர் உபநிடதம் 31 பாடல், காகபுஜண்டர் காவியம் 33 பாடல், காகபுஜண்டர் குறள் 16 பாடல்கள் என, சுமார் 150-க்கும் மேற்பட்ட பாடல்களை இயற்றியுள்ளதாக 'சித்தர் ஞானக் கோவை' நூல்வழி தெரிய வருகிறது.

தென்றலும் மலர் மணமும் இணைந்து மனதைக் கொள்ளை கொள்ளும் இயற்கை எழில்மிகுந்த பூஞ்சோலை. இங்கு இருந்த ஓடையில், இரண்டு அன்னங்கள் மது அருந்தி களித்துக் கொண்டிருந்தது. அந்த போதையில் ஒன்றை ஒன்று தழுவிய நிலையிலிருப்பதை சிவபெருமான் கண்டுவிட நேர்ந்த நேரமது.

சிவபெருமானின் ஞானதிருஷ்டி அந்த அன்னங்களின் மேல் பட்டதும் சிவகலையானது காக உருவத்துடன் பதிந்துவிட்டது.

அதன்பிறகு முட்டைக்கரு உருவாக, பெண் அன்னம் 20 முட்டைகளைப் பொரித்தது. அவை யாவும் அன்னப்பறவைக் குஞ்சுகள் பொதிந்த முட்டைகள். 21-வதாக ஒரு முட்டையை அன்னப்பறவை ஈன்றது. அதற்குள் இருந்தது சிவகலை பதிந்த ஒரு காகக்கைக் குஞ்சு. அதுவே வளர வளர தவயோகம் மிளிரும் காகபுஜண்ட முனிவராக பரிணாமம் அடைந்தது என்று, காகபுஜண்டர் பற்றி 'அபிதான சிந்தாமணி'யில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஐதீகக் கதை - நாகதாலி ரகசியம்

தன்மார்த்தன், சீவலன், சதுர்புஜன், திண்மதியன், கொற்றவன் ஆகிய ஐந்து சகோதரரும் போகர் முனிவரின் தலைமை மாணாக்கர்கள்.

ஒரு சமயம், காகபுஜண்டரின் ஆசி பெறுவதற்காக இவர்கள் ஐவரும் சதுரகிரி மலையில், புஜண்டரின் ஆசிரமத்துக்கு அருகில் குடில்கள் அமைத்து, அவருடைய பார்வையில் பட தக்க தருணம் எதிர்பார்த்து தங்கியிருந்தனர்.

ஒரு நாள், சீடர்களில் இளையவனான கொற்றவன், அனைவருக்கும் உணவு தேடிவரும் எண்ணத்துடன் அங்கிருந்த அடர்வனப் பரப்பில் புகுந்தான். நெடுந்தாரம் வியர்வை வழிய நடந்து நடந்து களைத்துப்போன நிலையில், ஒரு பலாமரம் அவன் கண்களில் பட்டது.

பசிக்கு உணவு கிடைத்துவிட்ட மகிழ்ச்சியில் அவன் கண்களே முதலில் அந்த பலாக் கனியின் சுளைகளைச் சுவைக்கத் தொடங்கின. நாசியில் பலாவின் கனிந்த வாசனை மயக்கமூட்ட, முதலில் தன் பசி போக்கிக்கொண்டு பிறகு தன்னுடையோருக்குச் சுளை எடுக்கலாம் என்று எண்ணியவாறு ஒரு சுளையை எடுத்து சுவைக்கத் தொடங்கினான் ஆவலாக... அவ்வளவுதான்!

சட்டென இமையறியாத ஒரு மயக்கம் அவனுக்குள் பரவத் தொடங்கியது. அது பலாப்பழ குணம் இல்லை என்பதை உணர்ந்த அவன், வேறு ஏதேனும் விஷக்கனியாக இருக்குமோ, தான் இனி உயிர் பிழைக்க முடியுமோ என அச்சம் கொண்டான்.

'சரி... தான் இறந்தாலும் பாதகமில்லை. தன்னைத் தேடிவரும் மற்ற சகோதரரும் பசிக்கு உணவு வேண்டி இந்த விஷக்கனியைப் புசித்து மாண்டுவிட்டால் என்ன செய்வது?'

என்றெண்ணி, அவசரமாக ஒரு மரக்குச்சியை எடுத்து மண்ணில் எழுதினான். 'சகோதரர்களே! இந்தப் பலாமரத்துக் கனியின் ஒரு சுளையை உண்டவுடனே மயக்கமானேன். இனி நான் பிழைப்பேனா என்பது எனக்குத் தெரியாது. இந்தக் கனியை நீங்கள் யாரும் உண்ண வேண்டாம். எச்சரிக்கை!' என்று எழுதிய கணமே தன்னினைவு இழந்து தரையில் சாய்ந்தான் கொற்றவன்.

சகோதரர்கள் தம்பியைத் தேடி வந்தபோது, மணலில் எழுதப்பட்ட வாசகத்தைக் கண்டு அதிர்ந்தனர். உடனடியாக கொற்றவன் சரீரத்தைப் பாதுகாப்பாக மூடி, சகோதரர்களில் ஒருவனை அங்கேயே காவலிருக்கச் செய்துவிட்டு ஏனையோர் மூவரும் அவசர அவசரமாக காகபுஜண்டரின் ஆஸ்ரமம் அடைந்து நடந்ததை விளக்கினர்.

".....அச்சம் வேண்டாம் குழந்தைகளே! விஷ நாகம் ஒன்று அந்தத் தேன்பலாக்கனியைத் தீண்டி இருக்கிறது. அதை உண்டதால் கொற்றவன் மூச்சிழந்து கிடக்கிறான். இந்த மூலிகையைக் கசக்கி கொற்றவன் உடலெங்கும் பற்று போடுங்கள். அவனுக்கு நினைவு திரும்பும்!" என்று பக்கத்திலிருந்த நாகதாலி மூலிகைச் செடியைக் கொத்தாகப் பறித்து அவர்களிடம் கொடுத்தார் காகபுஜண்டர்.

சகோதரர்களும் புஜண்டர் சொன்னபடியே நாகதாலி மூலிகையை கொற்றவனின் தேகமெங்கும் பற்றுப்போட, கொற்றவன் பிழைத்து எழுந்தான். சகோதரனின் உயிரை பிழைக்க வைத்த காகபுஜண்டரைத் தேடிச் சென்ற போகரின் சகோதர சீடர்கள், அவரிடம் ஆசி பெற்று அங்கேயே நெடுங்காலம் தங்கி, காகபுஜண்டர் அறிந்து வைத்திருந்த பலவகை மூலிகை ரகசியங்களைக் கற்றுத் தேர்ந்தனர்.

அவர்களது சிரத்தையையும் குருபக்தியையும் மெச்சிய காகபுஜண்டர், தான் அறிந்த மூலிகை மருத்துவ முறைகள் மற்றும் தேவ ரகசியங்கள் அனைத்தையும் அவர்களுக்கு உபதேசித்து அருளினார்.

அகப்பேய்

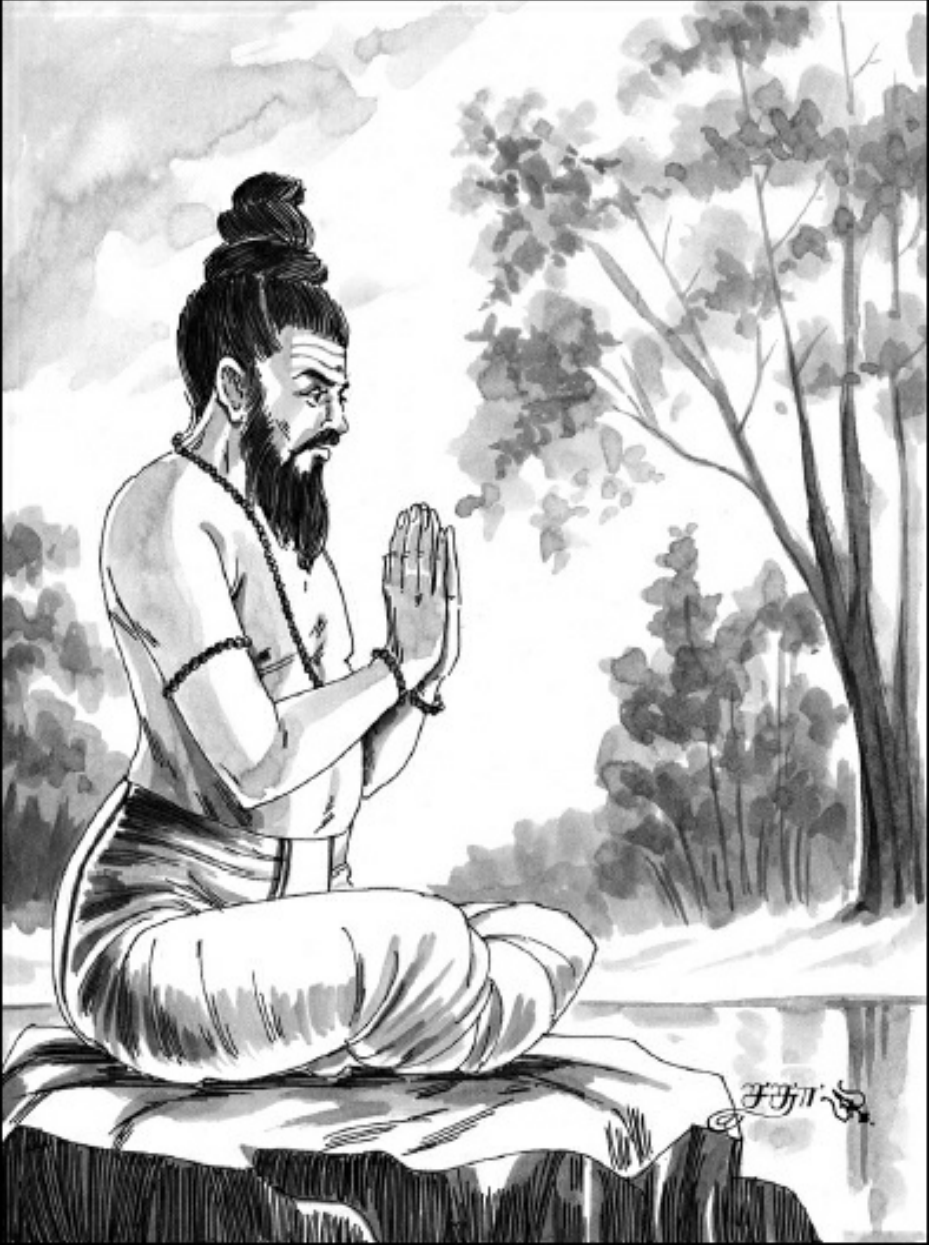

தன்னை யறியவேணும் அகப்பேய்!
 சாராமற் சாரவேணும்!
 பின்னை யறிவதெலாம் அகப்பேய்
 பேயறி வாகுமடி!
 மந்திரம் இல்லையடி அகப்பேய்!
 வாதனை இல்லையடி!
 தந்திரம் இல்லையடி அகப்பேய்!
 சமயம் அழிந்ததடி!

- அகப்பேய்

வேளாளர் குலத்தில் தோன்றியவர் இவர். தன் மனது அடங்காதப் பேயாக அலைந்து திரிகிறது என்று எண்ணியதால் மனதை மட்டுப்படுத்தி, 'அலையாது நிற்க அலையாடும் மனமே' என அறிவுரைத்துப் பாடியதால் இவருக்கு 'அகப்பேய் சித்தர்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

இவரது பாடல்களின் இறுதி வரிகள் 'அகப்பேய்' என்று முடிவடையும். ஒருவர் பாடுபொருளாக எதைக் கொள்கிறாரோ, அதையே அவரது பெயராகச் சூட்டும் பழக்கம் சங்ககால மரபாகும்.

குப்பைக் கோழியார், காக்கைப் பாடினியார், செம்புலப் பெயல்நீரார், தேய்ப்புரிப் பழங்கயிற்றியார் என்ற பாடுபொருள் பெயர் பெற்ற பழங்கவிஞர்களைப் போலவே இவருக்கும் இந்தப் பெயர் வந்திருக்கக்கூடும்.

மறைபொருளாக பல பாடல்களை இயற்றியுள்ள இவர் பெயரில், 'சித்தர் ஞானக் கோவை'யில் நூறு பாடல்கள் இருப்பதைத் தவிர, வேறு தனி நூல்கள் இருப்பதற்கான தடயங்கள் இலக்கியப் பரப்பில் இல்லை.

ஐதீகக் கதை - அய்யாரப்பன்

கி.மு. முதலாம் நூற்றாண்டில் சோழ சாம்ராஜ்ஜியத்தை

ஆண்ட மன்னன் கரிகாற்பெருவளத்தான். இவன், காட்டை அழித்து நாடாக்கி, ஆறுகளும் குளங்களும் வெட்டி சோழப் பேரரசை வளமாக்கியவன். உலகம் வியக்கும் கட்டடக் கலை அதிசயமான 'கல்லணை' கட்டி, காவிரிக்கு பெருமை சேர்த்ததும் இவனுடைய எண்ணத்தின் வண்ண வெளிப்பாடுதான்.

பல நாடுகளை வென்றவாறு இமயம் வரை சென்று வெற்றிவாகை சூடி, புலிக்கொடியை இமய உயரத்தில் பறக்கவிட்டுவிட்டு, தமிழகம் திரும்பிக் கொண்டிருந்தான் கரிகாற்சோழன்.

தஞ்சையை நெருங்கும்போது திருவையாற்றை அடைந்ததும், கரிகாலனின் தேர் சட்டென நின்றது. தேர்ச் சக்கரங்கள் பூமியில் புதைந்து நகர மறுத்தன. வீரர்கள் எவ்வளவோ எத்தனித்தும் பயனில்லை. அதுவரை தடையில்லாமல் தொடர்ந்த பயணம் அங்கு தடைப்பட்ட காரணம் புரியாமல் குழம்பினான் மன்னன். தேர்ச் சக்கரங்களில் சூழ்ந்துள்ள மண்ணை அகற்றியும் தேர் நகரவில்லை என்பதால், அதனடியில் ஏதோ ஓர் ஈர்ப்புச் சக்தி இருக்கிறது என்று உணர்ந்தான் கரிகாலன். உடனே, அந்த இடத்தை அகழுமாறு கட்டளையிட்டான்.

என்ன ஆச்சரியம்! மன்னவனின் எண்ணத்தில் தோன்றிய மின்னல் போலவே அங்கே சிவலிங்கம், சக்தி, விநாயகர், முருகன், சத்தமாதங்கன், சண்டர், சூரியன் திருவுருவ சிலைகள் புதையுண்டிருந்தன. அவைகளை சிதைவுறாமல் கவனமாக எடுத்தவுடன், ஒரு சடாமுடியின் நுனி தென்படவே, கரிகாலனின் மிகுந்த கவனமான மேற்பார்வையில் அந்த முடியை தோண்டி எடுக்கப்பட்டது. அங்கே 'நியமேசர்' என்னும் தவப்பெயர் கொண்ட அகப்பேய் சித்தர் ஆழ்ந்த நிஷ்டையிலிருப்பது கண்டு, மேனி விதிவிதர்த்து அவர் காலடியில் சரண் புகுந்தான்

கரிகாற்சோழன். கருணை விழி திறந்த அகப்பேய் சித்தர், "கரிகாற்சோழனே! தேவர்களும் நந்தீசரும் வழிபட்ட மகாலிங்கத்துக்கும் ஏனைய படிமங்களுக்கும் கோயில் எடுத்து குடமுழுக்குச் செய்வாயாக! இதற்கான பொருள் குவியல் நந்தியின் குளம்படியில் கிடைக்கும்!" என்று அருளாசி வழங்கி, எவராலும் வெல்ல முடியாத 'தண்டம்' ஒன்றும் மன்னனுக்கு அளித்தார்.

கரிகாற்சோழனும் சித்தரின் வாக்குக்கேற்ப சிறப்பாக
கோயில் கட்டிக் குடமுழுக்கும் செய்தான். (திருவையாறு
ஸ்ரீபஞ்ச நதீஸ்வரர் என்ற அய்யாரப்பன் கோயில் ஸ்தல
வரலாற்றுக் குறிப்பிலிருந்து...).

குதம்பையர்

ஆதாரமான அடிமுடி கண்டநூர்க்கு
வாதாட்ட மேதுக்கடி - குதம்பாய்
வாதாட்ட மேதுக்கடி.

செத்தாரைப் போலத் திரியுமெய்ஞ் ஞானிக்குக்
கைத்தாள மேதுக்கடி - குதம்பாய்
கைத்தாள மேதுக்கடி.

- குதம்பையர்

'சித்தர் ஞானக் கோவை' என்ற நூலில் சுமார் 32 பாடல்கள் இவர் பெயரில் உள்ளது தவிர, இவர் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்போ நூல் குறிப்போ எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

அகத்தி மூலிகையின் பெயரால் அகத்தியரும், அழுகணியால் அழுகணி சித்தரும், உரோமம் அடர்ந்த தேகத்தால் உரோம ரிஷியும் பெயர் பெற்றது போலவே, தம் பாடல்களில் குதம்பையை விளித்துப் பாடியிருப்பதால் இவருக்கு இந்தப் பெயர் வந்ததாகத் தெரிகிறது.

'குதம்பை' என்னும் பண்டையப் பெண் ஆபரணமான காதணியை அணியும் பெண்களை 'குதம்பையர்' என அழைப்பது தொன்மை வழி தமிழ் வழக்கமாக இருந்தது.

(குதம்பை என்பது ஓலைச்சுருள்).

அந்த குதம்பையரையே தன் பாடல்களில் விளித்துப் பாடியதாலேயே இவருக்கு 'குதம்பை சித்தர்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். குதம்பை முனி, குதம்பையர், குதம்பை சித்தர் ஆகிய பெயர்களில் இவர் அழைக்கப்பட்டார்.

ஐதீகக் கதை - செல்லக் குதம்பை!

யாதவக் குலத்தில் கோபாலன் - முத்தம்மாள் என்ற தம்பதியருக்கு ஆடிமாத விசாக நட்சத்திரத்தன்று ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. பல ஆண்டுகள் குழந்தைப் பேறு இல்லாமல் இருந்த தம்பதியினர், அந்தக் குழந்தையின் முகம் பார்த்ததும் அளவிடமுடியாத மகிழ்ச்சியில் திளைத்தனர்.

குழந்தை மிக அழகாகவும் இருந்ததால் பார்த்தவர்கள் மூக்கின் மேல் விரலை வைத்து திகைத்தனர். குழந்தை மெள்ள மெள்ள வளரத் தொடங்கியபோதுதான், முத்தம்மாள் ஒரு விஷயத்தை கவனித்தாள். ஆம், குழந்தை ஆணாக இருந்தாலும் அதனிடம் பெண்மையின் சாயல் நிறைந்திருந்தது!

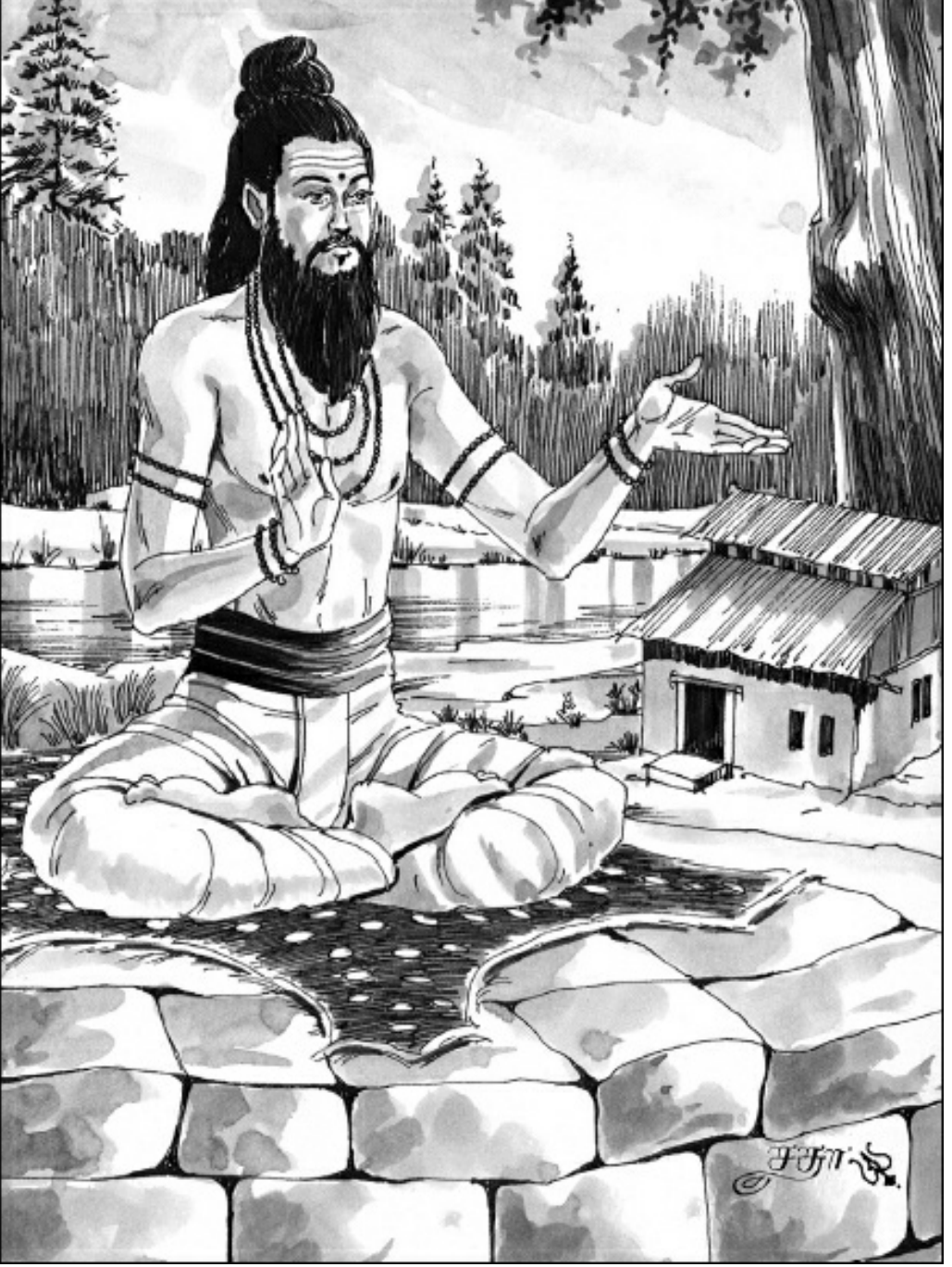
இப்படிப்பட்ட ஆண் குழந்தைகளுக்கு, பெண்ணுக்குச் செய்யும் அலங்காரங்களைச் செய்து அழகு பார்ப்பது அந்தக்கால வழக்கம். பெண் குழந்தைக்குச் செய்வது போன்ற ஆடை அலங்காரங்களையெல்லாம் செய்து அழகு பார்த்தாள் முத்தம்மாள். காதுகளில் அணிவிக்கப்படும் குதம்பைகள் மெள்ள அசைந்தாடும் அழகில் மயங்கி, "என் செல்லக் குதம்பை! என் தங்கக் குதம்பை" என்றெல்லாம் அழைத்துக் கொஞ்சி மகிழ்ந்தாள் அந்தத் தாய்.

அவள் குழந்தை மேல் கொண்டிருக்கும் அன்பைக் கண்டு பூரித்துபோகும் கோபாலனும், அவள் அழைப்பது போலவே "குதம்பை... குதம்பை" என்று அந்த ஆண் குழந்தையை அழைத்து மகிழ்ந்தார்.

பெற்றோரே ஒரு குழந்தையை இப்படி பெண் பெயரிட்டு செல்லமாக அழைத்து மகிழும்போது, மற்றோருக்குச் சொல்லவா வேண்டும். உற்றாரும் உறவினரும் கூட குழந்தையை 'குதம்பை' 'குதம்பை' என்றே அழைக்கத் தொடங்கினர்.

குதம்பை வளர வளர, பெண்மையின் நளினங்களே

கூடிக்கொண்டிருந்தன. பெண் பிள்ளைகளோடு விளையாடுவது, ஆற்றுக்குச் சென்று தண்ணீர் எடுப்பது, காலையும் மாலையும் வேளை தவறாமல் பெண்களோடு இணைந்து கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை வழிபடுவது என வளர்ந்து கொண்டிருந்தான் குதம்பை.

குதம்பை, இளமையின் வாயிற்படியான பதின் பருவத்தில் அடியெடுத்து வைத்தான். பதினாறு வயது இளைஞனான குதம்பை, ஒரு நாள் அதிகாலை எழுந்து, நன்னீராடி கோயிலுக்குச் சென்றான். மனமொன்றி இறைவனை

வழிபட்டுவிட்டு பிராகாரத்தைச் சுற்றி வரும்போது, பால்நரையும் வெண் விழுதுகளாக நீண்ட தாடியும், சூரியப் பிரகாசமான முகப்பொலிவுடன் ஒரு வயோதிகர் குதம்பையை நெருங்கினார்.

அவருடைய முகப்பொலிவின் பேரொளியில் கண் கூசியவனாக கை தொழுது வணங்கி நின்றான் இளைஞன் குதம்பை.

அருவியிலிருந்து கீழிறங்கும் நாதநீரைப் போல், சட்டென அந்த முதியவர் குதம்பைக்கு அங்கேயே உபதேசம் செய்யத் தொடங்கினார்.

கண் பொத்தி, ஆனந்தக் கண்ணீர் தாரை தாரையாக வழிய, 'என்னை இது இறை விளையாட்டு' என்று எண்ணியபடி கவனம் குலையாது அவருடைய உபதேச மொழிகளை உள்வாங்கிக் கொண்டான் குதம்பை.

"ஏதுமறியாத எனக்கு ஞானோபதேசம் அருளிய உங்கள் கருணைக்கு நான் என்ன கைமாறு செய்வேன் ஸ்வாமி!" என்று அவருடைய பாதங்களைத் தழுவி நெகிழ்ந்தான் குதம்பை.

அவனை தனது மென்கரங்களால் ஆசீர்வதித்து மெள்ள பேசத் தொடங்கினார் முதியவர். "குதம்பை! சென்ற பிறவியில் நீ பிறவிப் பெரும்பயனை அடைவதற்காக கடுந்தவத்தில் ஈடுபட்டிருந்தாய். ஆனால், உனது தவம் கைகூடவில்லை. அதற்குள் உன் பிறவிக் கணக்கு முடிந்துவிட்டது. அந்த தவத்தின் மேன்மைதான் இப்போது என்னை உன்னிடம் ஈர்த்திருக்கிறது. இந்தப் பிறவியில் அந்த தவ வாழ்வை தொடர்ந்து பரிபூரணமடைவாய்" என்று பேசி முடித்ததும் சட்டென அங்கிருந்து மறைந்தார் மானுட வடிவில் வந்த ஈசன்.

அன்றிரவே யாருக்கும் தெரியாமல் பக்கத்திலிருந்த அத்திமர வனத்துக்குள் புகுந்தான் குதம்பையன். அந்த அத்திமர வனத்திலிருந்தபடி குதம்பை சித்தராக பரிணாமம் அடைந்து, பாடல்களை புனையத் தொடங்கினார்.

திருமூலர்

தன்னை அறியத் தனக்கொரு கேடில்லை
தன்னை அறியாமல் தானே கெடுக்கின்றான்
தன்னை அறியும் அறிவை அறிந்தபின்
தன்னையே அர்ச்சிக்கத் தானிருந் தானே.

- திருமூலர்

‘திரு’ என்னும் சொல்லுக்கு ‘காண்போர் விரும்பும் தன்மை கொண்ட’ என்பது பொருள். அழகு, ஒளி, தெய்வத்தன்மை ஆகிய பொருட்களும் உண்டு.

பிறந்த நட்சத்திரங்களையே பெயராகச் சூடும் பழக்கம் பன்னெடுங்காலமாக நமது மரபில் உண்டு. பரணியில் பிறந்தவர் பரணி என்றும், உத்திரத்தில் பிறந்தவர் உருத்திரனார் என்றும் பெயர் பெற்றனர். மூல நட்சத்திரத்தில் தோன்றிய மாமூலன், ஆவூர் மூலங்கிழார், ஐயூர் மூலங்கிழார், மூலங்கீரனார் ஆகியோர் தாம் பிறந்த நட்சத்திரத்தைப் பெயராகக் கொண்டது போலவே, திருமூலரும் பெயர் பெற்றிருக்கக்கூடும்.

சைவ மரபில், ‘திருக்கயிலைப் பரம்பரை’ என்ற சங்கிலித் தொடர் பரம்பரியம் உண்டு. அதாவது சிவன், சக்திக்குச் சாத்திர முறைகளை உபதேசிக்க, சக்தி அதை நந்திதேவருக்கு

அருள, நந்திதேவர் சனற்குமாரர்களுக்கு அருள, அவர் அதனை பரஞ்ஜோதி முனிவருக்கு உரைக்க, இறுதியில் அவர் அதனை மெய்க்கண்ட தேவர்க்கு அருளுதல்... என்று தொடர்ந்தது.

‘கயிலை வழியில் வந்தேன்’ என்ற திருமூலரின் கூற்றிலிருந்து, அவர் ‘திருக்கயிலாயப் பரம்பரை’யைச் சேர்ந்தவர் என்பதை அறிய முடிகிறது. கிடைக்கின்ற சான்றுகளின்படி திருமூலர் கி.பி.5-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சார்ந்தவராக இருக்க வேண்டும் என்பது புலனாகிறது.

புராண இதிகாசக் கதைகளைக் கொண்ட இலக்கியக் குறிப்புகளின் ஆய்வுப்படி, இவர் காலம் மிகவும் தொன்மையானது. இவர் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்து ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒரு பாடல் வீதம் பாடிச் சென்றிருக்கிறார்.

தமிழின் மிகவும் தொன்மைச் சிறப்பு வாய்ந்த தந்திர, சாஸ்திர நூல் ‘திருமந்திரம்’. ஒன்பது தந்திரங்களில் மூவாயிரம் பாடல்களில் ஆகமக் கருத்துகள் கூறப்பட்டுள்ளன. ‘திருமந்திர மாலை’ என்பது நூலின் இயற்பெயர்.

‘திருமூலர் குணவாகடம்’ என்ற பெயரில் 126 பாடல்கள் அடங்கிய நூல் ஒன்று உள்ளது. மேலும், ‘திருமூலர் தியானக் குறிப்பு’, ‘திருமூலர் கருக்கிடை தொள்ளாயிரம்’, ‘திருமூலர் ஞானம்’, ‘திருமூலர் ஆயிரம்’ ஆகியவை திருமூலரின் பெயரில் காணப்படும் நூல்கள்.

திருமூலரின் ‘திருமந்திரம்’, ஆன்மிக உலகின் சூத்திர சாத்திரத்தில் மிக நுட்பமான நூல் என்றே காலந்தோறும் போற்றப்படுகிறது.

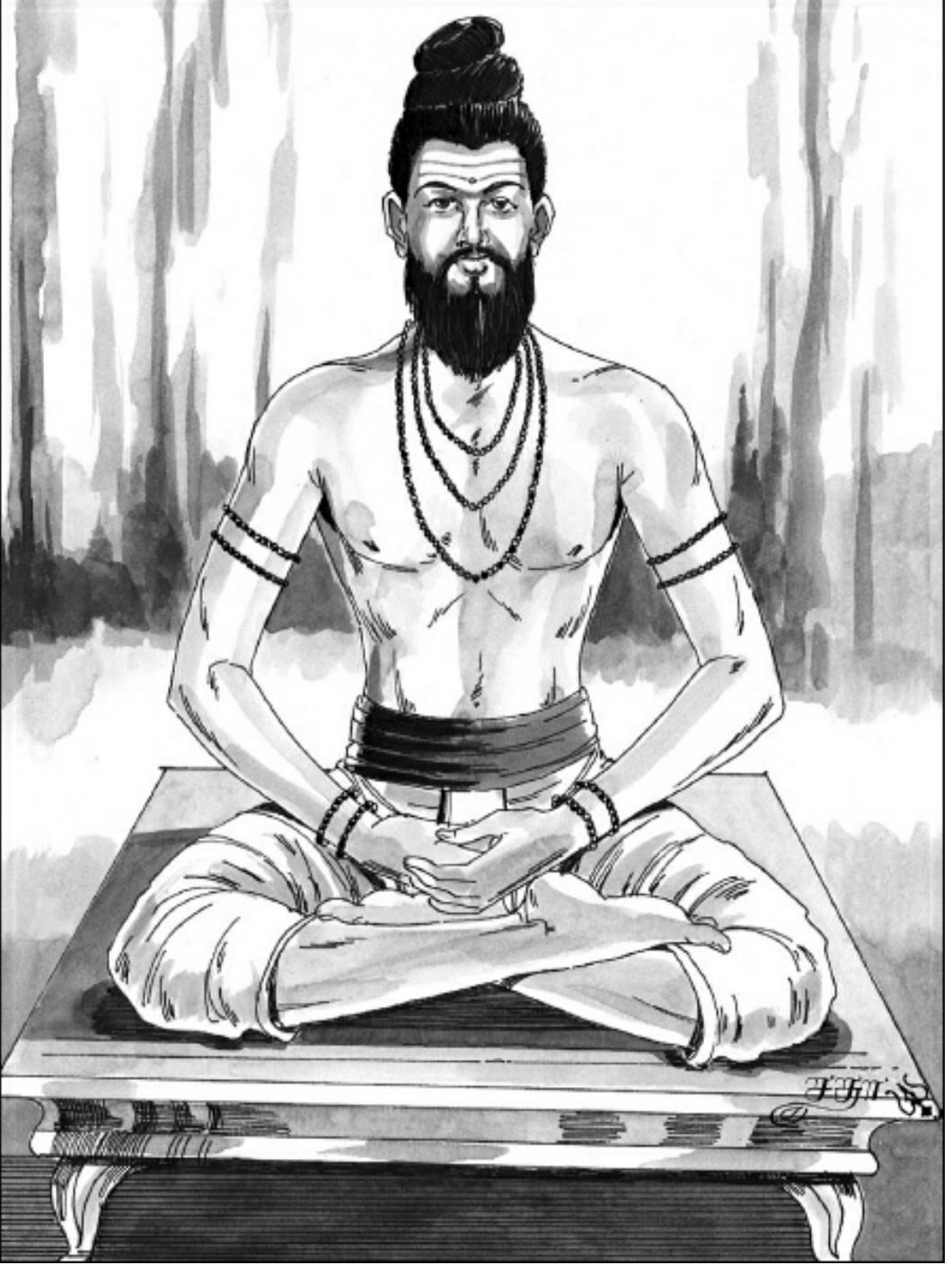
ஐதீகக் கதை - அரசமரம்

சூரியபுரியின் அன்றைய பொழுது அழுதுகொண்டே விடிந்தது. வளம் கொழிக்கும் சூரியபுரி தேசத்தின் காலை நேரத்தில், மரண அமைதியே எங்கும் சூழ்ந்து கிடந்தது.

ஆம்! காலையில் எழுந்து அரண்மனை நந்தவனத்துக்கு உலாவச் சென்ற மன்னன் சூரியவர்மன், அரண்மனைக்குத் திரும்பியதும் சட்டென்று சுருண்டு விழுந்து, மருத்துவர் வருவதற்குள்ளேயே மரணத்தை தழுவினான்.

அரசி சங்கமிதரையின் அழுகை ஒலி, ஒட்டுமொத்த தேசத்துக்கும் கேட்குமோ என்ற வண்ணம் அரண்மனை

சுவர்களில் எதிரொலித்தது. நல்லாட்சி புரிந்த மன்னனின் அகால மரணம், மக்களைக் கண்ணீர்க் கடலில் மூழ்கடித்தது. எங்கும் ஒப்பாரி, ஒலக்குரல்கள்.

அப்போது, வானவெளியில் பறந்தபடி 'பறவை யோக நிலை'யில் லயித்திருந்த திருமூலர், கீழே சூரியபுரி அரண்மனையில் கேட்ட மரண ஒலத்தால் நிஷ்டைக் கலைந்தார்.

ஏதோ ஒரு பெரிய துக்கம் அங்கே நிகழ்ந்திருக்கிறது

என்பதை சட்டென உணர்ந்த திருமூலர், தனது பூத உடல் விடுத்து, சூக்கும தேகத்தோடு அரண்மனைக்குள் நுழைந்தார்.

மன்னன் சூர்யவர்மனின் கட்டுறுதி மிக்க வாலிப உடல் மலர்களுக்கிடையே கிடத்தப்பட்டிருந்தது. இளமையின் செளந்தர்யங்கள் ததும்பும் யௌவன உடல் குலுங்க, அவன் காலடியில் விழுந்து கண்ணீர்ச் சிற்பமாக அழுது கொண்டிருந்தாள் பட்டத்தரசி சங்கமித்ரை.

மகா துறவியான திருமூலரை ஒரு கணம் அந்தக் காட்சி துக்கப்படுத்த, அங்கிருந்து சட்டென்று தனது ஆசிரமம் திரும்பினார்.

தனது சீடனான ஞானதேவனிடம், “ஞானதேவா! சூரியவர்மனின் அகால மரணமும், சங்கமித்ரையின் கைம்பெண் கோலமும் விதியின் விளையாட்டுதான். இந்த விளையாட்டில் நானும் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என்பது எனது பூர்வ வாசனையின் தவக்கட்டளை. இளமையின் விரகம் கொடிதினும் கொடிது! அந்த சூரியவர்மனின் சரீரத்துக்குள் பரகாயப்பிரவேசம் செய்து, சிறிது காலம் சங்கமித்ரையின் தாம்பத்யத்தில் இணையப் போகிறேன். நான் திரும்பிவரும் வரையிலும் எனது களைந்துவிட்ட பூதவுடலை பாதுகாப்பது உன் பொறுப்பு!” என்று சொல்லிவிட்டு, தனது உடலைவிட்டு விலகினார் திருமூலர்.

உயிர் விடுத்து சரிந்த திருமூலரின் சடலத்தை அங்கிருந்த மான் குகையில் கிடத்தி பாதுகாக்கத் தொடங்கினான் சீடன் ஞானதேவன்.

அதே நேரம் சூரியபுரி அரண்மனையில் பிணமாகக் கிடந்த மன்னன் சூரியவர்மன், மூர்ச்சை தெளிந்து எழுவதுபோல் மெள்ளக் கண்விழித்து எழுந்தான்.

மன்னன் இறந்த அதிர்ச்சியிலிருந்தோர், இப்போது மன்னன் உயிர் பெற்று எழுந்ததும் மேலும் அதிர்ச்சியுற்றனர். காண்பது கனவா! நனவா! என்று புரியாமல் ஒருபக்கம் துக்கமும், மறுபக்கம் ஆனந்தமுமாக அரசி சங்கமித்ரை ஒன்றும் புரியாது வாயடைத்து நின்றாள்.

எப்படி நிகழ்ந்தது என்று குழம்பியபடியே கூட்டம் விலகிப்போக, சங்கமித்ரையின் அடி மனதில் பல கேள்விகள் குடையத் தொடங்கின.

மன்னன் உயிர்த்தெழுந்த அதிசயம் நிகழ்ந்த சில

நாட்களுக்குப் பின், அவனது அன்றாட செயல்கள் அரசிக்கு பலத்த சந்தேகங்களை ஏற்படுத்தத் தொடங்கிற்று.

மன்னன் சூரியவர்மனின் இயல்பான நடை, உடை பாவனைகளில் இப்போது நிறைய மாற்றங்கள் தெரிந்தது. இதை உணர்ந்தும், ராணி சங்கமித்ரை எவரிடமும் வெளிப்படுத்தவில்லை. மன்னனிடமே அந்த சந்தேகத்துக்கான விளக்கம் கேட்க, தக்க சந்தர்ப்பத்தை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தாள்.

அந்த நாளும் வந்தது. மரண கண்டத்திலிருந்து மன்னன் தப்பிப் பிழைத்த பின், மஞ்சனையில் மீண்டும் அவனுடன் கூடுவதற்கு அரண்மனை ஜோதிடர்கள் குறித்துக் கொடுத்த அன்றைய இரவும் வந்தது.

நீண்ட பிரிவுக்குப் பின் கூடும் இன்பத்தில் அரசனும் அரசியும் தங்களை மறந்தனர். மன்னனுடன் கலந்த இரவுக்கு மறுநாள், அரசி சங்கமித்ரையின் சந்தேகங்கள் மேலும் வலுத்தது. ஆம், இறப்புக்கு முந்தைய சூரியவர்மனைவிட வேகமாகவும் வீரியமாகவும் மஞ்சனையில் இந்த சூரியவர்மன் செயல்பட்டதை அரசி உணர்ந்தாள்.

நீண்ட யோசனைக்குப் பின் மன்னனின் நெஞ்சில் விரல்களால் கோலமிட்டவாறே, "அரசே! என்னை மன்னிக்க வேண்டும். என் மனதிலும் உடலிலும் உறையும் உங்களிடம் ஏதோ புதிதாக மாற்றம் தெரிகிறதே. நீங்கள் என்னவர்தானா?" என்று நா தடுமாற கேட்டாள்.

சூரியவர்மனின் உடலுக்குள்ளிருந்த திருமூலர் சட்டென்று தடுமாறிப் போனார். எனினும், உண்மையை இனியும் மறைப்பது தனது தவ வாழ்வுக்கே இழுக்கு என்று எண்ணினார். நந்தவனத்தில் சூரியவர்மன் மனோரஞ்சித மலரை வாசம் தாங்காது நுகரும்போது அதன் மகரந்தம் தீண்டிக் கொண்டிருந்த நுண்ணிய 'கார்க்கோடன்' என்னும் நாகம் தீண்டி மரணித்தது முதல், தான் பரகாயப்பிரவேசமாகி மன்னனின் உடலுக்குள் இருப்பது வரை எல்லாவற்றையும் சங்கமித்ரையிடம் சொல்லி முடித்தார்.

இறுதியாக "உனது இளமை வாழ்வு வீணாகிறதே என்றும் மக்களுக்கு விருப்பமான மன்னன் மரித்துப்போவதை தடுக்கவுமே எனது இந்த முடிவு. இது உனக்கு குற்றமென உறுத்தினால் இப்போதே நான் இந்த தேகம் விடுத்து விலகிவிடுகிறேன். நன்கு யோசித்து நீயே முடிவு சொல்!"

என்று அவள்வசமே தீர்ப்பை ஒப்படைத்தார் திருமூலர்.

‘கணவனின் மரணம் முடிவான ஒன்று. அதை மாற்ற எத்தகைய தவ வலிமை வாய்ந்த சித்தபுருஷன் தனக்கு கணவராக வந்துள்ளார்! மேலும், முதல் நாள் இரவு கணவனாக இருந்த திருமூலர் அளித்த இல்லற இன்பம் பேரின்பமல்லவா? இதை எப்படி இழக்க முடியும்?’ என்று தனக்குள் தீர்மானித்த சங்கமித்தரை அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து பற்றிக் கொண்டாள்.

“சுவாமி! என் நாதன் வடிவில் தாங்கள் என்னோடு இருப்பது என் பாக்யம். ஆனால், தவ வலிமை மிக்க தங்களின் கல்பதேகம் கெட்டுவிடாதா என்றொரு சந்தேகம் என்னை உறுத்துகிறது” என்று சங்கமித்தரை அந்த ரகசியத்தை இலகுவாகப் பேசி அறிய முயன்றாள்.

மெள்ளச் சிரித்தவாறே, “அச்சம் வேண்டாம் பெண்ணே! எனது தேகத்துக்கான அழிவு என்பது சாதாரணமானது அல்ல. வெடி உப்பும், குங்கிலியமும் பொரிகாரமும் இட்டுப் பரப்பி, விராலி இலையும், காட்டத்திச் சுள்ளியும், அகில் சந்தனக் கட்டைகளும் இட்டு அடுக்கி, ஒரு சூரியகிரகண தினத்தில் எரித்தால் மட்டுமே யோக வலிமை மிக்க என் கல்பதேகம் பஸ்பமாகும்!” என்று இயல்பாக தனது தேக ரகசியத்தை அவளிடம் உரைத்தார் திருமூலர்.

திருமூலருடனான இல்லறத்தை நிரந்தரமாக்க, சுயநலம் கொண்ட சங்கமித்தரையின் வஞ்சக மனம், ரகசியமாக ஒரு சதித்திட்டம் தீட்டி, உடனே அதை செயல்படுத்தவும் துணிந்தது.

மறுநாள் காட்டுக்குள் சென்ற சங்கமித்தரை, படுகர் இன மலைவாசிகள் சிலரை சந்தித்து, திருமூலரின் உடலை சீடர் ஞானதேவன் காவல் காக்கும் மான் குகை இருக்குமிடத்தைச் சொல்லி, அந்த உடலை எப்படி எரிக்க வேண்டும் என்பதையும் விவரமாக எடுத்துக் கூறி அவர்களுக்கு அனேக பொன், வைர, பொருட்குவியல்களை அள்ளிக் கொடுத்து காரியம் முடிக்க ஆணையிட்டாள்.

அவர்கள் மான் குகைக்குப் போனபோது, ஞானதேவன் தனது குருநாதர் திருமூலரைத் தேடி அங்கிருந்து வெளியேறி இருக்க, படுகர் இன மலைவாசிகள், சங்கமித்தரை சொல்லியபடி திருமூலர் சரீரத்தை எரித்து பஸ்பமாக்கி அஸ்தியுடன் திரும்பினர்.

படுகர் இன மலைவாசிகள் திருமூலரின் அஸ்தியை சங்கமித்ரையிடம் கொடுக்கும்போது, சூர்யவர்மனின் உடலுக்குள் இருந்த திருமூலர், தனது உடல் பத்திரமாக இருக்கிறதா என்று பரிசோதித்து வர மான் குகைக்குச் சென்றார்.

திடுக்கிட்டார்! சங்கமித்ரைக்குத் தான் கொடுத்த மிதமிஞ்சிய போக இன்பத்தின் வேட்கை மிகுதியால், அவள் தனது தேகத்தை சாம்பலாக்கத் துணிந்ததை ஞான திருஷ்டியால் அறிந்தார். மேலும், தனது தவ நிலைக்கு ஏற்பட்ட கேட்டினைக் களைய, மீண்டும் கடுமையான தவம் மேற்கொள்ள எண்ணி அங்கிருந்த ஒரு பெரிய விருட்சத்தில் உட்கார்ந்து நிஷ்டையில் ஆழ்ந்தார்.

நெடுந்தவத்தில் திளைத்திருந்த திருமூலர், ஒரு நாள் தவம் கலைந்தார். அவரது ஞானதிருஷ்டியில் அடுத்தக்கட்ட ஆணைகள் காட்சி ரூபமாக வந்தன.

கண் திறந்து பார்த்தபோது, பக்கத்தில் ஒரு சடலம் இருந்தது. அது அகங்காரத்தால் மரணம் எய்திய 'சாங்கியேசன்' என்கிற அந்தணனின் உடல்.

அகங்காரம் மிக்க சாங்கியேசன் சரியான பயிற்சியின்றி மூச்சை கட்டுப்படுத்த முயன்று, கும்பகக் குற்றம் எய்தி மரணம் அடைந்ததையும், அவனுடைய ஜன்மாந்திர சாபம் தீர்க்க வேண்டிய பொறுப்பு தன்னுடையது என்றும் ஞானதிருஷ்டியால் உணர்ந்த திருமூலர், தான் வசிக்கும் சூரியவர்மனின் உடலை என்ன செய்வதென்று யோசித்தார்.

அதுவரை தான் நெடுந்தவம் மேற்கொண்ட அந்தப் பெரிய மரத்தில் பிளந்திருந்த ஒரு பொந்து, அவர் பார்வையில் பட்டது.

சூரியவர்மனின் உடலிலிருந்து சாங்கியேசன் உடலுக்குள் கூடுவிட்டு கூடு பாய்ந்தார் திருமூலர். சூரியவர்மனின் தேகத்தை அந்த மரப்பொந்துக்குள் இட்டு, இலை, தழைகளால் மூடி மறைத்தார். அதன் பிறகு பொந்து விளிம்பில் கை வைக்க, பொந்து மூடி மரத்தோடு மரமாயிற்று.

“தவம் புரிய நிழல் கொடுத்த விருட்சமே! ஒரு அரசனின் உடல் உன்னுள்ளே இருப்பதால் இன்று முதல் நீ அரசமரம் என தெய்விகத்தன்மை மிக்கதாக போற்றப்படுவாய்!” என்று கூறிவிட்டு காட்டுக்குள் நடக்கலானார்.

மச்சமுனி

ஆங்காரமு மொழித்தேன் உண்மைநிலை
 அறிந்திடும் நொண்டியெனச் சிறந்திழித்தேன்!
 பாங்காம் நிலைதெரிந்தேன் குருசொன்ன
 பரப்பிர்ம சொருபத்தின் தெளிவறிந்தேன்!
 தன்னையுந் தானுணர்ந்தேன் எட்டுத்
 தலங்களு மொன்பது வாச லுணர்ந்தேன்!
 பின்னுமக் கதவடைத்தேன் மேலாம்
 பெருவழி யூடுசென்று திருவடைந்தேன்!

- மச்சமுனி

‘மச்சேந்திர நாதர்’ என்று அழைக்கப்பட்ட மச்சமுனி, அகஸ்தியர் காலத்தைச் சேர்ந்தவர். செம்படவர் எனப்படும் மீனவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதால், ‘மச்சம்’ என்ற மீனின் பெயர் இவர் பெயருடன் இணைந்துள்ளது.

போகரின் மாணாக்கரான மச்சமுனி, திராவகம் 800, வைத்தியம் 800 ஆகிய நூல்களை இயற்றினார். மேலும், ரசவாத வித்தை, ஞான நூல் ஆகியவற்றில் தேர்ச்சி பெற்று, வாத நிகண்டு, மச்சமுனி வைப்பு ஆகிய இரண்டு பிரபந்தங்களை இயற்றினார் என்பது ‘புலவர் சரித்திர தீபகம்’

என்னும் நூலில் காணப்படும் குறிப்பு.

மச்சமுனி வடஇந்தியாவைச் சேர்ந்த நவநாத சித்தர்கள் குழுவைச் சேர்ந்தவர் என்றும் சொல்லப்படுவதுண்டு. அது உண்மையாகவும் இருக்கக்கூடும். ஏனெனில், 'சித்தர்கள் போக்கு சிவம்போக்கு' என்பதற்கேற்ப அவர்கள் இறை சிவத்தைத் தேடியபடி ஏகாந்தமாக எங்கும் போய்க்கொண்டே

இருப்பார்கள். எனவே, இங்கிருந்து மச்சமுனி வடக்கே சென்றிருக்கலாம் என்று கருதப்படுகிறது.

விந்தைச் சித்தாடல்களால், தூல உடம்புக்கு பல பெயர்களைத் தாங்கியபடி பல்வேறு இடங்களுக்கும் பெயர்ந்துகொண்டே இருப்பதுதான் சித்தர்களின் நடைமுறை.

‘உற்றாரை யான் வேண்டேன்; ஊர் வேண்டேன்; பேர் வேண்டேன்!’ என்ற உயரிய கொள்கைக்காரர்களே உன்னதச் சித்தர்கள்!

ஐதீகக் கதை - கண்கொடுத்த சீடர்

கடற்கரையில் அமர்ந்திருந்த பார்வதிக்கு, தாரக மந்திரத்தை உபதேசித்துக் கொண்டிருந்தார் சிவபெருமான். அப்போது பார்வதிக்கு உறக்கம் வந்து கண்களைத் தழுவினாள். அதனால் பார்வதியால் மந்திரத்தை உள்வாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை.

சிவபெருமான் அந்த மந்திரத்தை உபதேசம் செய்வதை, அப்போது பிரசவமான மீன் குஞ்சு ஒன்று கேட்டுவிடவே - மனித உருவம் கொண்டு வெளியில் வந்தது, தாரக மந்திர மகிமையால். அவருக்கு ‘மச்சேந்திரன்’ என்று பெயர் சூட்டிவிட்டு, பார்வதியுடன் அங்கிருந்து மறைந்தார் சிவபெருமான்.

மச்சேந்திர முனி, கோரக்கருடன் நட்பு பூண்டு பல இடங்களுக்கும் பயணம் செய்யத் தொடங்கினார்.

ஒரு சமயம், ஒரு பார்ப்பன அக்ரஹாரத்துக்குள் பாடல் பாடியபடி இருவரும் நுழைந்தனர். ஒரு வீட்டு வாசலில் நின்று, பசிக்கு அன்னம் இடும்படி வேண்டினர்.

அந்த வீட்டில் இருந்த பார்ப்பனப் பெண்மணி “இப்போது என் வீட்டில் இருக்கும் உணவு இதுவே!” என்று கூறி சிறுகீரை உளுந்துவடை ஒன்றை இருவரிடமும் கொடுக்க, ஆளுக்குப் பாதியாக மச்சேந்திரரும் கோரக்கரும் உண்டனர். கீரைவடை மிகவும் சுவையாக இருப்பதாக பேசியபடியே அங்கிருந்து சென்றனர்.

கீரைவடையின் சுவையில் மயங்கிய மச்சேந்திரர், மறுநாளும் வடை வேண்டுமென கேட்டார். கோரக்கர் மீண்டும் அக்ரஹாரம் சென்று அந்த வீட்டு வாசலில் நின்று, “நேற்று கொடுத்த வடை இன்றும் வேண்டும்!” என்று குரல் கொடுத்தார்.

“வடை இல்லை” என்று சொல்லும் அந்த பார்ப்பனப் பெண்மணி கோரக்கருக்கு தானியம் தர முன் வந்தாள்.

“வடைதான் வேண்டும்!” என்று கோரக்கர் மீண்டும் கேட்க, பெண்மணி “இல்லை” என்று சொன்னாள். இருவருக்கும் கடும் வாக்குவாதம் மூண்டது. இறுதியாக பார்ப்பனப் பெண்மணி கோரக்கரிடம் மிகுந்த கோபத்துடன், “உம் கண்ணை குரு கேட்டால் கொடுக்க முடியுமா உம்மால்? இல்லாததைக் கேட்டால் எப்படிக் கொடுப்பது? உம் குருவுக்கு நீ கண் கொடுத்தால் நான் உமக்கு வடை கொடுக்கிறேன்!” என்று கூறினாள்.

உடனே சட்டென்று தன் கண்களில் ஒன்றை விரல்களால் பிடுங்கிய கோரக்கர், “இந்தா அவருக்குக் கொடுப்பதை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். எடுத்துக்கொண்டு, வாக்குத் தந்தபடி வடை சுட்டுத் தா!” என்றார்.

பயந்து பதறிப்போன பார்ப்பனப் பெண்மணி, “என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் மகானே!” என்று கூறியபடி, அவசரமாக அடுக்களைக்குள் சென்று நெய்யில் கீரைவடை சுட்டு கோரக்கரிடம் கொண்டுவந்து தந்தாள்.

கோரக்கர் கீரைவடையை தன் குருநாதரிடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அப்போது, கோரக்கரின் ஒரு கண் இழப்பைக் கவனித்த மச்சேந்திரர், அதற்குரிய காரணம் கேட்டார். கோரக்கரும் நடந்ததை விளக்கினார்.

நெய்யில் சுட்ட கீரைவடையைச் சுவைத்தபடியே, “உன் மன உறுதியால் உன் நேத்திரம் இன்னும் சக்தி உள்ளதாக மாறும்!” என்று உரைக்க, கோரக்கர் ஒளி பொருந்திய கண்ணை மீண்டும் பெற்றார்.

பாம்பாட்டி சித்தர்

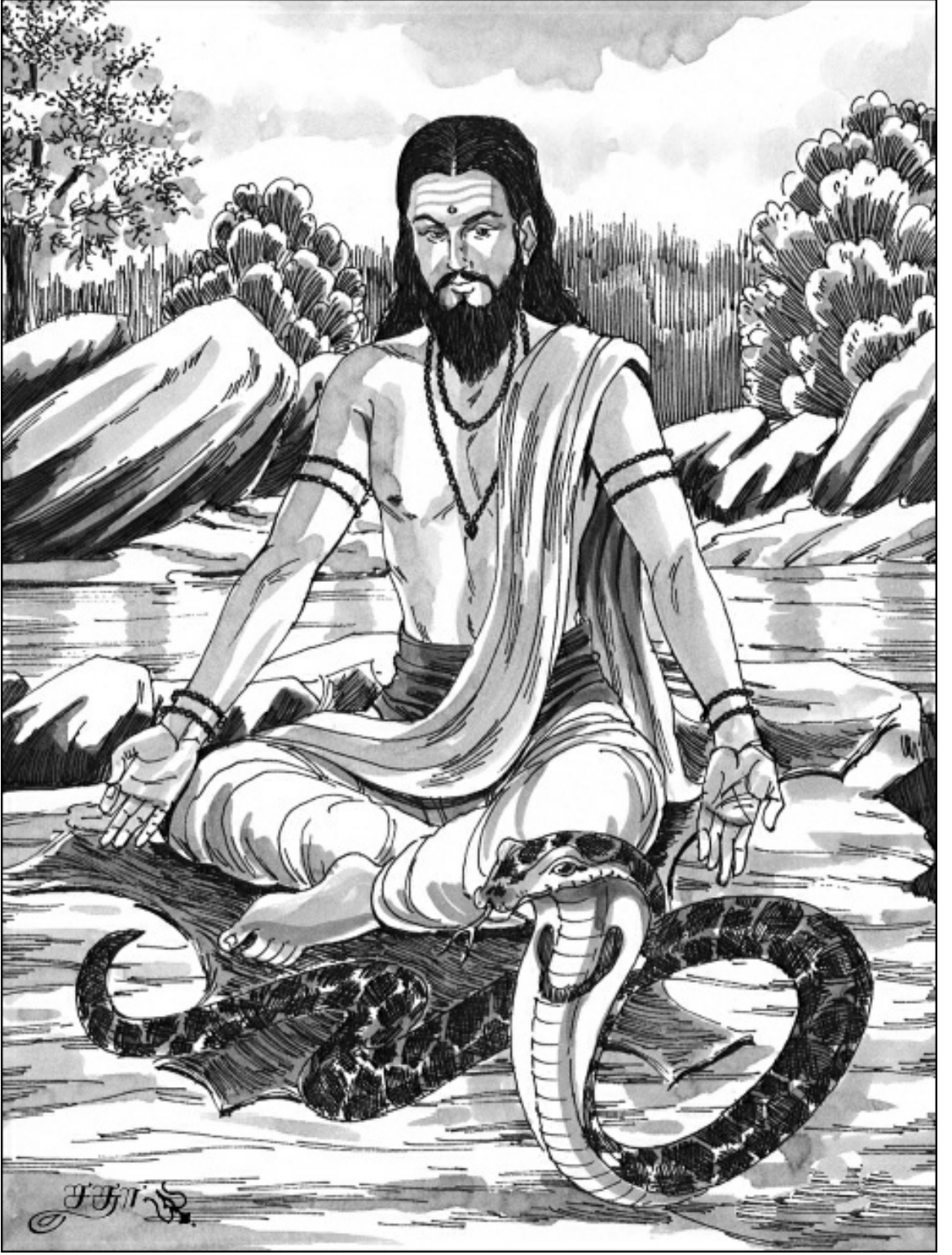

ஆலடிப் பொந்தினிலே வாழ்ந்த பாம்பே!
 அரசடிப் பொந்தினிலே புகுந்து கொண்டாய்
 வாலடி தன்னிலே பார்த்துப் பார்த்து
 வாங்கியே தூங்கிநின்று ஆடுபாம்பே!
 நாலு தெருவினிலே நாலு கம்பம்
 நடுத்தெரு வினிலேயோர் பொன்னுக்கம்பம்
 போலும் விளங்குபொன்னுக் கம்பத்தினுக்கே
 பூமாலை சூடியேநின் றாடுபாம்பே!

- பாம்பாட்டி

சட்டைமுனியின் சீடர் என்று குறிக்கப்படும் பாம்பாட்டி, அந்தணர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். கொங்கு நாட்டில், மருதமலையில் நெடுங்காலம் இவர் தவம் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. ஒரு குகைக்கு 'பாம்பாட்டி சித்தர் குகை' என்ற பெயர் இன்றும் இருந்து வருகிறது.

மூலாதாரமாகிய பாம்பினை யோகப் பயிற்சியினால் எழுப்பி மேலேற்றும் குண்டலினீ பற்றி பாடியதால், இவர் 'பாம்பாட்டிச் சித்தர்' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

ஈற்றுச் சொல்லாக பாம்பை விளித்தபடியே
இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன இவருடைய பெரும்பான்மையானப்
பாடல்கள்.

பாண்டிய நாட்டில் இவர் ஒரு காட்டில் வசித்ததாகவும், ஒரு
முறை நவரத்ன பாம்பொன்றை
பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, சட்டைமுனி அங்கு

வந்ததாகவும், அவரிடம் தீட்சை பெற்று - நீண்ட தவம் மேற்கொண்ட பின், பாம்பை விளிக்கும் பாடல்களை இயற்றியதாகவும் கூறப்படுகிறது.

‘அபிதான கோசம்’ என்ற நூலில் இவர் திருக்கோகர்ணத்தில் பிறந்தவர் என்ற குறிப்பும் உள்ளது.

ஐதீகக் கதை - உள்ளாடும் பாம்பு

அது, பலவகையான பாம்புகள் நிறைந்த புதர்க்காடுகளைக் கொண்ட ஊர். பாம்புகளைக் கண்டு ஊரே நடுங்கியது. ஆனால் ‘பாம்பாட்டி’ என்னும் வாலிபன் நடுங்கவில்லை. மாறாக, பாம்புகளோடு விளையாடுவதுதான் அவனுக்குப் பிடித்தமான பொழுதுபோக்கு. தோளில் சாதாரணமாக அவன் பாம்புகளை தூக்கிப்போட்டுத் திரிவதைக் கண்டவர்கள், நடுங்கினார்கள். பாம்பாட்டி, நாளடைவில் பாம்புகளோடு ஒட்டி உறவாடியதால் ‘பாம்பாட்டி சித்தர்’ என்றும் பெயர் பெற்றார்.

ஒரு சமயம், ஊரில் உள்ள மூத்த நாட்டு வைத்தியர்கள் சிலர் அவனைத் தேடிவந்தனர். “இளஞ்சித்தனே! எங்களுடைய மருத்துவ ஆய்வுக்கு மலைக்காடுகளில் அபூர்வமாக தென்படும் ‘நாக மாணிக்கம்’ என்ற பாம்பு தேவை. தலையில் மாணிக்க மகுடம் ஜொலிக்கும் அந்த நாகத்தை, எங்களுக்கு உயிருடன் பிடித்துவர வேண்டும்!” என்று அன்பாக கோரிக்கை வைத்தனர்.

“நிச்சயம் நாக மாணிக்கத்துடன் வருகிறேன்!” என்றபடி மலைக்காட்டுக்குள் பயணமானார் பாம்பாட்டி சித்தர்.

காட்டுக்குள் பலநாட்கள் இரவு-பகலாக அலைந்தும் பாம்பாட்டியின் கண்களில் மாணிக்க ஒளிவீசும் நாக மாணிக்கம் என்கிற பாம்பு தென்படவே இல்லை. இருந்தாலும் வேட்டையில் சோர்ந்துவிடாமல், பசி-தூக்கம் மறந்து, காட்டுக்குள் அலைந்து திரிந்த பாம்பாட்டிக்கு, ஒரு நாள் நள்ளிரவு ஓர் அதிர்ச்சியான அனுபவம் ஏற்பட்டது.

ஆம்! அமைதியான அந்த நள்ளிரவில் காடே குலுங்கும்படி ஒரு கம்பீரமான உரத்த சிரிப்பொலி கேட்டது. அதைக் கேட்டு அதிர்ச்சியடைந்த பாம்பாட்டி, நாலாபக்கமும் பதட்டத்துடன் பார்வையைத் திருப்பினார். அங்கே காட்டு மரங்களைவிட பெரிய உருவில் ஒளிப்பிழம்புபோல தோன்றினார் சட்டைமுனி என்கிற சித்தர்.

‘திருவரங்கனோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட சட்டைமுனி, இப்போது எதற்கு இங்கு தோன்றுகிறார்?’ என்ற சந்தேகம் பாம்பாட்டிக்கு எழுந்தது.

துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்ட பாம்பாட்டி, “நள்ளிரவில் என்ன இது, அர்த்தமற்ற காட்டுச் சிரிப்பு?” என்றார் சற்றே உரத்த குரலில்.

சட்டைமுனி, மலைகளில் எதிரொலிக்கும்படி மீண்டும் பெரும் சிரிப்புச் சிரித்தபடி, “ஒரு பித்தனைப்போல் நீ செய்யும் காரியத்தைப் பார்த்தால் சிரிக்காமல் என்ன செய்வதாம்?” என்று மீண்டும் சிரித்தார்.

“எனக்கா பித்தம்? உலகுக்கு அரிய மருத்துவப் பயன்பாடு கொண்ட நாக மாணிக்கத்தைத் தேடி அலைவது உங்களுக்கு கேலியாக இருக்கிறதா?” என்றார் பாம்பாட்டி.

“தெரியும் பாம்பாட்டி! உலகின் அனைத்து வகை பாம்புகளையும் பிடித்து ஆட்டம்போட வைக்கும் ஆற்றல் உள்ளவன் நீ என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால், உலகிலேயே உன்னத ஆற்றல் வாய்ந்த அற்புத பாம்பு ஒன்று உனது உடலுக்குள்ளேயே ஒளிந்திருக்கிறதே. அதனை இன்னும் நீ அறியவே இல்லையே! அந்தப் பாம்பை அடக்கி உன் விருப்பப்படி ஆட்டுவித்தால் நீ சித்தன். காடு, மலைகளில் உள்ள பாம்புகளைத் தேடித் திரியும்வரை நீ பித்தன்தான்!” என்று உரைத்த சட்டைமுனியை வியப்புடன் நோக்கினார் பாம்பாட்டி.

மேலும் சட்டைமுனி அளித்த பல விளக்கங்களுக்குப் பிறகு, தனது அறியாமையையும், உடம்புக்குள் ஊறும் நாகமான ‘குண்டலினி’ என்னும் பேராற்றலையும் கண்டுணர்ந்தார் பாம்பாட்டி. அதற்குப்பின் சட்டைமுனியின் சீடராக, குண்டலினியின் படிமமான நாகத்தை ‘பாம்பே’ என்று விளித்து பல அற்புதத் தத்துவங்களை மறைபொருள் பாடல்களாகப் பாடத் தொடங்கினார்.

கொங்கணவர்

தொண்டையுள் முக்கோணக் கோட்டையிலே இதில்
 தொத்திக் கொடிமரம் நாட்டையிலே
 சண்டைசெய்து வந்தே ஓடிப்போனாள் கோட்டை
 வெந்து தணலாச்சு வாலைப்பெண்ணே!
 ஆசை வலைக்குள் அகப்பட்டதும் வீடு
 அப்போதேவெந்தே அழிந்திட்டதும்
 பாசவலை வந்து மூடியதும் ஈசன்
 பாதத்தைப் போற்றடி வாலைப்பெண்ணே!

- கொங்கணவர்

'கொங்கு நாட்டிலுள்ள ஊதியூர் மலையில் இவர் வசித்து வந்தார். அந்த மலைக்கு 'கொங்கண கிரி' என்ற பெயர் உண்டென்பதால், இவர் 'கொங்கணவர்' என்று அழைக்கப்பட்டார்.

ஒரு சமயம், இவர் தவத்தில் இருக்கையில் கொக்கு ஒன்று இவர்மீது எச்சமிட்டுவிட்டது. உடனே தவம் கலைந்து கொங்கணவர் கொக்கை பார்க்க, அது எரிந்து சாம்பலாயிற்று.

தவம் கலைந்த கொங்கணவர் திருவள்ளுவரின்
ஆசிரமத்துக்கு வந்து உணவு கேட்க, வள்ளுவர் வாசுகியாருக்கு
அன்னமிடுமாறு கட்டளை இட்டார். வாசுகி வருவதற்குள் பசி
பொறுக்காத கொங்கணவர் கோபம்கொள்ள, அவர் கோபத்தை
பார்வையில் உணரும் வாசுகியார்,
'கொக்கென்றெண்ணினையோ கொங்கணவா' என்று கூற,
வாசுகியின் மகா பதிவிரதத்தை குறைத்து மதிப்பிட்டு
விட்டோமே என கொங்கணவர் வெட்கித் தலைக் குனிந்தார்.

இது 'அபிதான சிந்தாமணி'யில் காணப்படும் கொங்கணவரைப் பற்றியக் குறிப்பு. இதிலிருந்து கொங்கணவரும் திருவள்ளுவரும் ஒரே காலத்தவர் என அறிய முடிகிறது.

'கொங்கணர் கடைக்காண்டம்', 'ஞானம் 100', 'குளிகை, திரிகாண்டம்' முதலிய நூல்களை இவர் இயற்றியிருக்கிறார்.

மதுரை வாலைச்சாமி, கயிலாயக் கம்பளிச் சட்டைமுனி, போன்ற பிற்கால சித்தர்கள் தங்கள் பாடல்களில் இவரைப் பற்றி குறிப்பு எழுதி உள்ளனர்.

ஐதீகக் கதை - கபால அமுதம்

வள்ளுவரின் இல்லத்தரசியான வாசுகியின் பத்தினி தர்மத்தின் முன்னால் தமது தவஞானம் தோற்றுப்போனதால், மன சஞ்சலம் கொண்டார் கொங்கணவர். அவர், இன்னும் வலிமையான தவஞானத்தை அடைய வேண்டும் என்ற வைராக்கியத்தோடு, ஓர் அடர்ந்த கானகத்தில் இடம் தேடிப் பயணமானார்.

அடர்ந்த மரங்களும் முட்புதர்களும் நிறைந்த கானகத்தில் சிரமப்பட்டு நடந்துகொண்டிருந்த கொங்கணவருக்கு முன்னால், திடீரென ஒரு சீரமைக்கப்பட்ட பாதை விரிந்தது.

வியப்பில் ஆழ்ந்த கொங்கணவர், "எனது பயணத்துக்கு இனி நீயே பொறுப்பு!" என்று அந்தப் பாதையில் நெடுஞ்சாண்கிடையாகப் படுத்து தியானம் மேற்கொள்ளத் தொடங்கினார்.

அப்போது அவர் செவிகளில் பல வாத்தியக் கருவிகளின் இனிய கூட்டிசை ஒலிக்கத் தொடங்கியது. பல வண்ண மலர்களின் தோட்டங்கள் விழித்திரையில் விரிய, அபூர்வ நறுமணங்கள் நாசியை நிறைத்தன.

சற்று நேரத்தில், கொங்கணவரின் தலைக்கு நேரே மலர்களால் சூழப்பட்ட ஓர் அழகிய சமாதி தோன்றியது. அந்த சமாதியைக் கண்டு மெய் சிலிர்த்துபோன கொங்கணவர், மலர்களைப் பறித்து சமாதியின் மேல் தூவி வணங்கினார். அடுத்த நிமிடமே சமாதிக்குள்ளிருந்து ஒளிவட்டம் சூழ கௌதம மகரிஷி மெள்ள மேலேறி வந்தார்.

கொங்கணவர், அவர் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கிய பின், "மகரிஷி அவர்களே! எனது தவ வலிமை இன்னும்

அதிகரித்து நான் மேலான ஞானம் அடைய தாங்கள் அருள்புரிய வேண்டும்!" என்று கூறி, தனது கடந்த கால வாழ்க்கையையும் தவப் பயிற்சிகளையும் சுருக்கமாக கௌதம ரிஷியிடம் பணிவுடன் எடுத்தரைத்தார்.

"நான் என்பதை முன்னிலைப்படுத்தும் நிலையில் நிற்கிறாய் நீ. இந்த நிலையில் ஆன்மா முன்னும் பிரம்மம் பின்னும் நிற்கிறது. பிரம்மம் முன்னும் ஆன்மா பின்னும் நிற்கும் நிலைக்கு உயர, சமாதி நிலையை நீ அடைய வேண்டும். அதற்கேற்ற இடம் இதுவே!" என்று கூறி மறைந்தார் கௌதம மகரிஷி.

சமாதியின் முன் கொங்கணவர் உட்கார்ந்து தியானம் செய்யத் தொடங்க, அந்த இடம் பூமிக்குள் புதைந்தது சமாதி நிலை அடைந்தார்.

ஒன்றையே எண்ணி, ஒன்றிலேயே லயித்து, அந்த ஒன்றிலேயே மனம் கரைந்து கலக்கும் நிலையே சமாதி நிலை. பரத்தோடு சேர்ந்து பரப்பிரம்மம் ஆகும் நிலை என்பதும் இதுவே.

பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் இப்படி சமாதி நிலையில் உறைந்த கொங்கணவருக்கு, அதற்குப் பின் பேரானந்த அனுபவங்கள் கிட்டின.

கபாலத்தின் உச்சியிலிருந்து அமுதம் வயிறு நோக்கி வழிந்து, வயிற்றின் ஜடாராக்கினியில் விழுந்து ஆவியாகிவிடுவதால், மானுடரை வாட்டும் பசியும் தாகமும் அற்ற நிலையை எட்டிய கொங்கணவர், கேஸரி முத்திரையால் பெற்ற சித்தியின் மூலம், மேலும் பல ஆண்டுகள் சமாதி நிலையில் இருந்தார்.

சமாதி நிலையிலிருந்து கொங்கணவர் விடுபடும் காலத்தில், பூமியில் புதுவகை அபூர்வ மலர்வனங்கள் தோன்றிப் பூத்துக் குலுங்கின. சுவை தரும் கனிகள் பழுத்துக் குலுங்கின. தேன்மாரி பொழிந்தன. விலங்குகள்கூட ஞானவரம் பெற்றன.

இறுதியாக, கற்பகாலம் கடந்த நிலையில் கொங்கணவ சித்தர், தில்லைவனம் சென்று அங்குள்ள தாயாரை வழிபட்ட பின் ஆனந்த பரிபூரணத்தில் ஐக்கியமானார்.

திருமாளிகைத் தேவர்

ஒளி வளர் விளக்கே உலப்பிலா ஒன்றே
 உணர்வு சூழ் கடந்ததோர் உணர்வே
 தெளிவளர் பளிங்கின் திரள் மணிக்குன்றே
 சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனே
 அளிவளர் உள்ளத்து ஆனந்தக் கனியே
 அம்பலம் ஆடரங்காக
 வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந்தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே!
 - திருமாளிகைத் தேவர்

வேதியர் குலத்தில் பிறந்த இவர், போகரின் மாணாக்கராக விளங்கியவர். திருவிசைப்பாவாகிய ஒன்பதாம் திருமுறை ஓதிய ஒன்பது நாயன்மார்களில் ஒருவராக விளங்கியவர்.

போகரின் சீடர்களில் சைவ சமயத்தவர் சிலரும், வைணவ சமயத்தவர் சிலரும் இடம் பெற்றிருந்தனர். அவரவர் சமய பரிபக்குவத்துக்கு ஏற்பவும் அவரவருக்கு தீட்சை வழங்கப்பட்டது.

இரு சமயத்தவர்களில் சைவத்தில் திருமாளிகைத் தேவரும் வைணவத்தில் கருவூர்த் தேவரும் போகரின் சீடர்களுள் முதன்மையானவராக விளங்கினர்.

போகரின் கட்டளைப்படி இருவரும் ஞான பூஜையில் ஈடுபட்டிருக்கும்போது, ஒரு நாள் தமது சிவபூஜை நிவேதனத்தை திருமாளிகைத் தேவர் கருவூராருக்குக் கொடுக்க, அவர் அதை வாங்கி புசித்தார்.

மற்றொரு நாள், கருவூர்த் தேவர் தமது வைணவ பூஜை நிவேதனத்தை திருமாளிகைத் தேவருக்குக் கொடுக்க, அவர் அதை வாங்க மறுத்தார். அதனால் கோபம் கொண்ட கருவூரார், போகரிடம் விஷயத்தைக் கொண்டு சென்றார்.

போகரோ, “சைவமே சிறந்த சமயம். ஆச்சாரமான பூஜை சிவபூஜையே. அதனால் நீ சிவபூஜை நிவேதனம் பெற்றது விசேடமே. வைணவராகிய உனது நிவேதனத்தை நீ அவருக்குக் கொடுத்தது தவறு!” என்று தீர்ப்பளித்தார்.

இதனால், கருவூர்த் தேவர் போகரிடம் வருத்தம் தெரிவித்து, அதன் பின் திருமாளிகைத் தேவருடன் இணைந்து திருவாவடுதுறையில் இறைபணி புரிந்தார். திருவாவடுதுறை ‘புராண சரிதம்’ என்ற நூலில் காணப்படும் குறிப்பு இது.

ஐதீகக் கதை - சாயல் சந்தேகம்

திருமாளிகைத் தேவர் மன்மதனை வென்ற திவ்ய சொரூபம் கொண்டவர். திருவாவடுதுறையின் காவிரிக் கரையிலும் நந்தவனங்களிலும் மாசிலாமணிப் பெருமான் சந்நிதியிலும் திருமாளிகைத் தேவர் தியானம் செய்வதற்காக சஞ்சரிப்பதுண்டு.

பார்க்கும் பெண்களையெல்லாம் வசீகரிக்கும் அழகிய திருமேனி கொண்டவர் என்பதால், அங்குள்ள வேதியர்குலப் பெண்கள் பலர், அவரை மணக்க மிகுந்த விருப்பம் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் வேறு ஆண்களை மணந்தாலும், அவர்களுக்குப் பிறந்த குழந்தைகள் எல்லாம் திருமாளிகைத் தேவரின் சாயலிலேயே இருந்தன.

இதைக் கண்டு திடுக்கிட்ட வேதியர்கள், கொதிப்புடன் மன்னன் நரசிங்க நரபதியிடம் சென்று, தங்கள் மனைவியரையெல்லாம் ஒரு காமலோலன், தாம் இல்லாத சமயத்தில் மயக்கமுண்டாக்கி கற்பழித்துவிட்டான் என்று திருமாளிகைத் தேவரைப் பற்றி முறையிட்டனர்.

சினம் கொண்ட அரசன் அங்கிருந்த காவலர்களிடம், “அந்தக் கொடுங்கோலனை கயிற்றால் கட்டி இழுத்து வருக!” என்று ஆணையிட்டான்.

திருமாளிகைத் தேவரிடம் சென்று காவலர்கள் அரசனின் ஆணையைத் தெரிவிக்க, “கயிற்றால் கட்டிக்கொண்டு போங்கள்!” என அவர் சொல்ல, அவர்கள் கொண்டுவந்திருந்த

கயிறு, அவர்களுையே கட்டி இழுத்துக்கொண்டு அரசனின் முன் கொண்டு சென்றது.

காவலர்களின் செயலுக்கு பொருள் விளங்காது கோபம் தலைக்கேறிய மன்னன், “அவனை வெட்டிக் கொண்டு வருக!” என்று வேறு சில போர் வீரர்களுக்கு ஆணையிட்டான்.

திருமாளிகைத் தேவரிடம் சென்ற போர் வீரர்கள், அரசனின் கட்டளையைத் தெரிவிக்க, “தாராளமாக, வெட்டிக்கொண்டு போகலாம்!” என்று அவர் சொல்ல, அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் வெட்டிக் கொண்டு சாய்ந்தனர்.

இதைக் கேள்வியுற்ற அரசனின் சினம் எல்லைத் தாண்டிப் போனது. சதுரங்கச் சேனையோடு மந்திரி, தளபதி, வீரர்கள் புடைசூழ, திருமாளிகைத் தேவரின் இருப்பிடத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டான் மன்னன்.

ஞான திருஷ்டியால் இதை அறிந்த தேவரோ, ஒப்பிலா முலையம்மை சந்நிதிக்குச் சென்று முறையிடுகிறார்.

அம்மையோ கோயில் திருமதிலின் மேல் வீற்றிருக்கும் விடைக்கன்றுகளை எல்லாம் அழைத்து, தரும நந்தியின் தேகத்தில் ஐக்கியமாகி, “நீ எதிர்சென்று பகைவென்று வருக!” எனக் கட்டளை இடுகிறார்.

அம்மை தம்மிடம் அளித்த விடைக்கன்றுகளின் சேனையுடன் நந்திதேவர், அரசனின் சேனையை எதிர்த்துப் போரிட்டு அழிக்கிறார்.

மன்னனையும் மந்திரிகளையும் உயிருடன் பிடித்து வந்து, தன் சந்நிதியில் சிறை வைக்கிறார். திருமாளிகைத் தேவரின் மகிமையை உணரும் அரசன், பணிந்து மன்னிப்பு கேட்கிறான்.

சிவஞான நிஷ்டையில் எழுந்தருளும் திருமாளிகைத் தேவர், அவர்களை மன்னித்து விடுவிக்கச் செய்கிறார்.

கோரக்கர்

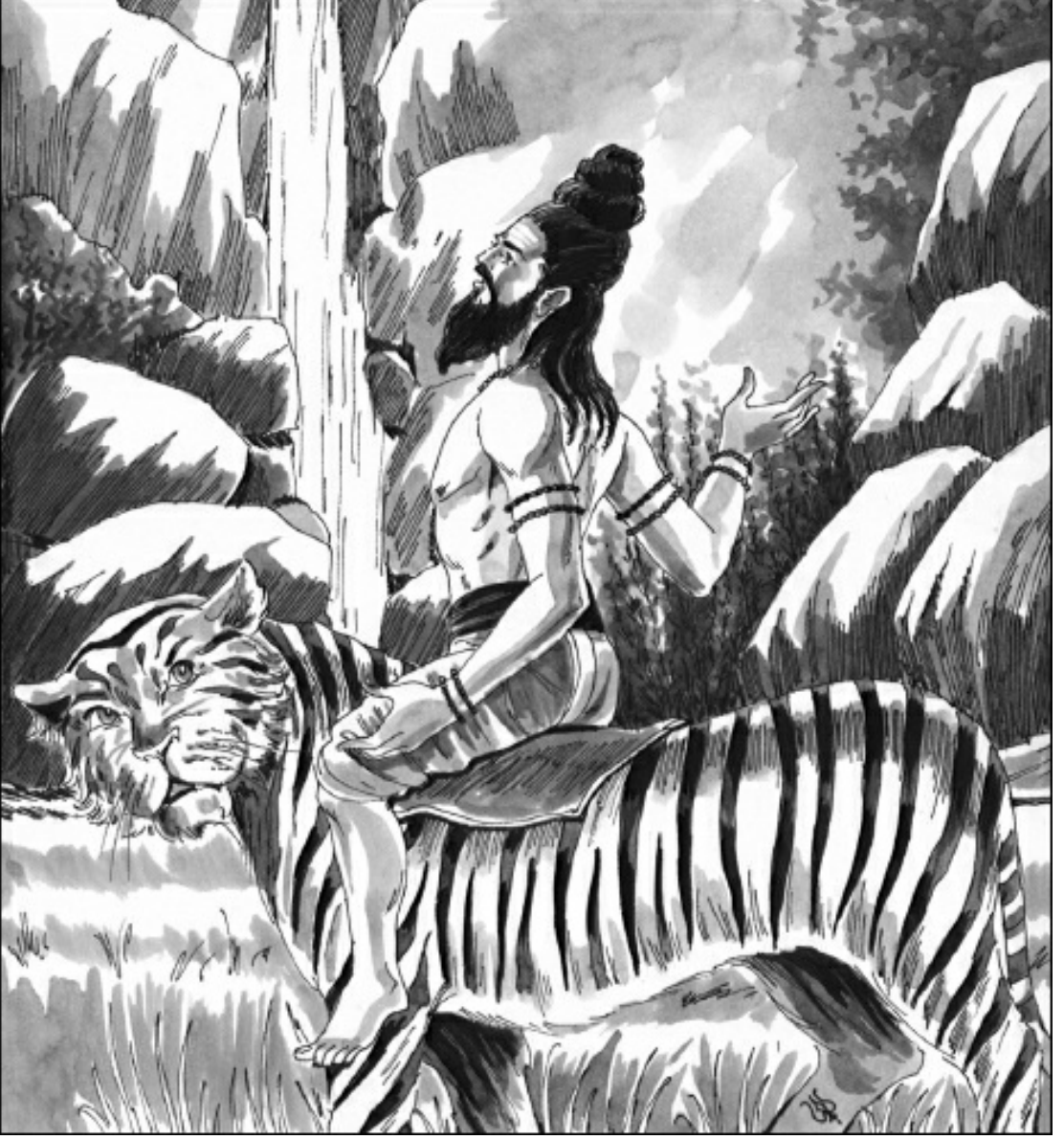
சொல்லவே கோரக்கர் பிறந்த நேர்மை
 சுந்தரனார் வசிஷ்ட மகா ரிஷி யாருக்கு
 புல்லவே கானக்குற ஜாதி யப்பா
 புகழான கன்னியவன் பெற்ற பிள்ளை
 வெல்லவே அனுலோமன் என்ன லாகும்
 வேதாந்த கோரக்கர் சித்து தாமும்
 நல்லதொரு பிரகாச மான சித்து
 நாதாந்த சித்தொளிவும் என்ன லாமே.

- போகர் ஏழாயிரம்

மச்சமுனியின் சீடரான கோரக்கர், வட இந்தியாவில் வசித்த நவநாத சித்தர்களில் ஒருவர். நவநாத சித்தர் மரபில் இருந்த இவருடைய முழுபெயர் கோரக்க நாதர். இதுவே, பின்னாளில் 'கோரக்கர்' என மருவியது. 'அல்லம தேவர்' காலமான கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டை சேர்ந்தவர் கோரக்கர்.

ஒரு முறை, அல்லமத் தேவர் முன் தமது வல்லமையைக் காட்ட எண்ணினார் கோரக்கர். இவர், வாள் ஒன்றை அல்லமத் தேவரிடம் கொடுத்து தமது தேகத்தை வெட்டும்படி கூறினார். தேவர், கோரக்கரை வெட்டியபோது தேகம் வெட்டுப்படாமல்

வாள் மழுங்கியது.

பின்னர் அதே வாளை கோரக்கரிடம் கொடுத்து, தம்மை வெட்டும்படி கூறினார். கோரக்கர், அல்லமத் தேவரின் உடம்புக்குள் வாளைப் பாய்ச்ச, வாள் உட்புகுந்து வெளியேறியும் உடம்பில் சிறு வெட்டுகூட படவில்லை. இதனைக் கண்டு அதிர்ச்சியடைந்த கோரக்கர், அல்லமத் தேவரின் வல்லமை உணர்ந்து அவரிடம் பணிந்து சீடரானார்.

இவர் கஞ்சாவை முதல் சரக்காகக் கொண்டவர். கஞ்சாவுக்கு 'கோரக்கர் மூலி' என்ற பெயர் உண்டு. அதைக் கொண்டே இவர் 'கோரக்கர்' என்று பெயர் பெற்றதாகவும் கூறப்படுவதுண்டு. 'கோரக்கர் வைப்பு' என்பது இவர் இயற்றிய மருத்துவ நூல்.

ஐதீகக் கதை - குப்பைப் பிள்ளை

‘மச்சமுனி’ என்று அழைக்கப்பட்ட மச்சேந்திர நாதர் கோரக்கரின் குரு. இருவரும் இணைந்து பல சித்தாடல்கள் புரிந்ததுண்டு. ஒரு நாள், உணவு வேளையின்போது தெரு ஒன்றில் சென்று கொண்டிருந்தார் மச்சமுனி. அவருக்கு உணவு கொடுத்த ஒரு பெண், “சுவாமி என் வயிற்றில் இன்றுவரை ஒரு புழு-பூச்சி தரிக்கவில்லை. ஊரில் ‘மலடி’ என்று சொல்லி என்னைத் தூற்றுகிறார்கள். இதனால் புகுந்த வீட்டிலும் எனக்கு மரியாதை இல்லை. உங்கள் தவ சக்தியால் எனக்கு பிள்ளை வரம் அருளுங்கள் சுவாமி!” என்று மனமுருகி வேண்டினாள்.

மச்சமுனி தன் திருநீறுப் பையிலிருந்து விபூதி எடுத்துக் கொடுத்து, “நீராடி பூஜை செய்து இந்த திருநீற்றை நெற்றியில் பூசிக்கொண்டு, வாயிலும் போட்டுக்கொள். விரைவில் சந்தானப் பேறு வாய்க்கப் பெறுவாய்!” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

அப்போது அங்கு வந்த பக்கத்து வீட்டுக்காரியிடம் இந்த விஷயத்தைக் கூறினாள். அவளோ, “அவன் மாய வேஷக்காரனாக இருக்கலாம். உன்னை தன்வசமாக்க இந்த மந்திரித்த விபூதியைக் கொடுத்திருக்கிறான். உடனே இதைக் கொண்டுபோய் அடுப்பில் போட்டு எரித்துவிடு!” என்று பதட்டத்துடன் கூறினாள். இவளும் விபூதியை உடனே அடுப்பில் இட்டு எரித்துவிட்டாள்.

சில காலத்துக்குப் பின் ஒரு நாள், மீண்டும் அவள் வீட்டு வாசலுக்கு வந்த மச்சமுனி, “நான் பிள்ளையைப் பார்க்க வேண்டும், அழைத்து வா பெண்ணே!” என்று கூறினார். அந்தப் பெண், பக்கத்து வீட்டுக்காரியின் யோசனையால், விபூதியை அடுப்பில் இட்டு எரித்த உண்மையை மறைக்காது கூறினாள்.

மச்சமுனி, “அந்த அடுப்புச் சாம்பல் எங்கு கொட்டப்பட்டது?” என அவளிடம் கேட்டறிந்து, அந்த இடத்துக்குச் சென்றார்.

“கோரக்கா வா வெளியே!” என்று அந்த இடத்தை நோக்கி மச்சமுனி குரல் கொடுத்ததும், மச்சமுனி திருநீறு கொடுத்த காலத்தில் பிறந்து வளர்ந்த வயது கொண்ட சிறுவன் ஒருவன் வெளியே வந்தான்.

சிறுவனைக் கண்ட அந்தப் பெண், “என் தெய்வமகனே!”

என்றவாறு பிள்ளையை வாரி அணைத்து மகிழ், அவர்கள் இருவருக்கும் மச்சமுனி ஆசி வழங்கிச் சென்றார்.

புலிப்பாணி சித்தர்

உச்சியென்ற மூலமடா ஆர்தான் காண்பார்
 உண்மையென்ற ரகசியத்தை வெளிவிடாதே
 பட்சியென்ற பட்சியடா அண்ட ரண்டம்
 பாய்ந்துநின்ற மத்தியடா புருவ மத்தி
 குச்சியென்ற கோலதனால் அளந்து பார்க்கக்
 கொடிமுடிக்கும் அடிப்படைக்கும் மிச்ச மாச்சு
 உச்சமென்ற மாளிகையில் நின்று பார்த்தால்
 ஓங்காரக் கம்பநுனி மிச்ச மாச்சே!

- புலிப்பாணி

போகரின் சீடராக சீன தேசத்திலிருந்து வந்து தமிழ்நாட்டில் தங்கிய புலிப்பாணி, போகர் சீனம் திரும்பும்போது இவர் இங்கேயே தங்கிவிட்டதாக 'அபிதான கோசம்' என்ற நூலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வைத்திய சாஸ்திரத்தில் 500 பாடல்களும், பல திரட்டில் 100 பாடல்களும், ஜாலத் திரட்டில் 200 பாடல்களும் இவர் பெயரில் உள்ளன.

இவருடைய சிறப்புத் திறமைகளாக கண்கட்டு வித்தை, பச்சைப் பாம்பு வித்தை, மாம்பழ ஜாலம், தேங்காய் ஜாலம்

ஆகியவை மிகுந்தப் பாராட்டுக்குரியனவாக 'புலவர் சரித்திர தீபகம்' நூலில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

'கொங்கு மண்டல சதகம்' என்ற நூலின் 36-ம் பாட்டிலிருந்து கிடைக்கும் தகவலைக் கொண்டு, இவரது குருநாதரான போகருடன் பழனிமலை அடிவாரத்தில் உள்ள வைகாசூரில் வாழ்ந்திருக்கக்கூடும் என அறிய முடிகிறது.

'பாணி' என்ற சொல் 'பாதம்' என்ற பொருளைக் குறிக்கும். புலியின் பாதத்தைப் போன்ற பாத அமைப்பு இவருக்கு இருந்ததால் 'புலிப்பாணி' என்ற பெயரில் அழைக்கப்பட்டிருக்கலாம். 'வியாக்கிரபாதர்' என்ற இவரது வடமொழி பெயரின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புப் பெயரே, 'புலிப்பாணி' என்றும் கருதப்படுகிறது.

திருமூலர் காலத்தைச் சேர்ந்தவராகப் புலிப்பாணி இருப்பார் என்பதற்கு, வேறு சித்தர் பாடல்களில் சில குறிப்புகள் காணப்படுகிறது. இதனால், இவரது காலம் கி.பி.5-ம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம் என்றும் வரையறுக்க முடிகிறது.

ஐதீகக் கதை - புலி வாகனன்

இவரது இயற்பெயர் புலிப்பாணி அல்ல என்றும், இது ஒரு காரணப்பெயர் என்றும் செவி வழித் தகவல்கள் கூறுகின்றன.

இவர் புலி ஒன்றை தனது சக்தியால் வசியப்படுத்தி, அதன் மேல் ஏறிக்கொண்டு காட்டுக்குள் சுற்றி, மூலிகைகளை தேடிப் பறிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு நாள், தனது குருநாதர் போகருடன் புலிப்பாணி காட்டுக்குள் சென்று கொண்டிருந்தார். அது நல்ல கோடைகாலம் என்பதால் நீர்நிலைகள் பலவும் காய்ந்து காணப்பட்டன. அந்த சமயம் போகருக்கு தாகம் ஏற்பட்டு குடிப்பதற்கு தண்ணீர் கேட்டார்.

பக்கத்திலோ நீர்நிலைகள் எதுவுமில்லை. குருநாதரின் தாகத்தை தாமதிக்காது தணிக்க வேண்டும் என்ற உத்வேகத்தில், தான் வசியப்படுத்திய புலியின் மீது ஏறிச்சென்று தண்ணீர் தேடினார் புலிப்பாணி.

ஒரு சிறு ஓடையில் ஓடும் தண்ணீரைக் கண்டு முகமலர்ந்த அவர், தனது கைகளிலேயே தண்ணீரை அள்ளிக்கொண்டுவந்து குருநாதரின் தாகம் தணித்தார்.

'புலி' என்பது தமிழ்ச் சொல். 'பாணி' என்பது

இந்துஸ்தானியச் சொல். இந்தச் சொல்லுக்கு 'தண்ணீர்' என்று பொருள். புலிமேல் சென்று தனது குருநாதருக்கு தண்ணீர் எடுத்து வந்ததால் 'புலிப்பாணி' என்றழைக்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகிறது.

அதன் பிறகு போகருடன் மேலும் நெருக்கமான, நம்பிக்கைகுரிய சீடராக புலிப்பாணி விளங்கினார் என்பது வாய்மொழி வழக்காகக் கூறப்படுகிறது.

பழனிமலை முருகனின் கட்டளைக்கு இணங்க, தண்டபாணி சிலையை செய்வதற்கு உதவிப் புரிந்தவர் புலிப்பாணி என்றும், அந்தச் சிலை செய்வதற்குத் தேவையான நவபாஷாண மூலிகைகளை, தனது புலி

வாகனத்தில் ஏறிச்சென்று காடுகளில் தேடித் திரிந்து
சேகரித்து வந்தவர் என்றும் கருதப்படுகிறது.

பட்டினத்தார்

அய்யிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலாம் நொந்துபெற்றுப்
பையலென்ற போதே பரிந்தெடுத்துச் செய்ய இரு
கைப்புறத்தில் ஏந்திக் கனகமுலை தந்தாளை
எப்பிறப்பில் காண்பேன் இனி?

- பட்டினத்தார்

தமிழ்நாட்டின் முப்பெரும் சித்தர்களாக
வர்ணிக்கப்படுபவர்கள் திருமூலர், சிவவாக்கியர், பட்டினத்தார்.
இருப்பினும் பட்டினத்தாரின் பெயர் தமிழ் சித்தர்கள்
வரிசையில் இடம் பெறவில்லை. இதற்குரிய காரணங்கள்
சர்ச்சைக்குரியனவாகவே இருக்கின்றன.

சடங்குகளையும், சம்பிரதாயங்களையும், சாதி,
மதங்களையும் புறக்கணிப்பவர்களே உண்மை சித்தர்கள்
வரிசையில் இடம் பெற்றனர். ஆனால் பட்டினத்தார், இந்த
நெறிகளுக்கு விதிவிலக்காக உள்ளார் தெய்வ வழிபாடு,
பக்திப்போக்கு, நம்பிக்கையின்மை, பெண்களை இழிந்து
பாடுதல் போன்ற கருத்துகளை பதிவுசெய்வதில் முனைப்பாக
இருந்தவர் என்பதால், அவரை மெய்யுணர்வு நிலை அடைந்த
சித்தர் வரிசையில் சேர்க்க இயலாது என்பது பலரது முடிவு.

ஆனால், இது ஒரு பக்கமான பார்வை என்பதற்கும் பல ஆதாரங்கள் பட்டினத்தார் பாடல்களிலேயே பொதிந்துள்ளன. இவை, சித்தர் நெறிகளை நுட்பமாக உணர்ந்தவர்களுக்கு மட்டுமே புலப்படும் உண்மை.

உள்ளூர் தெய்வ வழிபாடு மற்றும் பக்தி நோக்கில் பட்டினத்தார் இயற்றிய பாடல்கள் போன்றவை, அவருடைய முதிர்ந்த சித்தர் நிலைக்கு முந்தைய பக்தி மார்க்க காலத்தில்

இயற்றப்பட்டவை என்பதை பலரும் அறியவில்லை.

சித்தர்களின் பாடல்களை மேம்போக்காக வாசிப்பவர்களுக்கு ஓர் அர்த்தம் விளங்கும். உள் நுழைந்து பொருள் தேடுவோருக்கு மெய்யுணர்வின் நுண்மையான உண்மைகள் பிடிபடும். இதையே ஆய்வாளர்கள் 'சித்தர்களின் குறியீட்டு மொழி' என்று அழைக்கின்றனர்.

பட்டினத்தாரின் பாடல்களை உள்ளார்ந்து படித்து, சிந்திக்கும்போது பல இறையியல் பொருள் தொனிக்கும் உண்மைகள் விளங்கும். எளிமையான அகவல் யாப்பு மற்றும் வெண்பா இலக்கணத்தில் அமைந்த பட்டினத்தார் பாடல்கள், மக்களிடையே இன்று வரை புகழ் பெற்றவையாக விளங்குகின்றன. முப்பெரும் சித்தர்களில், பட்டினத்தார் மிகவும் போற்றப்பட்ட பாமர சித்தராகவே குறிக்கப்படுகிறார்.

சோழ நாட்டின் புகழ்பெற்ற வணிக நகரமான பூம்புகாரில் பெரும் தனவணிகர் குடும்பத்தில் பிறந்தவர், பின்னாட்களில் 'பட்டினத்தார்' என்று அழைக்கப்பட்ட திருவெண்காடர்.

பொன், மண், பெண் என்று மனிதனின் தலையாய மூன்று ஆசைகளிலும் ஊறித் திளைத்த இவர், ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்துக்குப் பின் திருவிடைமருதூர் சிவனின் ஞானோபதேசம், அவருடைய மகன் மருதவாணன் மூலம் கிடைக்கப் பெற்று 'பட்டினத்தார்' என்று தவப்பெயர் பெற்றார்.

பூம்புகார் பக்கத்தில் திருவெண்காடு என்கிற ஊரும், ஒரு புகழ்பெற்ற சிவன் கோயிலும் இன்றும் உள்ளது.

ஐதீகக் கதை - காதற்ற ஊசி!

வணிகர்குலம் வளம் கொழிக்கும் காவிரிப் பூம்பட்டினத்தில் பெரும் வணிகராக விளங்கியவர் திருவெண்காடர். பொருட்குவியலும் அருட்குவியலும் நிறைந்தது அவருடைய மாடமாளிகை.

சிவநேசன்-ஞானகலை என்ற அன்பில் சிறந்த தம்பதியரின் புதல்வரான திருவெண்காடர், வணிகத்துறையில் புகழ்பெற்று விளங்கினார்.

உரிய பருவத்தில் சிவகலை என்ற அழகியப் பெண்ணை மணமுடித்து தனியாக இல்லறம் நடத்தத் தொடங்கினார் திருவெண்காடர்.

திருமண வாழ்வில் திருவெண்காடரும் சிவகலையும்

திளைத்துக் கொண்டிருக்கும் காலகட்டத்தில் ஒரு நாள், அவர்கள் வீடு தேடி ஒரு பழுத்த சிவனடியார் வந்தார். அவரை வரவேற்று அன்னமிட்டனர் தம்பதியர். அதற்குப்பின் ஒரு வெள்ளிப் பேழையை பரிசளித்துவிட்டுப் போனார், அந்த சிவனடியார்.

அந்தப் பேழையினுள் ஒரு மரகத சிவலிங்கமும் வெள்ளெருக்கு வேரில் வார்க்கப்பட்ட ஒரு விநாயகர் சிலையும் இருந்தன. பக்திப் பழமாக விளங்கிய திருவெண்காடர், பக்திநெறி தவறாது அந்த இறை உருவங்களை தினந்தோறும் பூஜை செய்து வரலானார்.

வணிகம் மேலும் மேலும் செழித்தது. பொன்னும் பொருளும் அவர் இல்லத்தில் குவிந்தன. அவருக்கு அழகான ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது.

சிவனருளாலே உண்டான பிள்ளை எனக் கருதி, 'மருதவாணன்' எனப் பெயரிட்டு சீரும் சிறப்புமாக அவனை வளர்த்தனர் திருவெண்காடர்-சிவகலை தம்பதியினர்.

சகலகலா வல்லவனாகவும் வணிக அறிவு நிறைந்தவனாகவும் வளர்ந்த இளைஞன் மருதவாணனை, வெளிநாட்டுக்கு வணிகம் செய்துவர பெருமையுடன் அனுப்பி வைத்தார் திருவெண்காடர். பல மாதங்கள் திரைகடலோடி வணிகப் பயணம் முடித்த மருதவாணன், ஊர் திரும்பினான். அவனுடன் பயணம் செய்த வணிக இளைஞர்கள் பொன்னும் மணியும், வைர-வைடூரியங்களையும் வாரிக் குவித்துக்கொண்டு வர, மருதவாணனோ சில எரு விராட்டிகளை மட்டுமே தன் பயணச் சொத்தாக கொண்டு வந்திருந்தான்.

"இதுவே நான் வெளிநாட்டில் சேர்த்த வருமானம்!" என்று எரு விராட்டிகளை திருவெண்காடரிடம் கொடுத்துவிட்டு, வீட்டுக்குள் சென்றான் மருதவாணன். தன் தாய் சிவகலையிடம் ஒரு சிறிய மரப்பெட்டியை எடுத்துக் கொடுத்து, "அம்மா! இதை உன் கையால் தந்தையாரிடம் கொடுத்துவிடு!" என்று கூறிவிட்டு, சட்டென அங்கிருந்து மறைந்தான். அந்தப் பெட்டியைத் திறந்து பார்த்த சிவகலை, அதிர்ச்சியில் உறைந்து நின்றார்.

மகனின் முட்டாள் தனத்தை எண்ணிப் புழுங்கியபடி, 'அவமானம்' தாங்காது தன் மகன் 'வருமானம்' என்று கையில் கொடுத்த எரு விராட்டிகளை கோபத்துடன் சுவற்றில்

விட்டெறிந்தார் திருவெண்காடர்.

சுவற்றில் மோதிச் சிதறிய ஒரு விராட்டியின் காய்ந்த சாணித் துணுக்குகளுக்கு இடையே, விலைமதிக்க முடியாத வைர-வைஞ்சுரியங்கள் தரையில் சிதறி ஜொலித்தன.

தன் மகனின் வெளிநாட்டு 'வருமானம்' 'அவமானம்' என்று கருதிய திருவெண்காடருக்கு, விராட்டிகளுக்குள் இருந்தது விலைமதிக்க முடியாத 'வெகுமானம்' என்றறிந்ததும் ஆனந்த அதிர்ச்சி ஏற்பட்டது. சிவனருள் தந்த மைந்தனின் அறிவுக்கூர்மை எண்ணி அகமகிழ்ந்தார்.

வைஞ்சுரியங்களுடன் உள்ளேபோன திருவெண்காடர், கையில் ஒரு சிறிய மரப்பெட்டியுடன் சிலைபோல் நின்ற சிவகலையிடம் நடந்ததை பகிர்ந்துகொண்டார். அவர் கையிலிருந்த மரப்பெட்டியை வாங்கித் திறக்க, அதனுள் காதில்லாத ஓர் ஊசியும் ஓர் ஓலை நறுக்கும் இருந்தது.

ஓலை நறுக்கில் 'காதற்ற ஊசியும் வாராதுகாண் கடைவழிக்கே!' என்று எழுதியிருந்ததைப் படித்த திருவெண்காடருக்கு, மனித வாழ்வின் நிலையாமை சட்டென்று புரிந்தது.

அவர் மூளைக்குள் பொறித்தடிய 'ஞானத்தீ' சடசடவென பெருந்தீயாக வளரத் தொடங்கியது. தன் மகன் மருதவாணனின் வடிவில் வந்து மறைபொருளாகத் தனக்கு ஞானோபதேசம் செய்தது, அந்த திருவிடைமருதார் ஈசனின் திருவிளையாடல்தான் என்பதை அப்போது உணர்ந்தார்.

அந்த கணமே தனது விலை உயர்ந்த ஆடை, அணிகலன்களை களைந்தெறிந்தார். இடுப்பில் மானத்தை மறைக்க ஒரு துண்டுத் துணியை மட்டும் கோவணமாக கட்டிக்கொண்டு துறவு பூண்டார்.

மனைவியும் மற்றோரும் அழுது அரற்ற, தவப்பழமான பட்டினத்தடிகளாக மாறிய தனவந்தர் திருவெண்காடர், வீட்டைவிட்டு வெளியேறி ஊர் எல்லையில் உள்ள வன்னி மரத்தடிக்குப் போய் சிவஒளியை சிந்தையில் இருத்தி தவம் செய்யத் தொடங்கினார்.

பெரும் வணிகக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த திருவெண்காடரின் திடீர் துறவறம், தமது குடும்ப கௌரவத்துக்கு இழுக்காகிவிடும் என்று கருதிய அவருடைய தமக்கையார், "கடைசியாக தன் வீட்டில் வந்து விருப்பமான அப்பம் உண்டு

செல்ல வேண்டும்” என்று திருவெண்காடரிடம் கோரிக்கை வைத்தார்.

பட்டினத்தாரும் தமக்கை வீட்டுக்கு வந்தார். வாயொழுகும் அன்புடன் அவரை வரவேற்று அப்பம் பரிமாறிய தமக்கை, அதில் வஞ்சகமாகத் தான் தடவிய விஷம், தனயனின் கதையை முடித்துவிடும் என்று எண்ணிக் காத்திருந்தார்.

பட்டினத்தாரோ, “தன் வினை தன்னைச் சுடும்! ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்!” என்று கூறி, அந்த அப்பத்தை வீட்டின் ஓட்டுக் கூரையில் செருகிவிட்டுச் செல்ல, வீடு தீப்பிடித்து எரிந்து சாம்பலானது.

பட்டினத்தாரின் சித்தாடல்களை மாய வேஷம், மோசடி வித்தை எனத் தவறாக புரிந்துகொண்ட மன்னன் பத்திரகிரி, அவரை கழுமரத்தில் ஏற்றுமாறு கட்டளையிட்டான்.

‘என் செயலாவது யாதொன்றும் இல்லை; இனி தெய்வமே!’ எனப் பாடியவாறு பட்டினத்தார் கழுமரத்தை அண்ணாந்து நோக்க, கழுமரம் தீப்பிடித்து எரிந்தது. அதற்குப்பின் உண்மையை உணர்ந்த பத்திரகிரி, பட்டினத்தாரின் சீடரானான்.

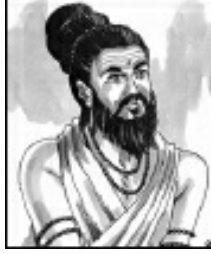
பட்டினத்தாரின் தாயார் இறந்துவிட, அவர்மீது ஊரார் கொண்டிருந்த வெறுப்பால் யாரும் துக்க வீட்டுக்கு வரவில்லை. பட்டினத்தார் கலங்கவில்லை. தானே தாயாரின் உடலைச் சுமந்தபடி இடுகாடு சென்று, உடலைச் சுற்றி பச்சை வாழைமட்டைகளைக் குவித்து ஒரு பாடல் பாட, பச்சை மட்டைகளோடு தாயாரின் உடலும் தகதகவென்று எரிந்து அடங்கியது.

அதன் பிறகு பல திருத்தலங்களுக்குப் பயணமான பட்டினத்தார், பல அருமையானப் பாடல்களை இயற்றியவாறு, கடைசியில் திருவொற்றியூரை அடைந்தார்.

அந்த ஊரில் உள்ள ஆடு, மாடு மேய்க்கும் சிறுவர்களை அன்புடன் அழைத்து, மணலால் தன்னைப் புதைத்துக் கொண்டு இன்னொரு இடத்தில் வெளிப்பட்டு, சிறுவர்களுக்கு மகிழ்வுட்டி ‘சித்தாடல்’ புரிந்தார்.

ஒரு நாள், பட்டினத்தாரை மணலால் மூடிய சிறுவர்கள் அவர் வேறு இடத்தில் வெளியேறாதது கண்டு புதைத்த இடத்தைத் தோண்ட, அங்கு சிவலிங்கம் வடிவில் பட்டினத்தார் இறைநிலை அடைந்திருந்தார்!

சட்டை முனி

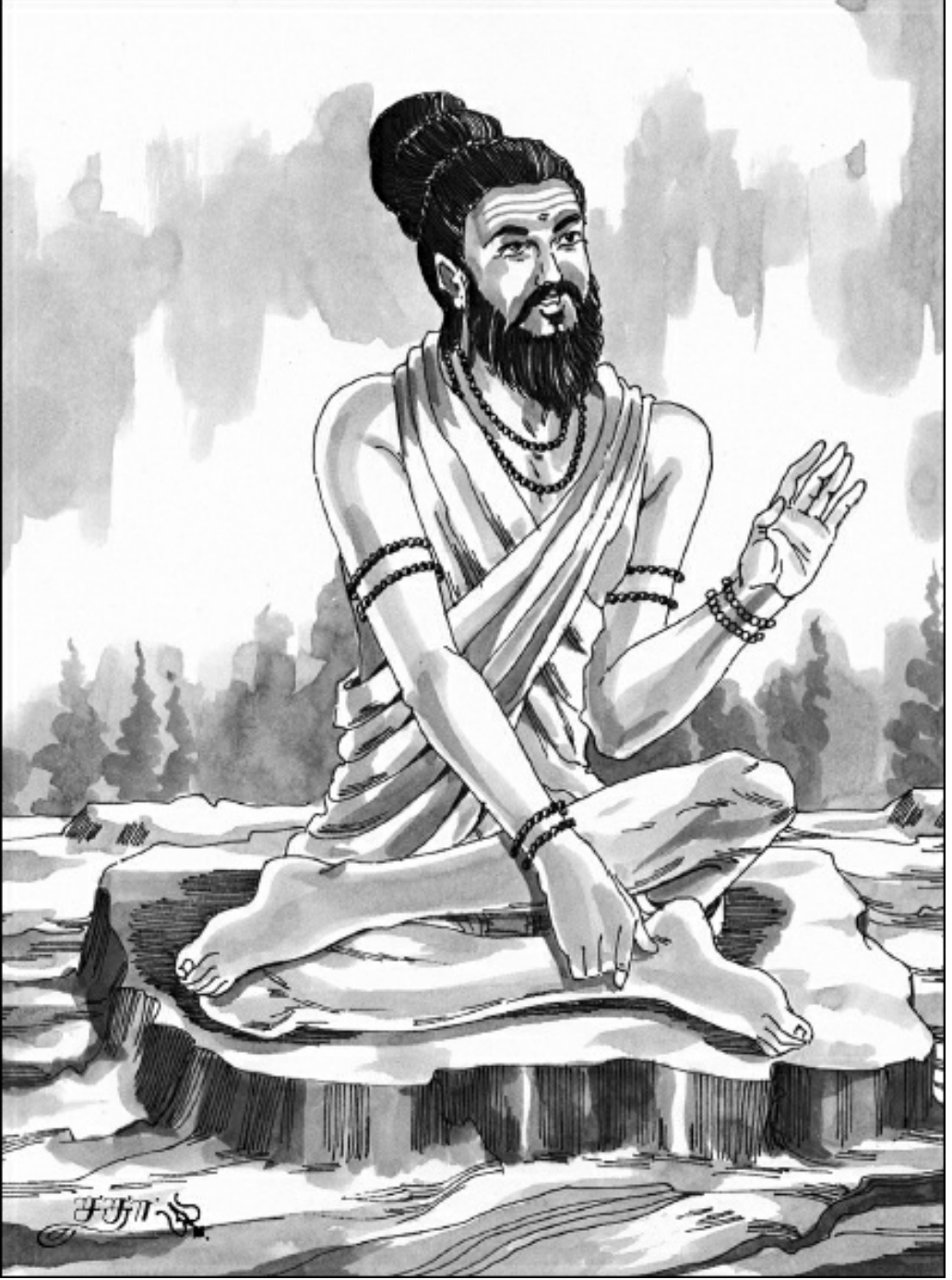
வாசியென்றும் மவுனமென்றும் இரண்டு வித்தை
மகத்தான சாம்பவிக் கே சரியும் ரண்டு
தேசியென்றால் யோகத்துக் காதி வித்தை
திறமான மவுனமென்றால் ஞானவித்தை
மாசியென்ற மனமுடைத்தால் இரண்டு மாகா
மருவிநின்றே அறிவறிந்தா லிரண்டுமாகும்
தூசியென்ற வெளியல்லோ அண்ட வீதி
சொக்காமல் கிரிகொண்டே ஆக்கி யேறே!

- சட்டை முனி

போகரின் மாணவரான இவர், பிறப்பால் சேணியக் குலத்தைச் சேர்ந்தவர். அடிக்கடி வடபுலத்துக்கு தேசாந்திரியாகச் சென்று வந்தவர். பனிமலைச் சூழ்ந்த இமயமலை போன்ற இடங்களில் இவர் வாழ்ந்தார் என்பதற்கு ஆதாரம் இவருடைய ஆஸ்தான ஆடையான கம்பளிச் சட்டை ஒன்றேயாகும்.

எப்போதும் கம்பளிச் சட்டையுடனே இவர் காணப்பட்டதால் 'கம்பளிச் சட்டை முனி' என்று அழைக்கப்பட்டார். கயிலாயப் பரம்பரை சித்தர் வரிசையில் இவர் பெயர்

இடம்பெற்றிருப்பதால், 'கயிலாயக் கம்பளிச் சட்டை முனி' என்ற பெயரிலும் அழைக்கப்படுகிறார்.

மதுரை வாலையச்சாமி என்ற சித்தரின் பாடல் மூலம், சட்டை முனி அவரின் குரு என்பதை அறிய முடிகிறது. முன் ஞானம் 100, பின் ஞானம் 100, சட்டை முனி கல்பம் 100, சட்டை முனி வாதநிகண்டு, நவரத்ன வைப்பு, சட்டைமுனி 1200, திரிகாண்டம், சரக்கு வைப்பு ஆகியவை இவர் இயற்றிய நூல்கள்.

‘முன் ஞானம் 100’ என்ற நூலில் உலகியல் கருத்துகளும், சமய நல்லிணக்கம் குறித்த கருத்துகளும் காணப்படுகின்றன. ‘பின் ஞானம் 100’ என்ற நூலில் முற்றிலும் ஞானம், யோகம் மற்றும் சித்தர்கள் பற்றிய தகவல்களே இடம்பெற்றுள்ளன.

அழகிய மரபுக் கவிதை வடிவான ‘அந்தாதி’ முறையில் இவரது பாடல்கள் பலவும் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. உலக மெய்யுணர்வாளர்கள் பலரும், மானுட துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம் என்று ஒவ்வொரு கருத்தை வலியுறுத்துவதை அறிந்திருக்கிறோம். பகைமையால் உலகம் சிதறுண்டு கிடப்பதற்குக் காரணம் ‘பொய்’யே என்று உரக்கக் குரல் கொடுக்கிறார் கயிலாய கம்பளிச் சட்டை முனி.

ஐதீகக் கதை - கயிலையும் கம்பளிச் சட்டையும்!

சிங்கள தேசத்தில் ஒரு தேவதாசி, தான் விரும்பிய தமிழர் ஒருவரை கணவனாக அடைய ஆசைப்பட்டாள். அவளின் அன்பான குண வசீகரத்தால் அவரும், அவளை மணக்க சம்மதித்தார்.

திருமணம் செய்துகொண்டு இருவரும் இல்லற வாழ்வை இனிதே தொடங்கினர். மனைவியின் வயிற்றில் குழந்தை கருவுற்று வளரத் தொடங்கியது. கர்ப்பம் தரித்தது முதல் பிரசவமாகும் வரை தன் மனைவியை கண்ணும் கருத்துமாக கவனித்துக் கொண்டான் கணவன். பகலிரவு பாராமல் அவளுக்குத் தேவையான சிசுருஷைகளை செய்து வந்தான்.

அவர்களின் தாம்பத்ய வாழ்வுக்குப் பரிசாக அழகான ஓர் ஆண்குழந்தை பிறந்தது. சிவ பக்தனான கணவன், தன் மகனுக்கு ‘பரமநாதன்’ எனப் பெயர் சூட்டினான். பிள்ளை வளரும்போது மனைவியின் பழைய பாலியல் தொழில், அவனுடைய வாழ்வில் இழுக்காகிவிடக்கூடாது என்பதற்காக, தன் மனைவி குழந்தையுடன் தமிழ்நாட்டுக்கு வந்தான் கணவன்.

தமிழ்நாட்டில் விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்களாக இருவரும் பிழைப்பு நடத்தி, பரமநாதனை கவனமாக வளர்த்தனர். வளரும் சிறுபிராயத்திலேயே தெய்வ பக்தி மிக்கவனாக பரமநாதன் விளங்கினான். தந்தையின் சிவபக்தி பிறப்பிலேயே அவனிடமும் நிறைந்திருந்தது. சிவன் கோயிலுக்கு சென்று நீண்டநேரம் வழிபடுவது அவனுடைய தினசரி வழக்கமாயிற்று.

இளமைப் பருவம் எய்திய பரமநாதனுக்கு திருமணமும் முடித்து வைத்தனர். ஆனால், அவர் மனமும் உடலும் தாம்பத்ய வாழ்வில் ஈடுபட மறுத்தது.

ஒருநாள், சிவன் கோயில் ஒன்றில் வணங்கிக் கொண்டிருந்த பரமநாதன், அங்கு இறைப்பழமாக துலங்கிய துறவி ஒருவரைக் கண்டார். அவனையும் அறியாமல் வீட்டில்கூட சொல்லிக்கொள்ளாமல் அந்தத் துறவியுடனே சென்றுவிட்டார்.

அவனுடைய ஞான வேட்கையை உணர்ந்த துறவி, சில ஞானோபதேசங்களை அவனுக்குச் செய்தார். மேலும், ஞானத் தேடல்களுடன் வனாந்தரங்களுக்குள் சுற்றும்படியும், அங்கு பல சித்தர்களைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிட்டும் என்றும் அறிவுறுத்தி அவரிடமிருந்து விடைபெற்றார்.

ஞானத்தைத் தேடும் முனைப்புடன் பல காடு, மலைகளைச் சுற்றி வந்தார் பரமநாதன். ஒரு காட்டில் போகரைச் சந்தித்து, அவருடைய சீடராக சித்தமார்க்கத்தில் இணைகிறார். ஏற்கெனவே, போகரின் சீடர்களாக இருக்கும் கொங்கணர், கருவூரர் ஆகியோரது தொடர்பு கிடைக்கிறது.

போகரைத் தொடர்ந்து அகத்தியரிடமும் சில காலம் சீடராக இருக்கும்போது, அடிக்கடி கயிலையங்கிரி சென்று சிவபெருமானை தரிசித்த அனுபவங்களால் ஞானம் நிறைவெய்துகிறார்.

கயிலையின் கடுங்குளிரைத் தாங்க இயலாமல் எப்போதும் அவர் கம்பளிச் சட்டை அணிந்திருந்ததால், 'கம்பளிச் சட்டை முனி' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. அதுவே, பிற்காலத்தில் சுருங்கி 'சட்டை முனி' என்ற பெயராக சித்தர் சரித்திரத்தில் நிலைத்தது.

ராமதேவர் (யாக்கோபு சித்தர்)

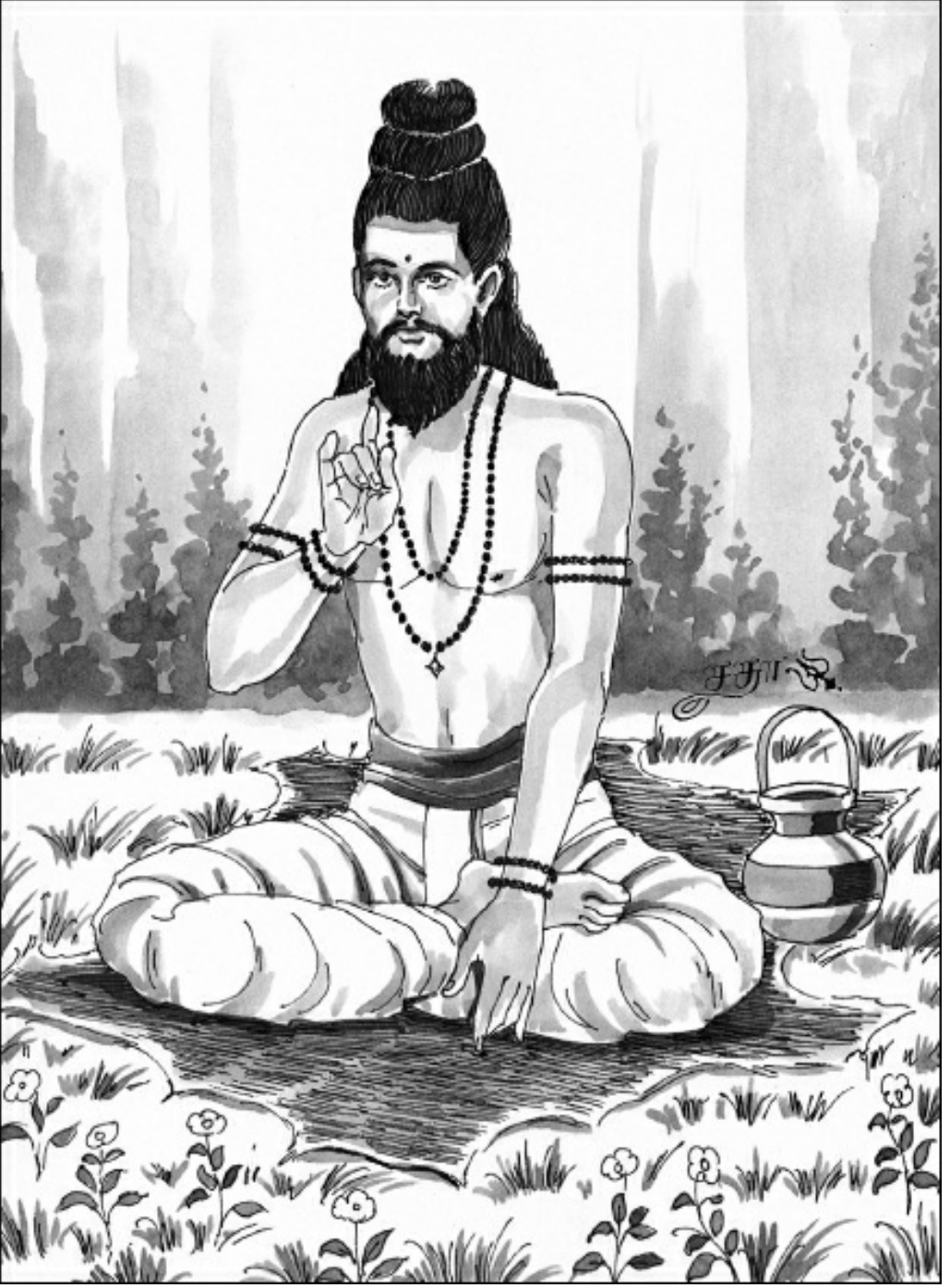

ஆதியென்ற மணிவிளக்கை அறியவேணும்
 அகண்டபரி பூரணத்தைக் காண வேணும்
 சோதியென்ற துய்யவெளி மார்க்க மெல்லாஞ்
 சுகம்பெறவே மனோன்மணியென் னாத்தாள் தன்னை
 நீதியென்ற பரஞ்சோதி ஆயி பாதம்
 நிர்குணத்தி னின்றநிலை யாருங்காணார்
 வேதியென்ற வேதாந்தத் துள்ளே நின்று
 விளங்குவதும் பூசையிது வீண்போ காதே.

- ராமதேவர்

கி.பி. 14-ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இஸ்லாமிய ஞானியான 'யாக்கோபு' என்பரே ராமதேவர் ஆவார். முன்னதாக ராமதேவர் என்ற பெயர் கொண்டிருந்தபோது, 'ராமதேவர் பூஜா விதி' என்ற தலைப்பில் சில பாடல்களை இயற்றியிருக்கிறார்.

ராமதேவர், இஸ்லாமியரின் புனித இடமான மெக்காவுக்கு தேசாந்திரியாகச் சென்றபோது, அவருடைய தோற்றமும் உரையாடிய ஞான வார்த்தைகளும் இஸ்லாமியர்களை வெகுவாக கவர்ந்தன.

ராமதேவர், அல்லாவின் தூதராக சித்தரிக்கப்பட்டு, இஸ்லாமிய மதச்சடங்கான 'சுன்னத்' நிறைவேற்றப்பட்டு, 'யாக்கோபு' என்னும் இறைத்தூதராக பெயர் சூட்டப்பட்டார்.

இவர் முன்பு ராமதேவராக இருந்ததும்; இந்த மெக்கா சம்பவத்துக்குப் பின் 'யாக்கோபு' என்று பெயர் மாற்றம் பெற்றதும் 'யாக்கோபு சுன்னக் காண்டம் 600' என்ற இவரது பாடல் தொகுப்பில் காணப்படும் ஆதாரக் குறிப்பாகும்.

இறுதி நாட்களில் இவர் நாகப்பட்டினத்தில் தீவிரமான சிவ

வழிபாட்டில் ஈடுபட்டு சமாதியானார்.

ஐதீகக் கதை - ககனக்குளிகை சூட்சுமம்

கடற்கரை நகரான நாகப்பட்டினத்தில் வாழ்ந்து வந்தவர் அம்மன் பக்தரான ராமதேவர். அன்றாடம் அம்மனை வழிபடுவதும், மனிதகுலம் ஒற்றுமையுடன் வாழ வேண்டுவதும், அம்மனின் மேல் வழிபாட்டுப் பாடல்கள் இயற்றுவதுமாக தனது வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தார்.

ஒருமுறை, காசி யாத்திரை சென்றார் ராமதேவர். அங்கு கங்கை நதிக்கரையில் சட்டைநாத சுவாமிகளின் விக்ரகமொன்று புதையல்போல் அவருக்குக் கிடைத்தது.

அந்த விக்ரகம் இருக்க வேண்டிய இடம் நாகப்பட்டினம் என்ற கருத்தில் அவருக்கு அசரீரி சமிக்ஞை கிடைத்தது. உடனடியாக சட்டைநாதரின் சிலையை மிகுந்த சிரமப்பட்டு நாகப்பட்டினம் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். உரிய முறையில் நாகையில் சட்டைநாதருக்கு ஆலயம் எழுப்பப்பட்டு பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டது.

சட்டைநாதரை, ராமதேவர் இரவு-பகலாக 'உயிர் உருக ஊன் உருக' வழிபடலானார். உறக்கம், உணவு மறந்த நிலையில் சட்டைநாதரின் மேல் அவர் கொண்டிருந்த பக்தியின் பரிசாக அவருக்கு பல சித்திகள் வசப்பட்டன.

சித்தர்களின் அபூர்வ சித்து வித்தைகளில் 'ரசமணி சூட்சுமம்' என்பது வியப்பான ஒரு கலை. 'ரசமணி' எனப்படும் பாதரசத்துக்கு இயற்கையாகவே பல அபூர்வ குணங்கள் உண்டு. நம்மையே நமக்குக் காட்டி அறிவியல் அதிசயம் புரிந்த முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியில் பாதரசத்தின் பங்கு முக்கியமானதல்லவா!

திரவநிலை உலோகமான ரசமணியை, 'ஈசனின் விந்து' என்றே சித்தர்கள் அழைத்தனர். சித்த வைத்திய மருந்துகளில் முக்கிய இடம் வகிக்கும் ரசமணிக்கு வேறுபல அபூர்வ சக்திகளும் உண்டு.

சில வகை சக்திமிக்க மூலிகைகளுடன் மருத்துவ முறையில் பாதரசத்தைக் கலக்கும்போது, திரவநிலையிலிருந்து திடநிலைக்கு மாறும். இதையே 'ரசமணி' என்று அழைக்கிறோம். இதை தாயத்தாக மாற்றி உடலில் அணிய, பல அரிய சக்திகள் கைவரக்கூடும் என்பதே

ரசமணியின் சூட்சுமம்.

ரசமணி சூட்சும சித்தி வாய்ப்போர், உடலோடு உயரே எழும்பி ஆகாய மார்க்கமாக நினைத்த இடத்துக்குச் செல்ல முடியும்.

சட்டைநாதரை பிரதிஷ்டை செய்து வழிபட்ட ராமதேவருக்கு வாய்ந்த சித்திகளில், 'ககனகுளிகை சூட்சும' என்கிற இந்த ரசமணி சூட்சுமமும் ஒன்று. இந்த ரசமணி சூட்சுமத்தின் மூலம் முதன்முதலில் ஆகாயப் பிரவேசம் நிகழ்த்திய ராமதேவர், அவரையே அறியாமல் போய்ச் சேர்ந்த இடம்தான் இஸ்லாமியர்களின் புனித நகரமான மெக்கா.

புதிய தோற்றத்தில் உள்ள ராமதேவரைப் பார்த்து, 'தங்கள் கூட்டத்தில் யாரோ ஓர் அந்நியன் ஊடுருவிவிட்டான்' என அச்சம் கொண்டனர் மெக்கா நகர இஸ்லாமியர்கள்.

'ரசமணி சூட்சுமத்தின்' ககனப் பயணம் குறித்து, அவர்களிடம் சைகையில் எடுத்துக் கூறினார் ராமதேவர். இவர் அல்லாவின் இறைத்தூதர் என்று முடிவு செய்த இஸ்லாமியர், ராமதேவரைக் கட்டாயப்படுத்தி முஸ்லீம் மதச் சடங்கான 'சுன்னத்' செய்து 'யாக்கோபு' என்றும் பெயரிட்டனர். ராமதேவரும் இவையெல்லாம் சட்டைநாதனின் திருவிளையாடல்கள் என்று எண்ணியபடி, அவர்களுடைய விருப்பத்துக்கேற்ப அங்கேயே தங்கினார்.

மெக்கா நகர இஸ்லாமிய மக்களின் மனதில் இறைத்தூதராகவும், மருத்துவராகவும் விளங்கிய யாக்கோபு, அரேபிய மொழியில் பல மருத்துவ, இறைவழிபாட்டு நூல்களையும் எழுதி அல்லாவின் அருள் பெற்ற சித்தராக வாழ்ந்தார். இறுதியில் நாகப்பட்டினம் வந்து சமாதிநிலை அடைந்தார்.

பதஞ்சலி முனிவர்

இடைவிடாது, தாரணை மனநிலை கொஞ்ச நேரம் நீடித்தால் அது தியானமாகும்.

(சூத்திரம்: தத்ர ப்ரத்யயைகதானதா த்யானம்)

அதாவது, தாரணைக்கும் தியானத்துக்கும் காலம்தான் வித்தியாசம். குறிப்பிட்டக் காலம் இடைவிடாமல் நிகழும் தாரணையே தியானமாகிவிடும்.

- பதஞ்சலி யோக சூத்திரம்

(விபூதி பாதம், இரண்டாம் சூத்திரம்)

அத்திரி மகரிஷிக்கும் அநுசுயைக்கும் பிறந்தவர் பதஞ்சலி என்றும்; இவர் ஆதிசேஷனின் அவதாரம் என்றும் கூறப்படுகிறது. எனினும் வாய் வழி செவி, புராண ஆதாரம் தவிர்த்து இவர் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புகள், வரலாற்று பூர்வமாகக் காணக் கிடைக்கவில்லை.

ஒரு சமயம், தாருகாவனத்தில் சிவபெருமானின் ஆனந்த தாண்டவத்தைக் கண்டுகளிக்கும் விஷ்ணு, மெய்சிலிர்த்துப் போனார்.

ஸ்ரீமத் நாராயணனின் படுக்கையான ஸ்ரீ அனந்தனே ஆதிசேஷனாகிய பதஞ்சலி முனிவரின் அவதாரம். சிவ நடனம் தந்த களிப்பு அகலாமல், உறக்கம் வராமல் விஷ்ணு புரண்டு புரண்டு படுத்தார். பாரம் தாங்க முடியாத ஆதிசேஷன், விஷ்ணுவிடம் அதற்கான காரணம் கேட்டார்.

தான் கண் வியக்கக் கண்டுகளித்த சிவதாண்டவத்தை விஷ்ணு விவரித்துக் கூறினார். உடனே, ஆதிசேஷனுக்கு அந்த

திருநடனத்தைக் காண வேண்டும் என்ற ஆவல் எழ, கயிலாய மலை சென்று கடுந்தவத்தில் ஈடுபடலானார்.

தில்லையம்பலத்தில் ஆதிசேஷனாகிய ஸ்ரீபதஞ்சலி முனிவருக்கும் வியாக்ரபாதருக்கும் சிவ தாண்டவம் காணும் வாய்ப்பை வழங்குவதாக சிவன் வரம் அருளினார்.

பதஞ்சலி, தில்லைவனம் வந்தடைந்தார். அதே சமயம், வியாக்ரபாதர் அங்கு ஏற்கெனவே மூலநாதரை வழிபட்டு வந்தார்.

இருவரும் இணைந்து நடராசப் பெருமானை மனமிசைந்து வழிபடத் தொடங்க, தைத்திங்கள் பூச நாளில் தில்லைநாதரின் திருநடனக் காட்சியைக் கண்டுகளிக்கும் பேறினைப் பெற்றனர். அந்த திருநடனக் காட்சி தரிசனத்துக்குப் பின் இருவருக்கும் பல சித்தபேறுகள் வாய்த்தன.

ஆதிசேஷனின் அவதாரம் பதஞ்சலி என்பதால், அவருடைய மூச்சுக்காற்று பட்டாலே எதிரில் உள்ளோரை விஷம் தீண்டி இறக்கும் அபாயம் இருந்தது. அதனால், பதஞ்சலி தனது சீடர்களை நேரடியாக சந்திப்பதே இல்லை.

தில்லையம்பல ஐந்து சபைகளில் ஒன்றான 'ராஜசபை' என்கிற ஆயிரம்கால் மண்டபத்தில் அமர்ந்து, தாம் இயற்றிய 'வியாகரண சூத்திரம்' என்னும் நூலை, நேரடியாக சீடர்களுக்கு உபதேசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் பதஞ்சலிக்கு எழுந்தது.

உடனே சீடர்களுக்கும் தனக்கும் இடையே ஒரு கனமான இரும்புத் திரையை ஏற்படுத்திக் கொண்டு உபதேசத்தைத் தொடங்கினார் பதஞ்சலி.

கம்பீரமாக பதஞ்சலி முனிவர் வியாகரண சூத்திர உபதேசத்தை தொடங்கியதுமே, அவரது சீடர்களுக்கு அதுவரை அனுபவிக்காத பேரானந்த உணர்வு அலைகள் உடலெங்கும் பரவத் தொடங்கியது. பதஞ்சலி அருளிய இந்த யோக சூத்திரமே 'பதஞ்சலி யோகம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது.

ஐதீகக் கதை - நெருப்புத்திரை!

ஒரு சமயம் பதஞ்சலி முனிவர் தமது ஆயிரம் சீடர்களுக்கு சூத்திரம் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு மாணவர்கள் ஆயிரம் பேர் என்பதால் அவரின் தலைகள்

ஆயிரம் என்பதும், பாடம் நடத்தும் வேளையில் மட்டும் ஆயிரம் தலை வடிவம் பிரசன்னமாகும் என்பதும் வழக்கம்.

ஆயிரம் தலைகளின் மூச்சுக்காற்றும் பார்வையும் கடுமையான உக்ரச் சூட்டுடன் இருப்பதால், மாணவர்கள் மரணித்துவிடாமல் இருக்க பதஞ்சலியான தனக்கும் அவர்களுக்கும் இடையே ஒரு திரையை இட்டுக்கொள்வார். அன்றும் அப்படியே திரை இறங்க சூத்திர விளக்கப் பாடம் தொடங்கியது.

மாணவர்கள் யாரும் திரையை விளக்கி குருவைப் பார்க்க முயற்சிக்கக் கூடாது என்பதும்; உபதேச சமயத்தில் யாரும் எழுந்து வெளியே செல்லக்கூடாது என்பதும் கட்டாயமான நிபந்தனைகள்.

பதஞ்சலியின் மாணவர்களில் மந்தபுத்தி கொண்ட ஒருவன், பாடம் சலிப்பாக இருப்பதாக எண்ணி யாருமறியாமல் எழுந்து வெளியேறிவிடுகிறான்.

இன்னொரு மாணவனுக்கோ உபதேச வேளையில் குருவை எப்படியாவது பார்த்துவிட வேண்டுமென்பது நெடுநாள் ஆசை. நேரடியாக குருவின் திரையை விளக்குகிறார் அந்த அறியாமைமிக்க மாணவர். அவ்வளவுதான்!

பதஞ்சலியின் வெப்பமிகுந்த மூச்சும், உக்ரமான பார்வையும் மாணவர்களை நேரடியாகத் தாக்குகிறது. கண நேரத்தில் அனைத்து மாணவர்களும் மரணமடைக்கின்றனர்.

அப்போது சொல்லாமல் வெளிச்சென்ற மந்தபுத்தி மாணவன் உள்ளே வருகிறான். 'தனது சூத்திர ரகசியங்களைக் காக்க ஒருவனாவது மிஞ்சியிருக்கிறானே' என நினைத்தப் பதஞ்சலி, அவனிடம் சூத்திர ரகசியங்களை விளக்குகிறார்.

பின்னர் அவன் சொல்லாமல் வெளிச் சென்ற குற்றம் நினைவு வர, பல சூத்திர ரகசியங்களையும் கற்ற அவனை பிரம்ம ராட்சஸனாக போகும்படி சாபம் கொடுத்துவிடுகிறார் பதஞ்சலி.

தாயுமானவர்

அய்வரோடுங் கூடாமல் அந்தரங்க சேவைதந்த

தெய்வ அறிவே சிவமே பராபரமே!

எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க நினைப்பதுவே

அல்லாமல் வேறொன்று அறியேன் பராபரமே!

- தாயுமானவர்

திருச்சிராப்பள்ளியை, விஜயரங்க சொக்கநாதர் ஆட்சி புரிந்த காலம். சொக்கநாதரின் தலைமைக் கணக்கர் கேடிலியப்பப் பிள்ளை மறைந்தபோது, அந்தப் பதவியை அடுத்து வகிக்கத் தகுதியானவர் அவருடைய மைந்தன் தாயுமானவர்தான் என்று முடிவு செய்து, அவரை அரண்மனைக்கு அழைத்துவரக் கட்டளை இட்டார்.

தந்தையின் இறுதிச் சடங்குகளை முடித்த தாயுமானவர், அரசனின் கட்டளையை ஏற்று தலைமைக் கணக்கராகப் பதவி ஏற்றார். ஆனால், ஆன்மானுபவம் வாய்ந்த, சிவஞானபோதம் அறிந்த தாயுமானவரால் அரசுக் கணக்கராக ஈடுபாட்டுடன் பணிபுரிய இயலவில்லை.

இரவு-பகல், உறக்கம், உணவு என்று எந்த மானுடக்
கணக்கும் கால வரையறையுமின்றி சிவானுபவச்

சிந்தனையில் சித்தம் திளைத்திருந்த தாயுமானவர், அரசுப் பதவியைத் துறந்து தனது ஆன்மிகப் பயணத்தைத் தொடர முடிவு செய்தார்.

தாயுமானவரின் சிவநேசத்தையும், கவிபுனையும் திறனையும் அறிந்துகொண்ட விஜயரங்க அரசர், தானே முன் வந்து அவருடைய கணக்கர் பதவியிலிருந்து விலக்களித்தார்.

திருச்சி மலைக்குன்றில் 'சாரமா முனிவர் மடாலயம்' என்கிற பெயரில் இயங்கி வந்த, மௌன குரு மடம் வழியாக ஒருமுறை வந்தார் தாயுமானவர். மௌன குரு சுவாமிகளைக் கண்டு நெக்குருகி அவர் பாதம் பணிந்தார்.

முதல் பார்வையிலேயே தாயுமானவரை, 'ஞானமும் கைவரப் பெற்ற சித்தர்' என்று கண்டுணர்ந்த மௌன குரு, தமது சீடராக ஏற்று தீட்சை அளித்தார்.

மௌன குருவின் ஞான உபதேசங்களை பின்பற்றி ஆழ்ந்த தவப் பயிற்சியில் தாயுமானவர் ஈடுபடலானார். அப்போது மன்னர் விஜயரங்க சொக்கநாதர் திடீரென மரணம் அடைய, அவருடைய மனைவி மீனாட்சி மதுரையின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றாள்.

மதுரை ஆட்சியின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்த திருச்சியில், தலைமைக் கணக்கராக பணியாற்றிய தாயுமானவரின் அறிவுக்கூர்மையை அறிந்திருந்த மீனாட்சி, தனது அரசின் கணக்கு குறித்த ஒரு சந்தேகத்தை தீர்ப்பதற்காக அவரை அரண்மனைக்கு வரவழைத்தார்.

தாயுமானவரின் பிரம்மசர்ய ஒளிப்பொலிவும் கட்டுக்குலையாத திருமேனியும், விதவையான ராணி மீனாட்சியை நிலைகுலையச் செய்தது.

கணக்குச் சிக்கலுக்கு தீர்வு ஆலோசனை கேட்கும் சாக்கில், அவரை தன் அரண்மனையில் தங்கவைத்து உபசரிக்கத் தொடங்கினாள் மீனாட்சி.

எப்படியும் தாயுமானவரை அடைந்துவிட வேண்டும் என விரகதாபம் ததும்பும் அவருடைய ஒருதலைக் காமத்தை உணர்ந்துகொண்ட தாயுமானவர், ஒரு நாள் இரவு அங்கிருந்து ரகசியமாக வெளியேறி, 'திருநல்லூர்' என்னும் சிற்றூரை அடைந்தார்.

அவர் திருநல்லூர் போனதை அறிந்த ராணி, மாந்தரீக வசியத்தில் தேர்ச்சி பெற்ற சில மலையாள

மாந்தரீகர்களுடன், எப்படியும் தாயுமானவரை தன் இச்சைக்கு அடிபணிய வைத்துவிடுவது என்ற எண்ணத்துடன் அங்கு விரைந்தாள்.

தவத்தில் கண் மூடியிருந்த தாயுமானவருக்கு, புறமிருந்து மாந்தரீகர்கள் சொன்ன வசிய மந்திரத்தை ஐபித்தாள். உள்ளுணர்வின் மூலம் அதை உணர்ந்த தாயுமானவர், அர்த்தம் பொதியும் பார்வையுடன் அவளைப் பார்த்து புன்னகைத்தார்.

அவர் விழிகள் வீசிய தெய்விகப் பேரொளியில் நிலைகுலைந்துபோன ராணி மீனாட்சி, அக்கணமே தன்னை மன்னிக்கும்படி மன்றாடினாள்.

அறியாமையால் தடுமாற்றம் கொண்ட மீனாட்சியை மன்னித்து அனுப்பிய தாயுமானவர், அதற்குப் பின் சித்தர்களின் உறைவிடமான விராலிமலைக்குச் சென்று நெடுந்தவத்தில் ஈடுபடலானார்.

ஐதீகக் கதை - தவத்தினால் மெலிந்த மேனி!

தனது இறுதிக் காலத்தில் தாயுமானவர் ராமநாதபுரத்தை வந்தடைந்தார். அந்த ஊரின் கிழக்கு எல்லையில் 'காட்டுரணி' என்ற இடத்தில் படர்ந்து வளர்ந்திருந்த புளியமரத்தின் கீழ் அமர்ந்து தவம் செய்யத் தொடங்கினார். தமது சீடர்கள் சிலருக்கும் அங்கே ஞானோபதேசம் செய்து அருளினார். அந்தப் புளியமரத்தைச் சுற்றிலும் உள்ள அடர்ந்த புதர்ப் பகுதிகளில் விஷ ஜந்துகளும் கொடிய மிருகங்களும் நிறைந்திருந்தன.

அந்தப் பகுதியில் வசிக்கும் 'தாயம்மா' என்னும் பெண்மணி, தவத்தில் இருக்கும் தாயுமானவருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிடக்கூடாதே என்ற நல்லெண்ணத்தில் அடிக்கடி அங்கு வந்து கண்காணித்துச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தாள்.

தாயம்மாளின் வசிப்பிடம் காட்டுரணியின் மேற்கு திசையில் அமைந்திருந்தது. அந்த இடத்தில் ஒரு குளம் வெட்டி, நிறைய பூச்செடிகளை வளர்த்து நந்தவனமாக்கி வைத்திருந்தாள் தாயம்மா.

சந்தர்ப்பம் பார்த்து தாயுமானவரை தனது நந்தவனத்துக்கு வந்து தவ வாழ்வை தொடரும்படி வேண்டினார் தாயம்மா. அவரும் அவளுடன் நந்தவனம் சென்று தவத்தை தொடர்ந்து

மேற்கொண்டார்.

நிஷ்டையில் ஆழ்ந்த தாயுமானவர், நெடுங்காலமாக கண்விழிக்கவில்லை. உணவு எதுவும் உட்கொள்ளாததால் அவருடைய உடல் நாளுக்கு நாள் மெலியத் தொடங்கிற்று. எலும்புகள் வெளியே தெரியலாயிற்று.

வெயில், மழை, பனி என பருவங்கள் மாறி அவரின் உருவம் இளைத்த போதும், நெடுந்தவம் கலையாமல் நீண்டது. அவருடைய தலைமுடி வளர்ந்து அடர்த்தியாகி, அதில் குருவிகள் கூடுகட்டத் தொடங்கின. அவர்மீது காட்டுமர இலைகள், தூசி, புழுதி ஆகியவை மண்டி அவர் உருவத்தையே மறைக்கத் தொடங்கின.

ராமநாதபுரத்தை ஆண்ட சேதுபதி மன்னரின் காவலர் இருவர், காவல் பணியாக அந்த வழி போகையில் தாயுமானவரைக் கண்டனர். நீள்தவ மகிமையை அறியாத அவர்கள், மூச்சு பேச்சின்றி இலை, சருகு, குப்பை மண்டிக் கிடந்த தாயுமானவர் இறந்துவிட்டதாகக் கருதி, அவருக்கு நெருப்பிட்டு தகனம் செய்ய முற்பட்டனர்.

நெருப்புச்சூட்டில் கண் விழித்த தாயுமானவர், தான் இறைப்பேருணர்வில் கலக்கும் காலம் வந்ததென எண்ணி, எரியும் தீயில் அமைதியாக கண் விழித்த நிலையிலேயே ஜோதி ஸ்வரூபத்தில் கலந்து ஐக்கியமானார்.

காலாங்கி நாதர்

ஆதியென்ற சிதம்பரமே திருமூலராச்சு
 அவருடன் பதினென் பேரதிலே யாச்சு
 சோதியென்ற காலாங்கி நாதர் தாமும்
 துலங்குகின்ற காஞ்சிபுரந் தனிலே யாகும்!

- ஜனன சாகரம் 306

காலாங்கி நாதர் என்ற பெயருக்கே பல அர்த்தங்கள் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. 'கால்' என்றால் காற்று. 'அங்கி' என்றால் உடை. காற்றையே உடையாக, அதாவது உடலாகக் கொண்டவர் என்பது ஒரு பொருள். எங்கும் நிறைந்த, எங்கும் பயணிக்கக்கூடிய காற்றைப் போன்றவர் இவர் என்பதான பொருள்.

'கால்' என்பதற்கு காலன் என்ற ஒரு பொருளும் உண்டு. அந்த வகையில் 'காலன்' என்ற மரணக் கடவுளையே தனது அங்கியாக அணிந்தவர் என்பது மற்றொரு பொருள். வரலாற்று ஆதாரங்கள் ஏதுமில்லாத காலாங்கிநாதருக்கு, புராண இலக்கியங்களில் மிகச்சிறந்த இடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பேராற்றல் கொண்ட இந்த சித்த முனி, திருமூலரின் முதன்மைச் சீடர் என்றும் போற்றப்படுகிறார். மூவாயிரம்

வருடங்கள் வரை உயிர் வாழ்ந்ததாக இவர் பற்றிய புராணக் குறிப்புகள் உண்டு.

அது திரேதாயுகக் காலம். பூமியில் பெரியதொரு பிரளயம் ஏற்பட்டு, மழை, புயலோடு காட்டாற்று வெள்ளமும் கரை புரண்டு கொண்டிருக்க, மெள்ள மெள்ள பூமிப் பரப்புகள் இயற்கையால் கபளீகரம் ஆகிக்கொண்டிருந்தன. நதிகளின் நீர் மட்டம் உயர உயர, வனங்கள் எல்லாம் வெள்ளக் காடாகக் காட்சி அளித்தன. எங்கும் மரண ஓலம்.

காலாங்கி நாதர் அப்போது ஒரு பெரிய மலையின்மீது ஏறிக் கொண்டிருந்தார். அந்த மலையின் சிகரம் வெள்ளத்தில் மூழ்குமளவுக்கு, நீர் மட்டம் மேலும் மேலும் உயர்ந்துகொண்டே போனது.

மலையின் ஒரு சிகரம் அருகே ரிஷிகளின் கூட்டம் ஒன்று நின்று கொண்டிருந்தது. காலாங்கிநாதருக்கு வியப்பு. 'இத்தனை ரிஷிமார்களும் ஏன் இங்கே கூட்டமாக ஒன்றுகூடி நிற்கின்றனர்' என்ற கேள்வி அவருக்குள் எழுந்தது. ரிஷிகளிடம் தனது சந்தேகத்தை எடுத்து வைத்தார்.

"காலாங்கியாரே! இதற்கு மேல் எங்களால் மலை ஏற முடியவில்லை. முடிந்தால் இன்னும் உயரே ஏறி, நீர் வெள்ளத்திலிருந்து உயிர் பிழைத்துக் கொள்ளும்!" என்றனர் ரிஷிமார்கள்.

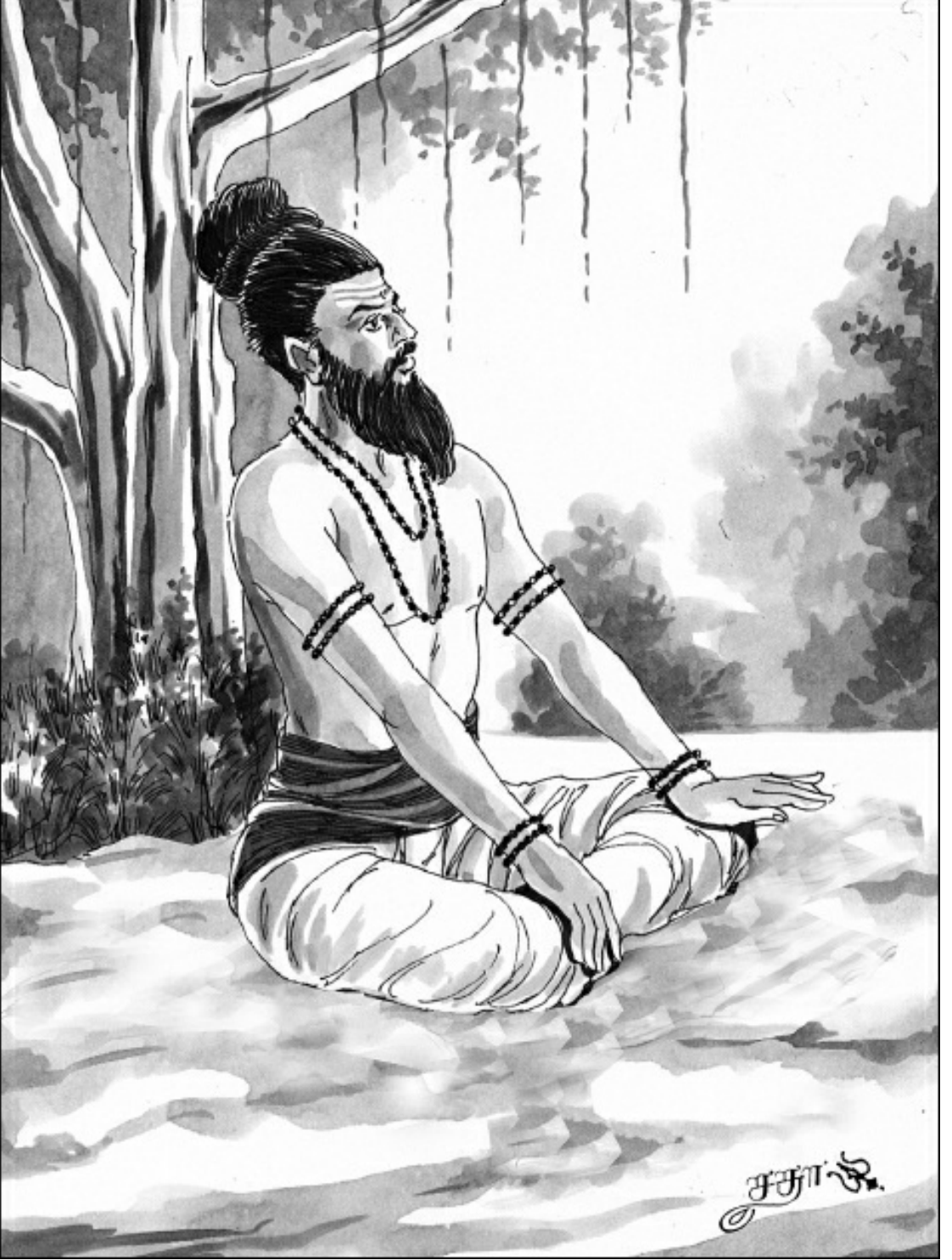
காலாங்கி தனது மலைப் பயணத்தின் அடுத்தகட்ட உயரங்களுக்குப் பயணமானார்.

ஒரு சிகரத்தின் பாறை ஒன்றில் ஓடுங்கியவாறு புலி ஒன்று படுத்திருந்தது. அருகே சென்று புலியை கவனித்த காலாங்கி, அது புலி அல்ல ஒரு சித்தர் என்றும், மனித சஞ்சாரத்துக்கு பயந்து புலி உருவம் தாங்கி அங்கே வசிப்பதையும் உணர்ந்து, அவரை வணங்கிவிட்டு தனது மலைப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

வேறொரு இடத்தில், ஓர் ஓடை அருகே மீனின் உடலும் மனித முகமும் தாங்கி ஒரு ரிஷி ஆழ்நிலை தவத்தில் இருப்பதைக் கண்டார். அவரே 'மச்சமுனி' என்பதை அடையாளம் கண்டு, மௌனமாக அவரை வணங்கியபடி பயணம் தொடர்ந்தார் காலாங்கி.

தொடர்ந்த மலைப் பயணத்தில் ஆமை உடலும், மனித முகமுமாக இருந்த வராக முனிவர், வாமன ரிஷி, பரசுராமர்,

ராம ரிஷி, பலராம ரிஷி, பௌத்த ரிஷி, கல்கி ரிஷி போன்ற பல திரேதாயுகத்து ரிஷிகளையும் கண்டு வணங்கி ஆசி பெற்றார்.

“காலத்தையே அங்கி ஆக்கி, சதுரகிரி மலையில் நெடுந்தவம் செய்து இந்தப் பூவுலகுக்கு நீ பல நன்மைகள் செய்யக் கடவாய்” என்ற அவர்களின் அருளாசியைப் பெற்று,

காலாங்கிநாதர் சதுரகிரிக்கு தனது பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்.

ஐதீகக் கதை - மனம் உருக, பொன் பெருகும்!

ஒருசமயம் காலாங்கிநாதர் கடுந்தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்தார். அந்த வழியே சிவபக்தனான வணிகன் ஒருவன் வந்தான். காலாங்கிநாதரைப் பற்றி, அங்குள்ளோர் சொன்ன அற்புத சம்பங்களைக் கேட்டறிந்து வியந்தான். அவருடைய நெடுந்தவம் கலையும் வரை அங்கேயே காத்திருந்தான்.

காலாங்கிநாதர் தவம் முடிந்து கண்விழித்தபோது, அவரது கால்களில் விழுந்து வணங்கி, "ஐயா..! சிவப்பழமான சித்தர் பெருமானே! நான் எடுத்த ஒரு காரியத்தை நீண்டகாலமாகியும் முடிக்க முடியாத அவலத்துக்கு ஆளாகியுள்ளேன். அந்த நல்ல காரியத்தை நீங்கள்தான் நிறைவேற்றிக் கொடுக்க வேண்டும்!" என்றான் பணிவுடன்.

காலாங்கி புருவ அசைவினால், 'அது என்ன காரியம்?' என சைகையாலேயே அவனைப் பார்த்து வினா எழுப்பினார்.

"ஒரு சிவன் கோயில் கட்டி வழிபட வேண்டுமென்பது எனது நீண்டநாள் ஆசை. என்னுடைய பணம், பொன் அத்தனையும் கொண்டு அந்தத் திருப்பணியைத் தொடங்கினேன். வேலை வளர்ந்துகொண்டே போனது. என்ன வந்தாலும் சரியென்று மிஞ்சியிருந்த என் வீடு, நிலம், தோட்டம் எல்லாம் விற்று சிவாலயப் பணியைத் தொடர்ந்தேன். ஆனால், வேலை நிறைவு பெறவில்லை. அதற்கு மேல் செலவு செய்ய என்னிடம் பணமும் இல்லை. சாப்பாட்டுக்கும் வழியின்றி வறுமையிலும் பட்டினியிலும் வாடுகிறேன்.

ஆலயப் பணிக்கென செல்வந்தர்கள் தொடங்கி அரசன் வரை பலரிடமும் பணஉதவி கேட்டும் கிடைக்கவில்லை. எனக்கு ஏன் இந்த சோதனை? என்றுப் புரியவில்லை. நீங்கள்தான் இந்தப் பிரச்னையை தங்கள் சிவசித்தத்தால் தீர்த்துவைக்க வேண்டும் ஐயா!" என காலாங்கிநாதரின் கால்களைப் பிடித்துக்கொண்டு மன்றாடினான்.

ஆனால் காலாங்கிநாதர், அந்த சிவபக்தனுக்கு பதில் எதுவும் கூறவில்லை. அவருடைய மௌனத்தைக் கண்டு அவனும் அசரவே இல்லை. எது நடந்தாலும் அவர் காலடியைவிட்டு அகலுவதில்லை என்ற கங்கணத்தோடு அங்கேயே கிடந்தான்.

‘சிவனுக்குதானே ஆலயம் எழுப்பி தொண்டாற்ற முடியவில்லை. சிவசித்தம் கொண்ட காலாங்கிநாதரின் காலடிக்குச் சேவகம் செய்வதற்கு தடையேது’ என்ற எண்ணத்தில் இரவும் பகலும் அங்கேயே தங்கி, சித்தரின் குறிப்பு உணர்ந்து சேவகம் செய்யத் தொடங்கினான்.

இரவு நேரங்களில் தூக்கத்தில்கூட ஈசனின் திருநாமத்தையே உச்சரித்தபடி, “என் ஆசைப்படி உனக்கொரு ஆலயம் எழுப்ப எப்போதய்யா மனமிரங்கப் போகிறாய்?” என்று அவன் புலம்புவதை காலாங்கி செவிமடுத்திருக்கிறார்.

காலாங்கிநாதரின் மனதை மெள்ள கரைக்கிறது சிவபக்தனின் நம்பிக்கை குலையாத பக்தி! உடனே மலையிலிருந்து சில அபூர்வ மூலிகைகளைத் தேடிப் பறித்து அவற்றைக் காய வைத்து, புடமிட்டு, இதர மருந்துப் பொருட்களை இணைத்து, வகார தைலத்தை உருவாக்கிறார் அவர்.

அந்த வகார தைலம் கொண்டு பொன்னை உருவாக்குகிறார். பொற்கட்டிகளை சிவபக்தனின் முன் குவித்து, “ஈசனுக்கு ஆலயம் எழுப்ப உனக்கு எவ்வளவு பொன் வேண்டுமோ எடுத்துக்கொள்!” என்கிறார்.

பக்தனும் தேவையான பொன்னை எடுத்துக்கொண்டு, ஊன் உருக உயிர் உருக, காலாங்கிநாதரிடம் தனது நன்றியை ஆனந்தக் கண்ணீருடன் சமர்பித்துவிட்டு புறப்படுகிறான். கோயில் கட்டும் பணியை விரைவாகத் தொடர்கிறான்.

அழுகணி

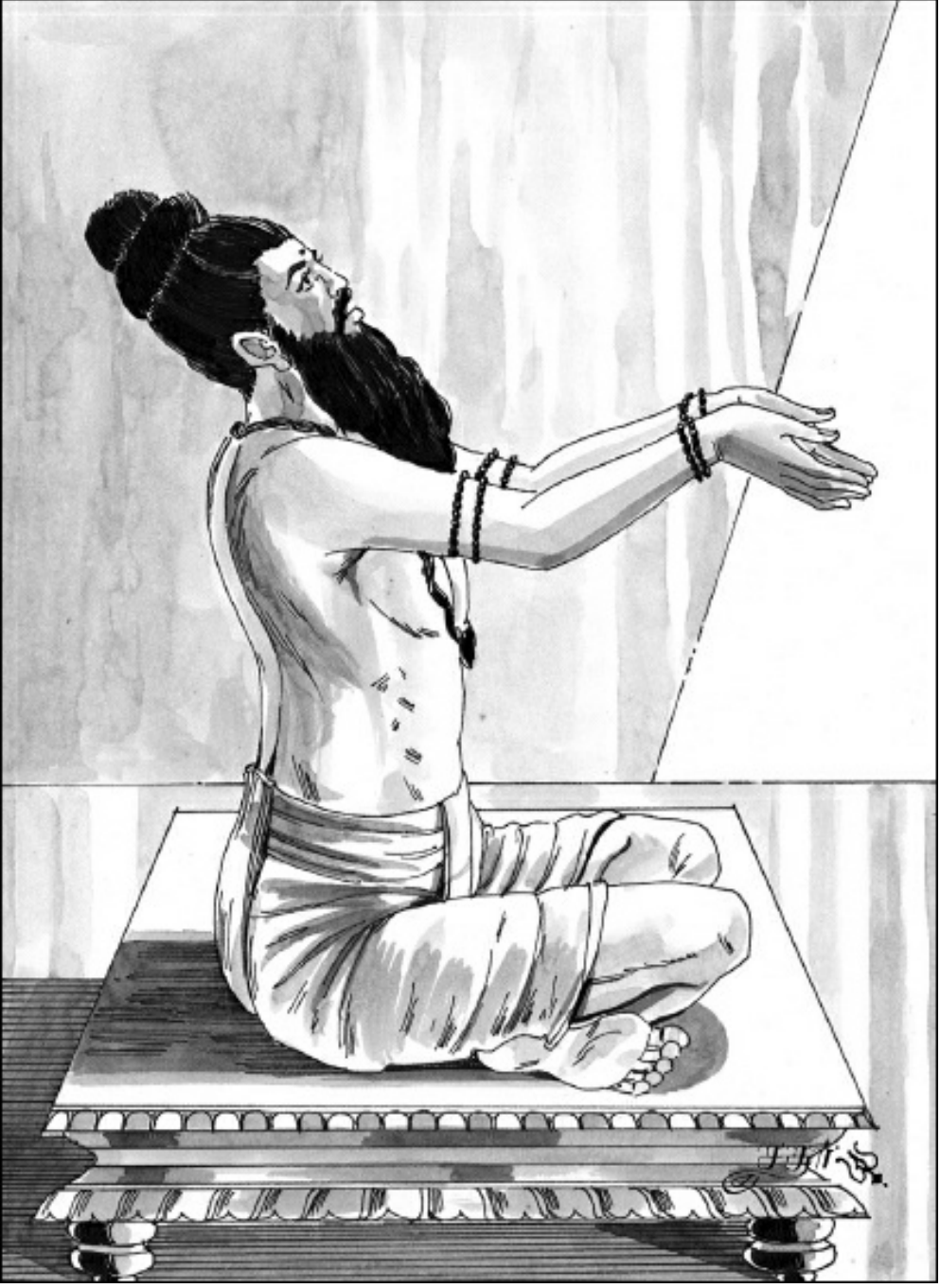
ஊற்றைச் சடலமடி உப்பிருந்த பாண்டமடி
மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுதில்லை
மாற்றிப் பிறக்க மருந்தெனக்குக் கிட்டுமென்றால்
ஊற்றைச் சடலம்விட்டே என் கண்ணம்மா
உன் பாதம் சேரேனோ!

- அழுகணி

குரல்வளையில் புண் ஏற்பட்டு சிதைந்த குரலால், இவர் பேசுவது அழுகின்ற தொனியில் இருந்ததால், இவருக்கு 'அழுகணி சித்தர்' என்ற பெயர் உண்டானதாகக் கூறப்படுகிறது.

மேலும், இவரது பாடல்கள் எல்லாம் இரங்கி வருந்திப் பாடுவதாக - அழும் பாவனையில் அமைந்ததால், 'அழும் அணி' என்பது மருவி 'அழுகணி' என்ற பெயர் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்றும் நம்பப்படுகிறது.

'அழுகண்ணி' என்பது ஓர் அரிய கல்ப மூலிகை. இதைப் பயன்படுத்தி காயசித்தி கைவரப் பெற்றதால், இந்த மூலிகையின் பெயரால் 'அழுகண்ணி' என்று இவர் அழைக்கப்பட்டதாகவும் ஒரு கருத்து உண்டு.

இவருடைய பாடல்கள் எளிமையான அழகிய கண்ணிச் சிந்து பா வகையில் அமைந்ததால், 'அழகிய கண்ணி சித்தர்' என்பதே பின்னாட்களில் 'அழகணி'யாக மருவியதென்றும் கூறுவர். அழகணி காலப்போக்கில் 'அழுகணி'யாகி இருக்கக்கூடும்.

'அழுகணி சித்தர் பாடல்கள்' என்ற தலைப்பில் 'சித்தர் ஞானக் கோவை' நூலில் இவர் பெயரால் காணப்படும் பாடல்களன்றி, வேறு நூல் தகவல்களோ, இவரைப் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புகளோ கிடைக்கப் பெறவில்லை.

தன்வந்திரி

வண்ணமாம் எட்டுவகை பரீட்சை பார்த்து
வகையான நாடியுட்கு குணமுங் கண்டு
திண்ணமாம் திரேகத்தின் செயலும் பார்த்து
தேசதேசப் பேதச் செயலறிந்து கண்டு
கண்ணமாய் காலகாலங்கள் பார்த்துக்
கனமான அத்தினியின் கணக்கறிந்து
பண்ணமாம் பலகலவாம் மணலை தேர்ந்து
பரிகாரப் பயனறிந்து பார்த்துச் சொல்லே!

- தன்வந்திரி

ஆயுர்வேதம் என்று அழைக்கப்படும் இயற்கை மருத்துவத்தின் பிதாமகன் இவரே ஆவார். தமிழின் சித்த மருத்துவத்துறைக்கு அகத்தியரே ஆதார நாயகன் என்று சொல்லப்படுவதைப் போல், ஆயுர்வேதத்துக்கு தந்தையாக தன்வந்திரியை குறிப்பிடுகின்றனர்.

'ஆயுள் வேதரும் காலக் கணிதரும்' என்ற சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் குறிப்பைக் கொண்டு, தமிழ்நாட்டில் கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே இந்த மருத்துவமுறை நடைமுறையில் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. எனவே,

இவருடைய காலம் கி.பி. 2-ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது என்பது நிரூபணமாகிறது.

மேலும், தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த இந்தத் தமிழ்ச் சித்தரே, தனது வடமொழிப் புலமையால் தமிழ் சித்த மருத்துவத்தை ஆயுர்வேத மருத்துவமாக வடமொழி நிகண்டுகளால் 'தன்வந்திரி' என்று இயற்றியிருக்கிறார் என்பதும் உண்மை. இதனாலேயே பிந்தைய காலங்களில் 'தன்வந்திரி' என்று இவர் அழைக்கப்பட்டார்.

வாகட நூலில் வல்லவராக விளங்கிய தன்வந்திரி, விக்கிரமதித்தன் சபையில் 'நவரத்தினம்' என்னும் பட்டம் பெற்ற பண்டிதர்க் குழுவில் ஒருவர் என்றும்; இவருடைய வடமொழி நிகண்டே 'தன்வந்திரி' என்றும் 'தமிழ்ப் பெயர்ச்சொல் அகராதி' என்ற நூலில் காணப்படுகிறது.

இவர் மகாவிஷ்ணுவின் அம்சம் என்றும், ஒரு கையில் கமண்டலமும் மறு கையில் 'கதையு'ம் கொண்டிருந்தவர் என்றும், காசிராஜன் என்பவரின் புதல்வனான இவருக்கு 'கேதுமான்' என்று ஒரு மகன் இருந்ததாகவும் 'அபிதான சிந்தாமணி' குறிப்பிடுகிறது.

தன்வந்திரி நிகண்டு, வைத்திய சிகாமணி 1200, கலைஞானம் 500 ஆகிய நூல்களிலிருந்து சுமார் 2300

பாடல்கள் இவர் பெயரில் பாடப் பெற்றதாக குறிப்புகள் உள்ளன.

கடுவெளி சித்தர்

நந்தவனத்திலோர் ஆண்டி - அவன்
நாலாறு மாதமாய்க் குயவனை வேண்டி
கொண்டு வந்தான் ஒரு தோண்டி - மெத்தக்
கூத்தாடிக் கூத்தாடிப் போட்டுடைத்தாண்டி!
- கடுவெளி சித்தர்

தமிழ்நாட்டு சித்தர்களின் இறைநெறி என்பது, 'சூன்யம்' என்னும் வெட்டவெளியையே சுற்றிச் சுற்றி வருவதை சித்தர் பாடல்கள் மூலம் அறியலாம். 'சூன்யம்', 'வெட்டவெளி', 'சும்மா' என்ற சொற்கள் சித்தர்களின் பல பாடல்களிலும் மீண்டும் மீண்டும் இடம் பெறுகிறது.

இறைத் தன்மையானது, 'ஒன்றுமில்லாமல் இருக்கும் ஒன்று' என்பது இந்திய ஆன்மிக மரபில், பல மெய்யுணவாளர்களால் வலியுறுத்தப்படுகிறது. இந்த 'ஒன்றுமற்ற ஒன்று' என்ற மெய்யியல் கருத்துருவையே தமிழ் சித்தர்கள் சூன்யம், வெட்டவெளி, சும்மா என்ற வார்த்தைகள் மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

காலம் உறைந்த தோற்றம் தரும் வெட்டவெளியில் பெயர்கள், பொருட்கள், உயிர்கள் எல்லாமே அர்த்தமற்றவையாக ஆகிவிடுகின்றன. விரிந்துப் பரந்த இந்த

வெட்டவெளியில் தவழும் பேரின்பத்தையே 'பரவெளி' என்று அழைப்பார்கள்.

எனது, உனது, நமது என்ற இருப்பு நிலைகளைக் கடந்த நிலையே 'பாழ்' என்று அழைக்கப்படும் வெட்டவெளி என்று, பல சித்தர் பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

சித்தர்களின் கோட்பாட்டுப் பெயரான 'வெளி' என்பதையே பெயராகக் கொண்டு அழைக்கப்பட்டவர் 'கடுவெளி சித்தர்'. இவரைப் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் ஏதும் கிடைக்கவில்லை. எனினும்கூட இந்தப் பெயரின் சிறப்பால் இவர் தனித்தன்மை பெறுகிறார்.

மேலும், சித்தர்கள் என்பவர்கள் போதைப் பிரியர்கள், கஞ்சா அடிப்பவர்கள் என்ற சர்ச்சைக்கு சாட்டையடி தருவதுபோல், குடிக்கும், போதைக்கும் எதிராக இவர் பாடல் புனைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கஞ்சாப் புகைபிடியாதே! - வெறி

காட்டி மயங்கிய கட்குடியாதே!

என்று தொடங்கும் இவரது போதை எதிர்ப்புப் பாடலைவிட பாமரர்களிடம் பிரபலமானது, இவரது 'நந்தவனத்தில் ஓர் ஆண்டி' பாடல்தான்.

ராமலிங்க வள்ளலார்

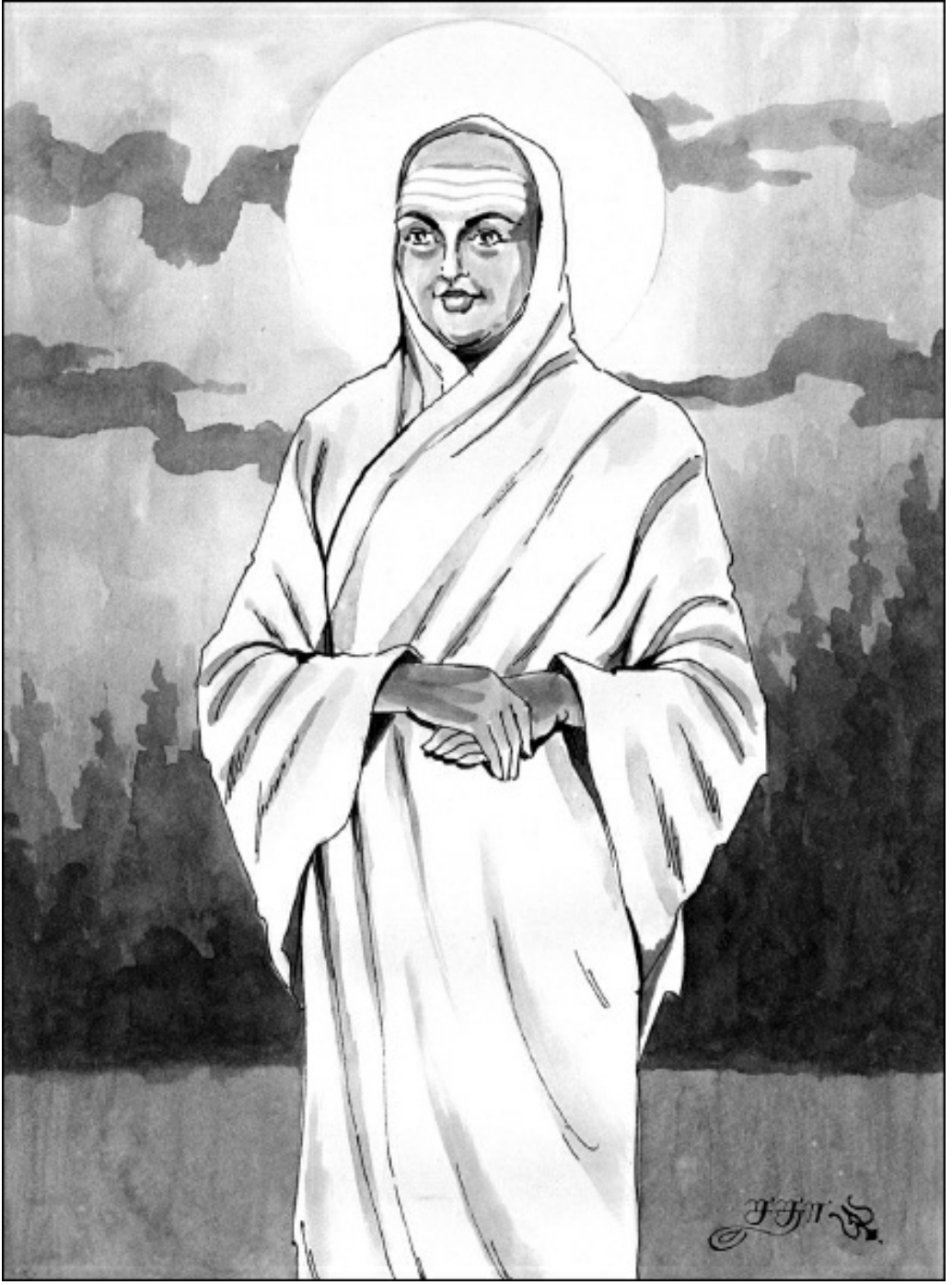
தன்னையறிந் தின்பமுற வெண்ணிலாவே - ஒரு
தந்திரம்நீ சொல்ல வேண்டும் வெண்ணிலாவே!
நாதர்முடி மேலிருந்த வெண்ணிலாவே - அங்கே
நானும்வர வேண்டுகின்றேன் வெண்ணிலாவே!
- ராமலிங்க வள்ளலார்

தென்னாற்காடு மாவட்டத்தில் உள்ள மருதூரில் 1823-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் ஐந்தாம் தேதி, ராமையா பிள்ளை-சின்னம்மை தம்பதியருக்கு ஐந்தாவது பிள்ளையாகப் பிறந்தவர் ராமலிங்கம்.

தனது மூன்றாம் வயதிலேயே தந்தையை இழந்தார். அதன்பிறகு சென்னையில் தனது தமையனார் ஆதரவில் வளர்ந்தார். ஒன்பதாவது வயதில் இவருக்கு சித்தி கிடைத்தது.

ராமலிங்கப் பரதேசி, திருவருட்பிரகாசர், கருங்குழி ராமலிங்கம், ராமலிங்க சுவாமி, சிதம்பரம் ராமலிங்கம் பிள்ளை, கருங்குழி கணக்கன் போன்ற பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பெற்ற இவருக்கு, இறையருள் வாய்க்கப் பெற்று, தவ வாழ்வில் பூரணமடைந்தபின், 'வள்ளலார்' என்ற சிறப்புப் பெயரே நிலைத்து நின்றது.

திருவொற்றியூர் சென்று தியாகேசரையும், வடிவுடைய மாணிக்கத்தையும் அருந்தமிழால் பாடல்கள் பாடிய வள்ளலார், தனது இருபத்தி இரண்டாவது வயதில் சிதம்பரம் சென்றுவரத் தொடங்கினார்.

பார்வதிபுரம் என்கிற பெயரோடு விளங்கிய வடலூரில், சன்மார்க்க தருமச்சாலை, சன்மார்க்க வேதபாடசாலை, சன்மார்க்க சங்கம் முதலிய ஆன்மிக இயக்கங்களைத் தோற்றுவித்தார்.

போலியான இறைவழிபாட்டு முறைகளையும் சாதி, மத, பேதங்களையும் எதிர்த்துக் குரலெழுப்பியதால், வள்ளலார் பல இடையூறுகளையும் ஆபத்துகளையும் அவரது வாழ்நாளில் சந்திக்க நேர்ந்தது.

1874-ம் ஜனவரி மாதம் 13-ம் தேதியன்று, மேட்டுக்குப்பம் (கருங்குழி) என்னும் சிற்றூரில், தனது அறைக்குள் சென்று தாளிட்டுக் கொண்டு மறைந்துபோனார்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வள்ளலார், சித்தர் மரபில் தனித்துவம் மிக்கவராக விளங்குகிறார்.

‘இறைவன் அரு உருவானவன்’ என்னும் தத்துவத்தை உள்ளடக்கிய ஜோதியை வழிபடு பொருளாக முன்னெடுத்துச் சென்றவர் வள்ளல் பெருமான். கடவுளுக்கு வண்ணமும் வடிவமும் கற்பித்தால், கருத்து வேறுபாடுகளும் கொள்கை வேறுபாடுகளும் எழும் என்பதாலேயே அவர் ஒளி வழிபாட்டை போற்றிப் பின்பற்றினார்.

சமயம் சார்ந்தவராக ஆன்மிக வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய வள்ளலார், சாதி, மதம், சாத்திரம், கோத்திரம் அனைத்தும் பொய்யே என எழுப்பிய புரட்சிக் குரல் ஆன்மிக உலகில் பெரும் சர்ச்சைகளை எழுப்பியது.

‘கண்முடி வழக்கமெல்லாம் மண்முடிப்போக’ என தெளிவாகவும் வலிவாகவும் தனது ஆன்மிகப் புரட்சியை வலியுறுத்திய வள்ளல் பெருமானார், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் மகா சித்தராகவே இன்றளவும் போற்றப்படுகிறார்.

அருட்பெருஞ்ஜோதி அருட்பெருஞ்ஜோதி!
தனிப்பெருங்கருணை அருட்பெருஞ்ஜோதி!

எஸ்.ராஜகுமாரன்

திருவாரூர் மாவட்டம், மாவட்டக்கு அருகே, வயலூர் என்னும் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர். எழுத்தாளரும் கவிஞருமான இவர் சிறுகதைகளுக்காகவும், கவிதை நூலுக்காகவும் பல பரிசுகளைப் பெற்றவர். திரைத்துறையில் இயக்குநர் பயிற்சி பெற்ற பின்னர், தனியார் தொலைக்காட்சிகளில் நிகழ்ச்சித் தயாரிப்பாளராகவும், குறும் படங்கள் இயக்குநராகவும் பிரபலமானவர்.

'மழை வாசனை', 'மேகவீடு', 'வண்ணத்துப்பூச்சிக்கு எந்த நிறம் பிடிக்கும்?', 'நதியோடிய காலம்', 'யாதுமாகி நின்றாய்', 'ஞானப் பூங்கோதை' ஆகியவை இவர் எழுதி வெளியான நூல்கள்.

கற்றுக்குமல் குறித்த 'நிழல்' என்ற கவிதைப் படமும், நாட்டுப்புறப் பாடல் கலை குறித்த 'லாவணி' என்ற ஆவணப்படமும் இவருக்குப் பரவலானப் பாராட்டைப் பெற்றுத் தந்தன.

எழுத்தாளர் தி.க.சி. பற்றி இவர் எழுதி, இயக்கிய '21-இ, கடலைமாடன் தெரு - திருநெல்வேலி டவுன்' என்கிற ஆவணப்படத்துக்கு திருப்பூர் மத்திய அரிமா சங்கத்தின் 2008-ம் ஆண்டுக்கான சிறந்த ஆவணப்பட விருதும், த.மு.எ.க. சங்கத்தின் சிறந்த ஆவணப்பட விருதும் கிடைத்துள்ளன.

27 இந்திய சித்தர்கள்

உண்மையான இறைத்தளத்தில் இயங்கும் மெய்யுணர்வாளர்கள் பிறப்பதுமில்லை, இறப்பதுமில்லை. அவர்கள்தான் சித்தர்கள். இயற்கையோடு இணைந்து, மானுட வாக்கத்தை மேன்மைப்படுத்தும் பொருட்டு, ஒரு குறிப்பிட்டக் காலத்துக்கு அவர்கள் 'மனித உடம்பு' எனும் வடிவத்துக்குள் வசிக்கிறார்கள். தங்களின் பணி முடிந்த காலத்துக்குப் பிறகு மனித உடலைத் துறக்கிறார்கள். இதுவே, புறவழிபாடுகளைப் புறக்கணித்த, நுட்பமான மெய்யுணர்வு தளத்தில் இயங்கும் இறை இயக்கங்களின் கோட்பாடு.

சமூக, ஆன்மிக புரட்சிக் கருத்துகளை பரப்பியதாலேயே சித்தர்களை, நாத்திகர்கள் என்றும், கஞ்சா போதைக்கு அடிமையான பைத்தியக்காரர்கள் என்றும் சில பொய்யர்கள் வதத்தி மூட்டைகளை அவிழ்த்துவிட்டார்கள். இதனாலேயே அவர்களுடைய வரலாற்றுப் பதிவுகள் இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டன. சித்தர்களின் பல அபூர்வப் பாடல்கள் சுவடுகள் இன்றி அழிக்கப்பட்டன. இது, கருத்துச் சுதந்திரத்தின் மேல் ஏவப்பட்ட அன்றைய அடக்குமுறைப் போக்கென்றே கருதமுடிகிறது.

27 INDHYA SIDDHARGAL

Rs. 65

ISBN 978-81-8476-283-9

9788184762839